பாண்டியன் பரிசு

புரட்சிக் கவிஞா
பாரதிதாசன

செந்தமிழ நிலையம
ராமசசநதிரபுரம புதுககோடடை தனியரசு

மூன்றாம் பதிப்பு 1947

விலை ரூ 3—8—0

விற்பனை உரிமை
பாரி நிலையம்
59 பிராட்வே, சென்னை

மதராஸ் ரிப்பன் பிரஸ், ராமச்சந்திரபுரம்

கவிஞர் சொல்லுகிறார் :

உரைநடையால எழுதுவதினும, கவிதையால, குறைநத சொறகளால ஒனறைச சொலலி முடிதது விடலாம

"பல சொலலக காமுறுவா மனற மாசறற
சில சொலலல தேறறா தவா"

எனறா வளளுவா

முதலில உரைநடையால இககதையை ஆககினேன, மிகப பெருஞசுவடியாதலகூடும எனததோனறவே, எறககுறைய நானூறு எண சீா விருததஙகளால எழுதி முடிததேன

தொடககப படிபபினரும புரிநது கொணடாாகள இச செயயுளின பொருளை — எனின அதுதான எனககு மகிழசசி யூடடுவது !

எளிய நடை "ஒனறேலேயே" தமிழன மேனமையைத— தமிழின பயனைத தமிழாககு ஆககமுடியும எனபது என அசைகக முடியாத நமபிககை

என நூலகளை முறையே நலல முறையில அசசிடடு வெளியிடடு வரும **செநதமிழ நிலையம** உடையாா என் தோழாகள,

எஸ சுபபையா, எம **அழகபபன** இருவாககும பரிசச வெளியிடடதறகாக ஒரு முறை நனறி கூறுகிறேன

வாழிய செநதமிழ நிலையம !

—பாரதிதாசன

இவர்கள் யார்?

வேலன்	கதைத் தலைவன்
அன்னம்	கதைத் தலைவி
வீரப்பன்	வேலனின் தந்தை; திருடர் தலைவன்.
ஆந்தாக்கிழவி	வீரப்பன் மனைவி
கதிரைவேல்	அன்னத்தின் தந்தை, கதிர்நாட்டரசன்
கண்ணுக்கினியாள்	கதிர் நாட்டரசி
வேழமன்னன்	வேழ நாட்டரசன்
நரிக்கண்ணன்	அன்னத்தின் தாய்மாமன், வேழநாட்டுப் படைத்தலைவன்
பொன்னப்பன்	ஷெடியான மகன்
சீனி	கணக்காயன், வேலனின் ஆசிரியன்
நீலன்	கதிர்நாட்டமைச்சன் மகன்
நீலி	நீலனின் காதலி; அன்னத்தின் தோழி

பாண்டியன் பரிசு

இயல் 1

கதிர் நாட்டை நோக்கி வேழநாட்டுப் படை.

சீர்மிகுந்த கதிர்நாட்டின் மேலே, அந்தத்
திறல்மிகுந்த வேழநாட்டுப் படைகள்,
போர்தொடுக்கப் பாய்ந்தனவாம் கடலைப் போலே!
பொன்னொளியைப் பாய்ச்சுகின்ற தேர்ப்படைகள்,
கார்மிகுந்தார் போலேயா னைப்படைகள்,
கழுத்துமயிர் ஆடுகுதி ரைப்படைகள்,
நேர்மிகுந்த வில், வேல், வாள் தூக்கி வந்த
நெடியகா லாட்படைகள் இவைகள் யாவும்,

மண்ணதிர விரைந்தனவாம்! முரசு, "வெற்றி
வாய்க" என முழங்கினவாம்! சங்கும் மற்றும்
பண்ணதிரும் கருவிபலப் பலவும் கூடிப்
பாரதிரச் செய்தனவாம்! கொடியின் கூட்டம்
விண்ணதிரப் பறந்தனவாம்! ஆயுதங்கள்
விழியதிர மின்னினவாம்! படைத்தலைவர்,
கண்ணதிரும் கனல்சிந்திப் படைந டத்தக்
கழறுமொழி ஒவ்வொன்றும் அதிர்வேட் டேயாம்!

கதிர்நாட்டின் நெடுங்கோட்டை மதிலின் மீது
கைகாட்டி "வாபகையே" எனஅ ழைக்கும
புதுமைபோல கொடிபறககக கண்டார அனனேர் !
"போவீர்கள் விரைவாகப பகைவா கோட்டை
அதோபாரீர்" எனஉரைததார, படைதத லைவர் ;
ஆம்என்று குதிததாாகள மறவ ரெல்லாம ;
அதிருமநடை யாறபுழுதி விண்ணில ஏற
ஆரபபாட்டப போரபபாடடுப பாடிச சென்றா !

இயல் 2

கதிர்நாட்டின் வேவு பார்ப்போர்
பகைப்படை வருவதைப் பார்த்தார்கள்!

அழகிய அக் கதிர்நாட்டுக் கோட்டத்தில்
அவ்வேழப் படைநெருங்கும் காட்சி தன்னை,
விழி இமைத்தல் இல்லாமல் வேவு பார்ப்போர்
விண்ணுயர்ந்த மதிலின்மேல் நின்று பார்த்தார்
மொழி அதிர்த்தார் பறைஅதிர்த்தார் "வேழ நாட்டான்
முழுப்படையும் எழுப்பிவந்தான்" என்று தங்கள்
பழியற்ற தாய்நாட்டார் அறியச் செய்தார்
கதிர்நாட்டின் படைமறவர் கொதித்தெழுந்தார்

அமைதிகுடி கொண்டிருந்த கதிர்நா டந்தோ
அலறிற்று! முதியோர்கள் கலங்கி னார்கள்!
தமக்காக அன்றித், தம் கணவர் மக்கள்
தமைஎண்ணி மகளிரெலாம் நடுங்கி னார்கள்
"நமக்குரிய நாட்டினிலே பகைவர் கால்கள்
நாட்டுவதை நாமஒப்ப லாமோ" என்று
சிமிழ்க்காத விழியினராய் வாளைத் தூக்கிச்
சினத்தோடு வெளிப்போந்தார் இளைஞர் எல்லாம்.

இயல் 3

சதிராடு கூடததில அரசன, அரசி!

கதிரநாடடின கதிரைவேல மனனன தானும,
காதலமனை யாம கண்ணுக கினியாள தானும,
சதிராடு கூடததில தவிச மாநது
தமிழுபபூவால இசைபபாக்கள புனைநதி ருநதார
“அதிரபடைகள கூடடிவநதான வேழ நாட்டான
அதோஒருகா தததில” எனறுன படைதத லைவன!
“எதிரததாறு வேழமனனன? நரிககண் ணனதான
எமைநோக்கிய படைநடதத ஒபபினுன?

எனகண்ணுக் கினியாளே, அனபே, உன்றன
எழிலஅண்ணன நரிககணணன, வேழ நாடடில
வனமையுறு படைததலைவ னுயஇ ருநதும
வேழர்படை வருவதை, ஏன எனனிடததில
முனனமே சொலலவிலலை? வேழ நாடடான
முழுதுமநமை ஆதரிபப தாக அனறே
சொன்னுன? இந் நாடடினிலே நம படைகள
தோதிலலா திருககையிலே நமைஎ திரததார!

இந்நாட்டை உனஅண்ணன் பெறநினைததான்!
எனபடையின தளாநிலையை, அவனை யலலால
பினஎவரும அறியாரே! உடனபி றநதான
பெருமபகைவன எனககு! நெடு வைய மீதில
எனஆவி போனறவளநீ! எனன செயவேன!
எனவெறறி உனதுனபம அனறோ பெண்ணே
மனனவனநான! எனைநமபி வாழு கினற
மககடகோ எனகடமை ஆறற வேணடும''

எனறுபல வாறுரைததுநினறான! அஙகே
எதிரினிலே அரசனது கடடளைககு
நினறிருநதான படைததலைவன. அமைசசன் நின்றான்!
நெடுவிழியிற கனலசிநத அரசி சொலவாள:
முனஒருநாள எனஅணணன இஙகு வநதான
ஏதேதோ மொழிநதிடடான, எனனி டததில!
அனனவறறின பொருளஇநநாள அறிய லானேன்.
அழகியஎன திருநாடடை அவன பறிகக

திடடமிடடான! மணவாளா உனறன ஆணை!
திருநாடடின மீதாணை! இநநாட டினகண
மடடறற மகிழசசிபுடன வாழுகினற
மககளமேல எனக்குளள அனபின ஆணை!
விடடேன அனனவனை! அணணன அலலன!
விரைவினிலே போாககளததை அடைவேன; எநத
வடடததில அவனுணடோ அஙகனனோனை
மாயததிடுவேன அலலதுநான அவனால மாயவேன்!

என் அண்ணன் இந்நாட்டில் நுழைவ தாயின்
என் உயிரில் நுழைந்ததன்பின நுழைக ! நானோ
அன்னவனின உயிர்குடிதத பின்னரே இவ்
அரண்மனையில் அகததூய்மை நிரமபப் பெறறே
என்கால்வைப் பேன்உறுதி என்றாள ; ஓடி
எதிரில்உறு படைவீடு சென்று மீண்டே
என் அண்ணன் எஙகுளளான அங்கே செல்க
என்றாள ; தேர் ஏறினாள் , எரியும கண்ணாள !

துணையாக ஒருபடையும அவளின் தேரைத
தொடாந்ததுதன் நிழலபோலே ! கதிரை வேலன்
தணல்சிந்தும விழியாலே நாறபு றததும
தமிழமறவா தமைஏவித தெறகுக் கோடடை
மணிவாயில தனையடைநதான சிஙகத தைபபோல !
மனனவனதான பெறறெடுதத அனனம எனபாள,
அணிமலர்சசோலைவிட்டே அரணம னைககுள
அடிவைததாள் , நொடிபபோதில நிலைமை கண்டாள்

இயல் 4

கதிரைவேல மனனன மகள அனனம திகைததாள.

கோடடைவா யிறபுறததே வாளஅ திரபபும்,
குதிரைகளின குளம்படியின ஒலியும், யானைக
கூடடததின மோதுதலும, தோஅ திரபபும,
கொலையுண் ணும மறவாவிழும ஒலியும் நனகு
கேடடிருநதாள இளமஙகை வளைக் காதில!
கிளியுதடு கனலசிநதும, துடிககும, அஞசும!
வாடபோரை விருமபுமஅவள தமிழ நெஞசம!
வகையறியா அவளஇளமை மறுதது நிறகும

எனஆததா எனசெயவேன எனறுள மஙகை!
எதிரநினற அககிழவி இயமபு கினறுள
'உனமாமன படைகூடடி வநதான பெணணே
உனபெறறோர் வாளதூககி ஓடி யுளளார.
இநநிலையில இறக்கைமுளைக காத அனனம
எனபறகக நினைக்கினறுய? முடிவு காணபோம!
கனனலினசா றேஇஙகு வநதமா வாய,
கைபபுறததில வா' எனறு செனறணைததாள

இயல் 5

கடும போர

வடககிருநத வாயிலிலே கதிரை வேலன
வநதெதிாதத பெருமபடைமேற படையை ஏவி
அடுததுநினற வேழமனனன வாளவீச சுககள
அததனைககுப விடைகூறித தனவீச சுககும
கொடுததவிடை பெறறபடி இருநதான! சாவு
கொறறவாகள இருவாபால மாறி மாறி
நொடிக்குநொடி நெருஙகிறறு! வெறறி மஙகை
நூறுமுறை ஏமாநதாள ஆளைத தேடி!

கனலநிகாதத வேழவனின பெருமப டைமேல
கதிரைவேல மனனவனின மறவா சிலலோா
சினஙகொண்டு பாயந்தாாகள. வேழ நாட்டுத
திறலமறவா நூறறுவாககுக் கதிாநாட டாாகள
தனியொருவன விழுக்காடு தோளகொ டுததுத
தனிததுநினறா கோடடைககுள பகைபு காமல!
பனைமரஙகள இடிவீழுக கிழிநது வீழும
பானமைபோல இருநிறததும் மறவா வீழநதாா.

எனசெய்வார கதிர்நாட்டார? வேழ வர்க்கோ
இருமபடைகள அணைகடநத வெள்ளத தைபபோல
பினனுதவி செயதனமேல வநது வநது!
கதிரநாட்டார பெருநதோளும கூரமை வாளும
முனனிலுமபன மடஙகுவிரைந தனஎன றாலும
முனைநடுஙகப போராடும கதிரை வேலன
இநநிலைமை தனையுணாநது வேழன் தனனைத
தனிபபடுதத எணணினான. இறஙகி னானகீழ.

ஏறிவநதான வேழததான கோடடைக குளளே
இருவேநதா தனியிடததில போரபு ரிநதார!
சீறினஅங கிருவாளகள, மோத லாலே
செமபொரிகள எழுநதனமேல! வெறறி தோல்வி
கூறிடவும வழியினறி வலமஇ டமபோயக்
குறிபபொனறும தவறாமல சுழனறு, வாளை
மாறிபபின வாஙகுஙகால பலகை தூககி
வாடபோருக கிலக்கியததை நலகும போதில!

இயல் 6

கணணுககினியாள அணணனைத் தேடினாள.

"அண்ணனஎஙகே! அனபிலலாக் கொடிய னெங்கே
ஆடசியினை யேவிருமபி உடனபி றநத
பெண்ணை வஞசிக்க எண்ணி வந்து
பிழைசுமநத நரிக்கணணன வாள சுமநது
கணணெதிரில வாரானோ" என்று கூறிக்
கடிவாளம ஒருகையில, பகைவா பெறற
புணணினிலே குளிதெழுநத வாளோா கையில,
புதுமைசெய, ஒருகுதிரை மீதி லேறி

பகைபபடையின உட்புகுநது தேடிக், கண்ணிற
பட்டவரின உடலசாயததே, புறங்கள எட்டும,
நகைபபாலே நெருப்பாக்கிப, புருவம ஏறறி,
நாறபுறதது வாயிலையும சுறறி வநதாள!
மிகபபெரிய குதிரைமேல கரிய ஆடை
மேறபோர்த்து முகமூடி அணிந்தே ஓர்ஆள
புகபபார்ததான் வடக்கிருநத வாயில நோக்கிப்!
"போ"என்றாள். பறநததுதன் குதிரை அங்கே!

இயல் 7

வேழமனனனோடு போர புரிநதிருநத கதிரைவேல
மனனனைப பினனிருநது கொனறன நரிககணணன.

போரசெயது கொண்டிருநத கதிரை வேலன
பொததென, வீழுந தான. அவனின முதுகின் மீதில
ஓரட்டி பாயநததுபோயக்' கருநதி ரைககுள்
உடலமறைததுக கொணடிருநத நரிககண் ணன், தன,
போமறைகக எண்ணியே தானஅ ணிநத
பெருநதிரையை, முகமூடிக துணியை, அங்கு
நோநினற தனஆளை அணியச செயது
நெடிதுபோய அரண்மனையில நினறி ருநதான

நின்றிருநத நரிககணணன, உடன்பி றநத
நேரிழையாள வருமவழியில விழியை வைததாள;
“ அனறிருந்த எனகருததில பாதி தீரததேன;
அவள ஒழிந்தால, முககாலுமதீருமு; பின்னும
அன்னதகைக கொன்றொழிததால முழுதும தீரும,
அதனபிறகன் றோஇநத நாட்டின் ஆடசி,
என்றென்றும எனகையில நிலைதது நிறகுமு?”
எனநினைததான் நினையேனும மானம இலலான்

இயல் 8

கணணுக கினியாள டினனன இறநதது கணடாள.

கொலைவாளுடம கையுடாய அரசி வநதாள,
கொண்டவனைப பிணமாகக கண்டாள. ஆஙகே
நிலைகலஙகி நினறிடடாள. "வீழநத தோகின
நெடுமேனி! வீழநததோ கதிரநா டிநநாள!
இலைநீதான எனஅறிநதால அஞசி வாடும
இநநாடடு மக்களை, யாா தேறறு வாாகள?
கலைநததுவோ எனகாதல ஓவி யநதான!"
எனககூறிக், கடடழகன உடலை அளளி

அணைததிடடாள! மலாககையால கனனம உசசி
அணிமாாபு தடவினள! ஈடடி யாலே
தணலபோலும புண்படட முதுகு கண்டாள
தலைகுனிநதாள, அபபிணததை நிலததிற போடடாள்!
இணைபிரியா மானமதும எமமை விடடே
ஏகிறதோ ஐயகோ! முதுகு காடடத
துணிநததுவோ தமிழாகின தமிழ நெஞசம!
தாயநின மூதாதை, எனமூ தாதை,

அனைவருள்ளும எவரேனும பகைவன் வாளை
அருமாாபில முனதோளில ஏறற நின்றித
நினையளவும திரும்பிப்பின முதுகில ஏற்ற
சேதியினை இவவையம கேட்ட துணடோ?
எனக்கூவித திருமபுஙகால, எதிரில நினற
இளவேழ நாட்டரசன், இரக்க மிஞச,
“மனைவிளககே, நின்துணைவன கதிரை வேலன
வாடபோரை என்னோடு நிகழததுங் காலை

முகமறைதத ஒருதீயன எவனோ பினனே
முடுகிவநது நடுமுதுகில எறிநதான ஈட்டி!
திகைததேனநான்! சாயநதானஅம மறவோா மன்னன!
திகழிமய மலைபோலும அவனகொண டுளள
புகழுககென்ன? உனகுடிககு வாயதத மானம
போனதெனப புலமபுவதும் என்ன? பெணணே
அகததுனபம நீஙகிஇரு! செலக உனறன
அரணமனைக்கே” எனறுரைததான செனருள பெணணை

770—2

இயல் 9

அரணமனைகதுள படை புகுநதது.
அனனததை ஆததாககிழவி காததாள.

வேழவனின படைவீரர அரணம னைக்குள
விரிநீர்போய மடைதோறும பாயவ தைபபோல
சூழநதுறறார, பொனனிருபபுச சாலைக் குளளும
தொகுநெறக ளஞ்சியததும எவவி டததும!
எழுடுக்கும படைவீரர கைபபற றுஙகால
இருநதஆத தாககிழவி உளமப தைததுக
கீழைவழி நிலவறையால அனனந தனனைக்
கிளியேநதல போலேந்தி வெளியிற சென்றுள.

நிலவறையால வெளிபபுறத்தில சென்ற ஆததா
நீஙகியபின கதவுதனைச் சாதத விலலை.
சிலரகண்டார காணாத கதவு தனனைச!
சிலரபுகுநதார! சிலரஉளளே செலல லானார.
சிலரநெடிது சென்றுமே அரணம னைக்குள
திறலகொண்ட வேழநாட் டுப்ப டைகள
அலைவதைககண் டையோளன றுரைதது மீண்டார்.
ஆயினுமசிற சிலரஇருநதார! நரிக்கண் ணன்தான்,

எபபுறததும் திரிகினறான ஓரஅ றைக்குள்
எதிரபாராதத ஒருபேழை தனனைக் கண்டான;
அப்படியே தூககினான, அடுததி ருநத
ஆளஒருவ னிடநதநதான, இதனை எனறன
குபபனெனும தேரோட்டி இடமசேர எனறு
கொடுததனுபபித, தானநினைதத சூழசசி தனனை
அபபோதே தொடஙகினான, பொயபபால வாழவான்!
அரசிக்கு நலலவனாயத தனனைக காட்ட

அரசாதனைக குடிகளளலாம காணு கினற
அழகியதோர கூடததில கிழககி டநது
சரசரெனப புரண்டபடி "எனககேன வாழவு?
சாககாடே வாராயோ? உடனபி றநதாள
அரசியென வாழகினறாள எனஇ ருநதேன
அததீயன வேழுததான கதிரநா டாளும
பெருமைகொளளன மைததுனனைக் கொலைபு ரிநது
பிடுஙகினான நாடடையும"என றழுதி ருநதான

இயல் 10

கண்ணுக்கினியாள் வந்தாள்.
நரிக்கண்ணன் வஞ்சம் பேசினன்.

வாளேந்தும் தோங்க, வாள்பெற்ற வலக்கை தொங்க,
வல்லியிடை துவள,மேல நல்ல தோள்கள்
ஆட,எடுத்த தூனறும அடி இடறக், கண்ணில்
அழகிழந்து குழல்சரிந்து வீழ, மங்கை
"நாடிழந்தேன நலமிழந்தேன கண்ணில வைத்து
நாளுமெனனைக் காத்துவந்த துணை இழந்து
வாடுகின்றேன" எனக்கதறி நெஞ்சம சோர,
வந்தாள் அண்ணனபுரளும் கூடந் தனனில

"மைத்துனனை நானிழந்தேன தங்கை யே!என்
மன்னன்எனனைத் தள்ளிவிட்டான, அதுபோ கட்டும,
செத்தானை இனிக்காண முடிவ துண்டோ,
திருநாட்டை நீ இழந்து, துணை இழந்து,
கைத்தூண்டிற் சிறுமீனாய்க் கலங்கு கின்ற
காட்சியினை நான்காண நேர்ந்த தேயோ!
வைத்திருந்தான் படைத்தலைவ னாக என்னை,'
மைத்துனனை இகழ்ந்துரைத்தால பொறுப்பே னோநான்?

கதிரநாட்டைப் பிடிபபதென வேழன் சொன்னான்;
கடிந்துரைத்தேன்; மறுநொடியில் அமைச்ச னுக்குப்
புதுததலைமை தநதேபின படையெ ழுபபிப்,
பொனனான கதிர்நாட்டின மேல்வி டுததான்;
எதிரபாராப் படைஎடுபபை அறியீர் அன்றோ;
இதைக்கூற இங்குவநதேன; வருவ தறகுள
சிதைததானே கதிரநாடடின் உரிமை தனனைத்
தீரததானே மைததுனனை,' அனபு வேநதை!

உயிரபோன்றாய! உடன்பிறப்பே என்றன் ஆவி
உடலைவிட்டுப போவதுமெய! வைய கததில்
துயர்தாங்க அடடியில்லை; எனைஇ கழநது
சொலலுமோர் சொல்லையுநான பொறுபப துண்டோ;
முயலபோன்றான நரிக்கண்ணன என்றா லுந்தன்,
முததான தஙகையவள வாழக்கைப பட்ட
வயவேந்தன் கதிரநாட்டான, நரிக்கண் ணற்கு
மைததுனன் என றுரைததபெரு மைபோ யிற்றே!"

இயல் 11

நரிக்கண்ணன் வஞ்சமொழி பேசுகையில, இவனிடம் கரிய உடை பெற்ற ஆள வந்தான. அவள அவனை எதிர்க்கிறாள அவன, மன்னனைக் கொன்றவன இவனே என்று நரிக்கண்ணனைக் காட்டி விடுகிறான. அதறகுள நரிக்கண்ணன அரசியைக் கொன்றான.

என உரைததான, துடிததழுதான, பேலும பேசசை எடுக்கையிலே, கரியஉடை போாதத ஓா ஆள, "இனிஎன்ன செயவ" தென நரியைக் கேட்டே எதிர்வந்தான அவளகணடாள வாளைத தூககிய "புனையுநதாா மனனனினபின புறததில ாட்டி புகுததியவன் நீதாறு" என்றாள "இலலை எனககிநதக கரியஉடை இவரே தநதாா ஈழுமுன்னே மனனவாமேல ஈட்டி எயதாா"

என றுரைததான! அதேநொடியில நரிககண ணனதான் இடையினிலே மறைததிருநத வாளெ டுதது நினறிருநத உடனபிறபபை, அரசி தனனை நிலததினிலே விழுமாறு வெட்டிச சாயததே "ஒன்றுககும அஞசாத எனனை இநநாள உயிாநடுஙக வைததவளை ஒழிததேன" என்று நின்றுபெரு மூச்சுவிட்டான! எஙகே அநத நேரிழையாள அனனமஎன உளளே சென்றுன

இயல் 12

நரிககணணன அனனததைதத தேடி உளளே செலல அஙகிருநத ஆள நடநததைதத தன வேழ நாடடு மனனனிடம சென று கூறினன. மனனன வியபபுறுகினறன.

கூரியஉடை போாததுவநத காலாள சென று
கண்டவறறை அரசனிடம நனறு சொனனன்!
பெருவாளால, தனகையால உடனபிறநத
பெண்ணேக கொனறே எனறு மனனன
உருகினன மக்களிடை மகனைய வாழ
ஒணணுத கொடுவிலஙகை இருநாள மடடும
தெரியாதேன வைததிருநதேன அரணமனைககுள!
தீருவதெந நாள இந்தப பழிதான என்றன.

அரசனிது கூறுஙகால அஙகி ருநத
அழிவொனறே தொழிலான மறவா தாமும
இரககமுற லானாகள! நரைதத தாடி,
இளைததஉடல, களைததவிழிக, கிழவன, "வேநதே
கரிபபினறேல இனிபபருமை யாரே காணபாா?
காயினறேல கனியருமை யாரே காண்பாா?
நரிககண்ணா இலலெனிலநும அருமை தனனை
நானிலநதான அறிநதிடுமோ நவிலக" என்றன.

இயல் 13

*அன்னத்தைக் காணாது திரியும் நரிக்கண்ணன்
எதிரில் தேரோட்டியான குப்பன் வந்தான்.*

அன்னத்தை அரண்மனையில் காண வில்லை!
ஆத்தாளைக் காணவில்லை! நரிக்கண் ணன்தான்
என்னத்தைச் செய்வதென ஏங்கி நின்றான்!
எதிரினிலே தேரோட்டும் குப்பன் வந்தான்!
பொன்னனை பேழையினைப் பெற்றாயோ? என
புகழுக்கும் ஆட்சிக்கும் ஆணி வேரை
உன்னிடத்தில் தந்துள்ளேன், அதனைக் காப்பாய்,
ஒருத்தரிடம் சொல்லாதே என்று ரைத்தான்

நானறியேன் பேழையினை என்றான் குப்பன்!
நடுங்கினான் நரிக்கண்ணன்! "ஐயோ ஐயோ
போனதோ! இங்கிருந்த ஆளி டத்தில்
போயிதனைக் குப்பனிடம் கொடுஎன் றேனே,
ஊனமிலா நம்மறவர் போலே அன்றோ
உடையுடுத்து நின்றிருந்தான், ஏய்த்தான் போலும்!
ஏனிந்தப் பிழைசெய்தேன்? என்வாழ் வுக்கே
இடையூறு சூழ்ந்தேனே" என்றது டித்தே

அன்னத்தின் ஆவியினை அகற்ற வேண்டும ;
ஆவிநிகா பேழையினை அடைதல் வேண்டும ,
என்னுமொரு கருததோடும அரண்ம னைக்குள
இடடிருநத ஓா தவிசில சென்றுட் காாநதான !
மனனவனை ஏமாறறிக கதிாநாட டாட்சி
வாங்குவதில சிறிதேனும தொலலை யிலலை,
அன்னததை ஆததாவைத தேட வேண்டும,
அருமபேழை வேணடுமளனப பெருந்துன புறறுன.

இயல் 14

அவன எதிர வேழநாட்டு மனனன வருகிறன. அவனிடம தொடஙகுகிறன பொயமுடைகளை நரிககணணன.

ஆததாவை, அனனத்தைப, பேழை தனனை,
அடையாளப படிஎஙகும படையா ளாகள
போயததேட வகைசெயது கொண்டி ருநத
பொலலாத நரியாளின எதிரில, மனனன
கோததான முதது லவு மாரபி னோடு
குனறுநடை கொண்டதுபோல செனறு நினறன !
சாயததானே நரிக்கண்ணன மனன வனபால
சரசரெனச சொறபெருககை, எழுநது நினறே

நாளுமஎனனைக காபபாறறி ஆளாககிப பின
நாறபடைக்கும தலைவனென ஏறப டுததிக
கோளுமபொய சூதுமிலான என உணாநது
கொண்டு,பெருந தொண்டெலலாம எனக்கே தநது
நீளினுமமனனனைநான போரில வென்ற
நினைவாகப பரிசீநத கனியே உனறன
தோளை இகழந தாளிவள , என வாளால வெட்டித
தொடுகழறகுக காணிககை இடடேன காண்க

" வஞ்சகத்தால் கதிரைவேல் மன்னன் தன்னை
மறவேந்தே நீகொன்றாய " என்று தீய
நெஞ்சத்தால் நினைத்தாளே ! "நின்தோள், மானம்
நீத்ததோள் " என்றாளே ! ஐயோ, அன்னாள்,
கொஞ்சத்தால் மாண்டாளே, நாளை கையில்
கொடுவாளால் சிறிதுசிறி தாய றுத்துக்
கெஞ்சத்தான் வைத்தேனே ! உன்பால் அன்பு
கெட்டேனே கெட்டேனே கெட்டேன் ஐயா.

" உடன்பிறந்தேன் " என்றுரைத்தாள் ஆமாம் என்றேன் !
" உன்னரசை இந்நொடியில் சூழ்ச்சி யாலே
மடியும்வகை செய்துவிடு, முடியும் உன்னால் !
மன்னவனைப் பழிவாங்கி விட்டே இந்தக்
கடல்நிகர்த்த கதிர் நாட்டை ஆள " என் றாளென்
காதுபெற்ற துன்பத்தை என்ன சொல்வேன் !
கொடியாளின் உடன்பிறந்த பழியுந் தானேன்
கொட்டைமனத் அருள் புரிக தருக வாளை.

நல்லாரின் பெருநிலையம் இந்த வையம் !
நான்தீயா ளொடுபிறந்த தாலே தீயன் !
எல்லாரும் போலேநான் இன்னும் இங்கே
இருக்கின்றேன் சாகாமல் ! ஒன்று மட்டும்
சொல்லுவேன் நானண்டி வாழ்ந் திருந்த
தூயோயநின் புகழுக்கும் அறத்தி னுக்கும்
முல்லைமுனை அளவென்னால் பழிநே ராமல்
முழுதுண்மை யாய்நடந்தேன் இதன் பொருட்டு

நானசெதத பின அடையும வாளுட டினகண்
நானூறு சிறறூர கொள ஒருபே ரூரும
தேனூறும் சோலைசூழ அபபே ரூரில
செபபரிய அரணமனையும அரணம னைக்குள
பாலநேரில காயசசி, அதில சீனி இடடுப
பததுவகைச சிறறுணவும ஒதத பெணணும
ஊனினப நுகாகினற அறைஇ ருநதால
ஒருததருககும இலலை அது எனககே எனறுன

இயல் 15

நரிககணணன பேசசை நமபிவிடட வேழ மன னன நரிககணணனுககு இரஙகினன, இநத நாடு உனனுடைய முனனோருடையது எனபதற குப பட்டயம உணடா எனறான.

அரசனுரைதத திடுகினறான் அபப னேஉன
அனபினையும பண்பினையும அறியார யாவர?
ஒருகுலையில ஒருகாயில தீமை காணில
உயர காயகள அததனையும வெறுபப துணடோ?
அரசியவள தீயவள தான, உடனபி றநத
அறமபிழையா மறவனநீ! அழுதல வேணடாம
நரிககணணா பழநாளில இதுஉன பாடடன்
நாடெனறாய்! அதறகுளள சானறு முணடோ?

அதுவிருநதால காடடுகநீ! இநத நாடடின
ஆட்சியினை உனக்களிதது விடுவேன எனறான!
பதிலிருநதால ஏனுனைநான நததத வேண்டும?
பாடட னுக்குப பாடடனமை பறைக்கண ணறகுக
குதிரை திரை கொணடநெடு முடியான் எனனும
கொடுநாடடு மனனன அளித தான இந நாட்டைப்
பதினாயி ரமபேரை வெனற தாலே!
பரிசாகத தநததனறி வேறொன றிலலை.

அநநாளில மனனவனால கொடுக்கப பெறற
அருஞசெபபுப பட்டயததைக கதிரை வேலன்
முன்னோனாம முததபபன மறைதத தோடு,
மூனறுநாள தூங்கையிலே கொலையும செயதான !
தனனிடததில படையிருநத தாலே அனறோ
சழக்கனவன் குடிகளிடம தபபி வாழநதான ?
எனனையுமிக கதிரநாடடான விடட திலலை ;
இஙகிரா தேனனறோ அஙகு வநதேன

இநநாட்டை நாளை வேணடு மெனற
எண்ணமே எனககிலலை , எனறன தநதை
அநநாளில சாகுஙகால எனை அழைததே
அஙகையினைத தனமாரபில அழுததி, " அபபா
உனனைநான ஒருறுதி கேடகின றேனநீ
ஒபபிடுக, உனனாளில வேழ நாடடின
மனனவரின அருளபெறறுக கதிரநாட டுக்கு
மனனவனை இரு ! நமது மானங் காபபாய "

எனககூறி உயிரநீததான ; அதனா லனறோ
எழிலவேழ நாடடினிலநான அடைந திருக்கும
தனிபபெருமை, தனிமகிழசசி இவறறை யெலலாம
தவிரபபதறகும துணிகினறேன , ஐய னேநீ
எனைததமிழில " படைததலைவா " எனற ழைக்கும
இனபததுக் கீடாக இநத வையம ,
தனைததரினும ஒபபேனே ! ஒருசொல சொலக :
" தாளடைநத நரிககணணனை ஆளக " எனறே!

வணஙகுகினறேன, எனக்கூறி வணஙகி நிறக
மன்னவனுமமனமிரஙகி "அஞசேல! அஞசேல!
இணங்குகினறேன" "நீஆளக" என உரைததான
"இனறைககே முடிசூடடிக கொளக" எனறான!
பிணஙகுவிததும மைததுனனை உடன பிறபபைப
பெருவஞச கததாலே சாகச செய்தும
அணியுமொரு மணிமுடிககே நரிக்கண் ணனதான
அனபிலலாத தனனுளததால மகிழநது நினறான

இயல் 16

வீரபபன எனனும திருடா தலைவன தோழர்க ளிடம தன வரலாறு கூறுகிறன

கதிர்நாடு சாாநதிருக்கும தெனப லமேல
கருநொச்சிக் காட்டினிலோா பாறை மீதில
மிதியடிக்கால மீதிலோர் காலைப் போட்டு
வீரபபன எனுமதிருடர் தலைவன குநதி
எதிாநிறகும தோழர்களபால இதனைச் சொனனன :
எலலாரும கேட்டிருநதாா கைகள கட்டி !
" முதுமையினை அடைநதுவிடடேன வாழுநாள எலலாம்
முடடினறிக் கழிததுவநதேன ஆனல கேளீா

ஒருபிள்ளை கொடிவேங்கை போலவான், கண்போல்
ஒருமனைவி ! இருவரையும் பிரிநதேன். ஆண்டும்
இருபதுஆ யின என்றன் தீயொ ழுக்கம
எனமனைவி யாம ஆத்தா வெறுததாள் ! நீயோ
திருடுவதை விடவேண்டும ! அன்றி என்னைத
தீண்டுவதை விடவேண்டும என்முள ! எனபால
வரவேண்டாம இவவிடததில் என்முள் ! என்றன்
மகனைநான் நலவழியில் வளர்ப்பேன் எனமுள.

ஒருவனிடம் ஏற்பட்ட தீயொழுக்கம்
உடனவளர்ந்தே, பின்னதுதான் நீக்க ஒண்ணாப்
பெருநோயாய் மாறுவது மெய்யே, நானும்
பெண்டாட்டி பிள்ளைகளை விட்ட தன்றி
ஒருநாளும் தீத்தொழிலை விடுவ தென்றே
உள்ளத்தால் நினைத்ததுவும் இல்லை! ஐயோ
அருமையுறு பெண்டுபிள்ளை நினைவே யாக
அகன்றநாள் ஒவ்வொன்றும் துன்ப நாளே

நானுமென் மனையாளும் வாழ்ந் திருந்த
நல்லூரை அவள் அகன்றாள், புல்லூர் ஏகித்;
தானங்குக் கைப்பாடு பட்டாள், சின்ன
தனிக்குடிசை ஒன்றினையும் கட்டிக் கொண்டாள்,
தேனடையும் ஈயும்போல் மகனும், தானும்,
வறுமையிலும் செம்மையினைக் காணப் பார்க்கிச,
சின்னனும் கணக்காயர் இடத்தில் அன்பின்
சிறுவனையும் படிக்கவிட்டாள், சிலநாள் செல்ல

கணக்காயர் முயற்சியினால் அரண்மனைக்குள்
காலவைத்தாள்; பணிச்சியாய் இருந்தாள், பின்னர்த்
துணையாளாள் கதிர்நாட்டின் அரசி யாரக்கே!
தூயதன் மகன்இன்னும் கணக்கா யர்பால்
இணக்கமுறக் கலைபலவும் பயில்கின் றான். நான்
இவையனைத்தும் அறிந்துள்ளேன், எனினும் அங்கே
அணுகினேன் இல்லை. எனை அவள்கண் டாலும்
அகம்வெறுத்துத் தலைகுனிந்து மறைந்து போவாள்.

770—3

அப்பையன் வேலனுக்கு நான்தான தந்தை
ஆததாதான் என்மனைவி' என்ற உண்மை
இபபெரிய நாட்டினிலே இந்த நாளில்
யானறிவேன்; அவளறிவாள், அறியார் மற்றோர்!
செப்பினேன இனறுதான உபமி டததில்!
செபபாதீர் யாரிடததும! இன்று நாளை
எபபாடும படவிலலை காலாள போலே
எதிர்நினறேன நரிக்கண்ணன பேழை தந்தான.

இடுகாடடில நரிககூடடம உலாவல போலே
எவவிடததும அரண்மனையில வேழ நாட்டின்
படைவீரர் உலாவினர்! எலிகள ஓடிப
பணடங்கள உருடடுதலபோல பொருளை யெலலாம
தடதடென உருடடினா அவர வாகள
சலிபபினறிக் கவாநதாாகள கலைபபொ ருளகள!
இடையிடையே நரிக்கண்ணன செலவான், மீளவான்
எதையோதான் மிகக்கருததாயத தேட லானன்.

இயல் 17

வீரப்பன் அன்று நரிக்கண்ணன் தந்த பாண்டியன் பரிசு என்னும் பேழையைத் திருடர்களிடம் காட்டினன்.

ஓர் அறையில் பேழையினை அரிதிற் கண்டான்
உண்டான மகிழ்ச்சிக்கோர் அளவே யில்லை.
யாருக்கும் தெரியாமல், அதைத், தேரோட்டி
இடம்சேர்க்க எண்ணினன். அங்கு நான்தான்
நேரினிலே நின்றிருந்தேன். தன் ஆள் என்றே
நினைத்திட்டான்! "தேரோட்டி இடம்சேர்" என்றான்
பாராட்டினேன் அவனை! எடுத்து வந்தேன்!
பாருங்கள் எனப்பேழை தனைக்காட் டிட்டான்.

சிரித்திட்ட திருடர்களில் ஒருவன் சொல்வான் :
திருடர்களைக் குறைவாகச் சொல்வார் மக்கள்,
இருக்கின்ற பேழையினைத் தேடித், தூக்கி,
எடுத்துப்போ, என்றுனே, அவனை யாரும்
ஒருபேச்சும் பேசார்கள், சும்மா நின்ற
உம்மைஅவன் திருடென்று சொன்ன னன்றோ?
பொருளாளி திருடர்களை விளைவிக் கின்றான்
பொதுவுடைமை யோன்திருட்டைக் களைவிக் கின்றான்

என்றுரைத்தான்! மற்றொருவன் இயம்பு கின்றான்
என்னெண்ணம் அதுவல்ல. வேண்டு மென்றே
பொன்னையோ காசினையோ நாமெ டுத்துப்
போம்படிசெய் கின்றார்கள். அதன்பின் நம்மை
வன்சிறையில் அடைப்பார்கள். திருட ரென்று
மக்களிடம் சொல்வார்கள். இவ்வா றென்றால்
'மன்னர்பழம் புலவா,வணி கர்கட் கெல்லாம்
வரும்பெயரை நமக்காக்கும் முயற்சி' என்றான்.

வீரப்பன் கூறுகின்றான் என்தோ ழர்காள்!
வேலனுக்கு நானளித்த தொன்று மில்லை
ஆர் அப்பன் என்பதையும் அறியான் வேலன்!
ஆதலால் அதைக்கூற விரும்ப வில்லை!
நேரிற்போய் இருவரையும் காணு தற்கும்
நெஞ்சமோ ஆவலடை கின்ற துண்டு
சீரில்லை என்னுடம்பின் நிலையில்! என்ன
செய்வதென எண்ணுகின்றேன்! பேழை தன்னை

நான்திறந்து பார்த்ததிலே விலையு யர்ந்த
நகைஆடை, அழகியவாள் முடி இவைகள்
வான்திறந்த உடுக்கள்போல் கதிர்போல் கண்டேன்!
மன்னர்தரும் பட்டையமும் ஒன்று கண்டேன்!
ஈன்றானின் சொத்தாக அதனை என்றன்
எழில்மகனுக் குச்சேர்க்க இங்கு யார்க்கும்
தோன்றாத இடத்தினிலே புதைப்பேன். பின்பு
சொல்லுவேன் இருக்குமிடம் என்று சொன்னான்

ஆண்டவரே, நும்மனைவி எங்க ளன்னை
அடியேங்கள் உடன்பிறந்த வேலன் ஆன
ஈண்டுள்ள இருவரையும் அறியேம் யாமும்!
இன்பமுறும் மனைவியார் உமை விலக்கிப்
பூண்டுள்ள உறுதியோ பெரிது! தாங்கள்
போகாமல் இருந்ததுவும் புதுமை ஆகும்!
ஊன்தளர்ந்தீர் உடல்தளர்ந்தீர் இனியும் செல்ல
ஒப்பீரோ என்றுரைத்தார் நட்புக் கொண்டோர்.

நீங்களெலாம் இங்கிருப்பீர், பேழை தன்னை
நிலையாக ஓரிடத்தில் மறைத்து வைத்துத்
தாங்காத ஆவலினைத் தவிர்ப்பத் தற்குத்
தனியாகப் புலவூர்போய் வருவேன்' என்று
வாங்கியதோர் வில்லைப்போல் வளைந்த மேனி
வானுயர்ந்த குன்றுபோல் நிமிர்ந்து நின்றான்,
ஓங்கியதோள் மீதினிலே பேழை தன்னை
உம்மென்று தூக்கினான், உடன் நடந்தான்!

இயல் 18

வேலன முதலியவாகதுச சீனி எனனும கணககாயா நாடடின உணமை செபபினா.

சீனியெனும கணக்காயா வீறறிருநதாா
சேணுயர்ந்த ஆலடியில! எதிரில சிங்கம
போனிமிர்ந்த பார்வையினை வேலன, மறறும
புலியிளைஞர் அமர்நதிருநதாா! கணககா யாதாம
தேனிகர்தத தமிழாலே புதிய செயதி
செபபினா: இளைஞர்களே அனபுள ளாரே
வனிநத நாட்டினமேல வேழ நாட்டான
வழுப்பினன் தன்படையை? அதுவு மினறி

பெருமைமிகு கதிரைவேல மனனன மீது
பினனிருந்தே எவனாட்டி தனனை எயதான்?
அரசியினைக் கொன்றவனயாா? அரசா பெறற
அனனத்தைக் கொலைசெய்ய நினைபபோன் யாவன?
திருநிறைந்த கதிர்நாட்டின் அரச னொனறு
திகழுமுடி தனைசசூட இந்த நேரம
அரண்மனையின் நடுவினிலே வேழ நாட்டின
அரசனெதிர் நினறிருப்போன் எவன்கண் டீரோ?

கதிர்நாட்டின் மேலந்த வேழ நாட்டான்
கடும்பகைகொள் ளச்செய்தோன் நரிக்கண் ணன்தான்!
முதுகினிலே பின்னின்று ஈட்டி எய்தோன்
மொய்குழலைக் கொலைசெய்தோன், அன்னந், தன்னை
எதிர்ப்பட்டால் கொலைசெயய இருப்போன் அன்னோன்
இபபோது மணிமுடியும பெறப்போ கின்றான்!
மதியுடையாய் வேலனே உன் அன் னைக்கும்
மாக்கொடுமை நரிக்கண்ணன் ஆக்கக் கூடும்.

இயல் 19

வேலா! உனஅனனை ஆததாக கிழவியைக காய
பாறற நீ உடனே போ எனறுன கணககாயண.

உன்அன்னை ஆததாவைக் காபப தறகோ
உடனேபோ! இந்தாவாள! குதிரை தநதேன!
எனகலைகள என்னுயிரைக் காகக! நாடடின
இகழுசசியினைப போக்குக! நீ புகழுசசி கொளக!
பினஉனககு வேண்டுமெனில இஙகி ருககும
பிறதோழா துணைபுரிவாா விடைபெற றுக்கொள
எனறுரைததாா வாளளடுததுக குதிரை ஏறி
எதிாவணஙகிப புலலூரே அதிரச சென்றுன.

ஐயாவே வேலனுக்குத துணையாயச செலல
ஐநதாறு குதிரைகளை எமககிப போதே
கையாலே இவைஎனறு காட்டி விடடால
கண்ணுலே பாாததிடுவோம அவன ழைததால
நெயயாலே மூண்டெழுநத நெருபபைப் போலே
நெஞ்சாலே கொளகினற விசையி னேடு
வையாலே ஆனதொரு பகைமேற செலவோம
வாளாலே தங்களபுகழ வளாப்போம எனறே

இருகைகூப் பிச்சொன்னனை ஒருசேய ! அங்கே
இருக்கைவிட் டெழுநதொருசேய அறிக்கை செயவான்:
வருகைககுக காததிருபபான ஐயா, வேலன
வாழக்கைக்கும உதவாது தாழக்கை செயதால !
பருகைககு நஞசளிதத பழிகளை ஏறபேன,
பகைக்கையிலே தடுபபீரோ ? இதைக்கை விட்டால
அருளகைக்கு நாளேதுதான ? எனமேல வேலன
அனபுகைக்கும; அவனபகைககும கைவ லுக்கும.

போமாறு தலையசைபபீர எனறு சொன்னனை !
புதுமாறு தலைவேண்டும ஒருவன நினறே,
ஆமாறு நாமுணாநதோம வேலன அஙகே
அழுமாறு தலையிடா திருநது விட்டால,
ஏமாறு தலையடைநத இநத நாட்டின
எழிலமாறும ! நிலைமாறும ! ஆடசி மாறும
நாமஆறு தலையடைய நரியின நோககம
நகுமாறு தலையிடுவோம நவிலக எனருன

பொறுததிருபபார வாழநதிருபபார ! இநத நாட்டில்
புகுந்திருபபார, இஙகிருபபார தமமை யெலலாம
நிறுததிருபபார, இலேசெனறு நினைததிருபபோர,
நிகழவதைககண் திருபபாது பாரததிருபபார !
குறிததிருபபார ஆததாவைத தீயோள எனறு
குளிரநதிருபபார, அவளிறநதால ! செமமல வேலன
மறநதிருப பாரவைகாணு திருபபார, காண்பார்!
மறைந்திருபபார், கையிருபபார அறிவார என்ருன்.

இயல் 20

புலலூரச சிறு குடிசையில ஆத்தாவும அனனமும.

புலலூரிற சிறுகுடிசை தனில்இ ரண்டு
புண்பட்ட நெஞ்சஙகள் ஒனறை யொனறு
நலலுரையில் தேறறியிருந தன. அவறறில
நரைபட்ட ஆததாளின நெஞ்ச மொன்று!
வலலூறு குறிவைதத புறுப்போல வாழும
மலர்க்கொடியாள் அன்னததின உளள மொன்று!
சொல்லிஅழு தாள ஆத்தா, ஆறறுள் கண்ணீர
சொரிநதழுகின றுளின்னும பெண்ணை நோக்கி,

அன்னததின் கண்ணினிக்கும மகனைத தேடி
ஆவணியில் மணமுடித்துத் தைப பிறபபில்
மனனியசிங் கஞசுமந்த தவிசில் ஏறறிக்
கதிர்நாட்டின மணிமுடியை அவளுக் காக்கி
என்கண்ணால பாரத்துளளம மகிழவே னெனற
எழில்மன்னன மொழிஎண்ணி அழுவே னோநான்?
அன்னவனின் திருததோளும அகனற மாரபும
அழிவுற்றதை எண்ணி அழுவே னோநான?

அருமைமகள் தனக்கேற்ற அன்ப னோடும
ஆணிப்பொன் கட்டிலெனும் சேறறி னுள்ளே
எருமைஎனக் கிடநதினபம் நுகரு கின்ற
எழில்நாளை நான்காணப் பெறேனோ என்ற
பெருமாட்டி மொழிஎண்ணி அழுவே ணோநான் ?
பிள்ளைக்கு நஞ்சூட்டும தாயபோல அந்த
நரிக்கண்ணன் வஞ்சிததுக் கொன்ற போது
நாளறறுப போனதெண்ணி—அழுவே ணோநான் ?

எதிரெதிரே இருதழறபந துகழ சுழனறே
இருபபதுபோல் கதிர்நாட்டான் வேழ நாடடான்
அதிர்கினற மெயப்பாடும சுழறறும வாளும
கட்புலனுக் கப்பாலாய விசைகொள் ளுங்கால
முதியஓர் காலாளபோல தாடி மீசை
முடிததுநான அங்கிருந்தேன, நரிக்கண் ணன்தான
பதுங்குகறுப புடைபூண்டு வேநதை மாயததான்
பதைததேனே அதைஎண்ணி அழுவே ணோநான் ?

நானிருநதேன் காலாடகள பலரி ருநதார
நடுவினிலே வேழநாட டரசன நினறான
மேனிமிாநத கரியஉடைக் காலாள வந்து
மெலலிதனை நரிக்கண்ணன் வெடடிச சாய்தத
ஊன்நடுங்கும செயதியினைச சொனனான. மனனன்
உளமநடுஙக மறறவர்கள உடலந டுஙக
நானிருநது மன்னவனைத தேற றுங காலஎன
நலலுயிர ஒடுங்கியதற கழுவே ணோநான ?

பழநாள்பாண் டியன்உன்றன் மூதா தைக்குப்
பரிசளித்தான் இந்நாட்டை! அதைக் குறிக்கும்
முழுநீளப் பட்டயமும் உடைபூண் வாளும்
மூடியஅப் பேழையும்போ யிற்றே அந்தோ
இழந்ததனைப் பேழையினை, அழகு மிக்க
இந்நாடு நின்உரிமை என்ற உண்மை
ஒழிந்திடுமே! அதைஎண்ணி அழுவே னென்றன்?
இவ்வண்ணம் உரைத்தழுது கொண்டி ருந்தாள்.

இயல் 21

கிழவி, இவவாறு நடநதவை கூற் நையுமபோது, வீரபபன அகதடிசை நோககி வநதவன இவைகளை ஒழிநது கேடடிருநதான. உணமை உணாநதான.

வெளியினிலே பேழையொடு நினறி ருநத
வீ ரபபன இவறறையெலாம கேடடி ருநதான ,
களிகொண்டான ! தனமுதுகில உளள பேழை
கதிர்நாடு கவின அனனம உடைமை எனறு
வெளிபபடுததத தககதோா பேழை எனறு
விளஙகிறறுத ! தனமனைவி ஆததா, அங்குக
கிளிமொழியாள அனனததைக காபப தறகும்
கேடுதனை நீககறகும முயலு கின்ற

நிலையாவும விளங்கிறறு ! வீரப பன்தான
நீளபேழை தனைஆததா விடமஇப போதே
குலையாமல தந்திடவும நினைததான் ! நாட்டின்
கொநதளிபபில பேழையினை அவளகாப பாற்றும
வலிஎது ? பொறுததிருப பேனஎனமு டிதது
மறறுமஅவா பேசுவதைக் கேடடி ருந்தான் !
தலைமீது கைவைதததுத தாயே அபபா
தனிவிட்டுச சென்றீரோ இனிவாழ் வேனோ ?

இயல் 22

அனனத்தின துனபம

ஐயகோ எனஆததா! வையகததில
அன்னைமடிந தாளென்று சொனன சொலலைத
தையலென துளமபொறுதத துண்டு பினபு
தநதையிறந ததுபொறுதத துண்டு மேலும
துய்யகதிர நாட்டுரிமை பேழை யோடு
தொலைநதததையும பொறுததுணடு பொருத தீமை
செய்துவந்தான எனமாமன என்றல இநதச்
சிறியஉளம பெருநதுயரைப பொறுபப துண்டோ?

உடனபிறநதா னைவெட்டி, அனனோனை ஆவி
ஓபபானின் உடலசாயததே இபபால எனனைத
தொடர்ந்தழிக்க எண்ணினவன் மாமன என்றல்
சுரந்தபால இருநதருநதிப் பரநது லாவும
நெடுமபன்றிக் குட்டிகளபோல் மக்கள யாரும
நிறையன்பால் உடன்பிறந்தார என்று ணர்ததக்
கிடந்துதவம புரிகின்ற உலகில இந்நாள
"கேடிழைக்குமஉற" வெனுமசொல் கேட்ப தேயோ?

ஒபபுரைக்க முடியாத அன்னை என்னை
ஒருக்கணிதது மார்பணைதது மேனி யெலலாம்
கைபபுறத்தில் ஆமபடிக்குத தழுவி என்றன்
கண்மறைக்கும சுரிகுழலை மேலோ தூக்கி
மைபபுருவ விழிமீது விழி யமைதது
மலாவாயால் குளிரதமிழால் கண்ணே என்று
செபபிமுத்த மிட்டாளே அன்புள ளாளின்
செநதாமரை முகததை மறபபே னோநான?

இமமாநி லமபுகழும தந்தை, முநதை
ஈட்டிவைதத மாணிக்கம கூட்டி அள்ளிக்
கைமமாரி யாயபபொழிநது கணக்கா யர்பால
கலையருள வேண்டித்தன் தலைவ ணஙகி
அமமாஎனக் கூவிக கைமமே லேந்தி
அருகமாநது பருகஎனறு பாலும தநதே
“அ”மமுதல எழுததளிததான, அறிவோ அன்னோன்
அனபான திருமுகத்தை எண்ணி வாடும

ஊரா ளும தலைவனினகுற றேவல செயவோன்
ஓட்டுவிக்கும சிறறுளின கீழககி டக்கும
ஓர் ஆளின, மகள,தனனை உவநது பெறறோர்
உயிரதுறநதால உளநதுடிபபாள எனறுல, இந்தப்
பாராளப் பெறறுரை எனபெற றுரைப
பறிகொடுத்த என்னுயிரோ உடலில நிறகும?
யாருமில்லை யான்பெறற பேறு பெறறோ
இறைக்கோ என்போலக் கெட்டா ரில்லை.

இயல் 23

பதிவிருநது கேடடிருநத வீரபபன போயவிடடான.
நரிககணணனுககு முடி சூடடுவதை முரசறைகிறான
ஒருவன!

எனததுடிததாள! வீரபபன எடுததான ஓட்டம!
இஙகிருநதால அனனததைத் தேடு வோரின்
சினததீயில வெநதிடுதல அனறிப், பேழை
சிறியநரிக கண்ணனிடம சேரு மெனறு
நினைததானாய, யாருமிலா இடமபு குநதான!
நீஙகியபின முரசறைவோன, "நரிககண ணாதாம
இனிககதிரநாட டுககரசாய் முடிபூண கினறார
இநநாள"என றானஇதனை இருவர கேட்டார.

அடிவைததான கதிரநாட்டில! நெஞசில வைததான்
அழிவைததான! விழிவைததான உரிமை வேரில!
குடிவைததான ஒடிவைததான நாட்டில! எஙகும
கொலை,வைததான! குறைவைததான எணணா னாகி
வெடிவைததான அறமவளாதத இவவீட் டுககும!
மினனொளியே, தனதலையில உனனை தான .
"முடி"வைததான, முழககுகினறான; அனனோன் வாழ
முடிவைததான முழக்குகினறான முரச றைநதே! [வின்

இநநேரம் நரிககண்ணன் நன்னீ ராடி,
எழிலுடையும இழைபலவும பூண்டு, வேழ
மனனவனை எதிர்பாரத்துப், பொனனில மின்னும
மணிமுடியை அணிவதறகுக் காததி ருபபான !
இநநேரம, தான,இருக்கும இடததி னினறே
எழிலரண்ம னைநோக்கித தேரி லேறிய
பினனவரும சூழநதுவர வருவான வேழன !
பேரவையில, மகிழசசிகொளள எவாஇ ருபபார?

770—4

இயல் 24

முரசறைதல கேடட ஆத்தா அவனைத தூறறுங்கால,
எதிரிகள குடிசையைச் சூழநதாாகள; அதே
நேரததில வேலனும பகைவரை எதிாத்தான.

என்றுரைத்தே ஆததாதன எரிவை எலலாம
எடுததுரைக்கும நேரததில, குடிசை நோக்கி
“அனனமஅதில தானஇருபபாள,” ஆததா எனனும
அககிழவி யுடனிருபபாள என்று கூவி
முனவநதார் சிலபகைவா குடிசை நோக்கி!
முழஙகிறறுக குதிரைகளின அடிஓ சைதான!
பினனொருவன வருகின்றான் அவன்பேர் வேலன்!
பெருவாளும குதிரையும பாயநதன பகைமேல!

பலகுதிரை மறவரினமேல வேலன எட்டிப
பாயநதனனபல ஆடுகட்குள வேங்கை போலே!
கலஙகினர்வே ழுவா'பததுப போமாண் டார்கள!
கத்திசுழல ஓசை, மறவா முழக்கம,
குலைநடுஙக வைததன! ஆததா,தன், வேலன
குரலகேட்டாள, வேழுவாகள அஙகு வந்த
நிலையுணர்நதாள். அன்னதனை நோக்கி அங்கு
நிகழகின்ற போர்நோக்கம் நிகழ்ததிப், பின்னர்.

இயல் 25

வேலனும, பகைவநும போா நடததுகையில அனனமும,
ஆததா உருமாறி வெளிச சென்றாகள.

அனனததை ஆடவனுய உருமாற றிட்டாள;
அனறுபோல தன்னுருவம மாறறிக கொண்டாள!
கனனமறைக் குநதாடி யுடைய தாததா,
கண்ணெதத பையனெடு செலவ தைபபோல
தனமகனின கணககாயன சீனி வாழும
தனிவீட்டை நோககியே விரைநது சென்றாள்!
உனமகனின நிலைஎன்ன எனறுள அன்னம.
ஊாமீடகச சாகடடும எனறுள ஆததா!

கண்ணெடுததும பாாததோமா? கைவா ளோடு
கடும்போரில தனியாகக் கிடந்த சேயைப
பெண்ணெடுத்து வளா்ததிட்டாள அதனு லேதன்
பிளளைஉயிா போவதையும பெறற தாயதான்
எண்ணவில்லை எனறுலகம உனைப பழிக்கும;
எனனல்தான் இப்பழியென் றெனைப பழிக்கும!
மணணெடுததுச சுட்டிடுசெங கலலோ, அனறி,
மலைக்கலலோ உன்னெஞ்சம என்றுள அன்னம.

இயல் 26

ஆததாவும அனனமும சினிககணக்காயன வீடு நோககிப போனாகள. எதிரில வேலனின துணைவா ததிரைமேல ஏறிக தடிசை நோக்கிப போவதைக கணடாாகள.

வேலவனைக் காப்பதறகு நமமா லாமா?
வீண்கவலை கொளளுவதில ஆவதெனன?
ஞாலததில எனபிள்ளை யின் திறததை
நானறியக் கணக்காயர் சொனன துண்டு!
சோலைஅதோ! அதையடுதத சிறறூா காணபாய்!
தொடாநதுவா! விரைவாக எனறாள ஆததா
காலைநது குதிரைகளில வாளபி டிதத
நலலிளைஞா எதிர்வருதல இருவா கண்டாா.

எஙகிருநது வருகினறீா? என்றான ஓாசேய.
எழிலவேலன அவவிடததில வேழ வாபால
வெஙகுருதிப போாசெயது கொண்டி ருக்கும
எழுறகுடிசைப புறமாக வநதோம எனறு
தஙகுதடை இல்லாமல ஆததா சொனனாள!
தாவினா இளைஞரெலலாம குதிரை ஏவி!
மங்கையிரு கைகொட்டி மகிழநதாள; "உன்றன்
மகன்முகமும பார்ததறியேன ஆததா" எனறாள.

இயல் 27

*ஆலடியில கணககாயன எதிரிலசெனறு மாற
றுடை களைகிறாகள். பின அனைவரும மாறறுருவத
தோடு அரணமனை நோககி நடநதாாகள.*

ஆலடியில அமாநதிருநத கணககா யாபால
ஆததாவும மஙகையுமபோயப போாததி ருநத
மேலுடையும, தாமவிலக்கி, நினறு, செயதி
விளககிடவே, கணககாயா கிளதத லானா'
வேலவனே உமைக்காகக அஙகு வநதான
வேழவரை எதிாததுபபோா ரிடவு மானன
நாலைநது போாஇளைஞா துணைககும செனறாா
நரிககண்ணன் தெரிநதுகொளவான இனிஎன நோககம.

என்னையவன சிறைபபடுதத எண்ணு முனனம
யாமெலலாம மாறறுருவத தோடு செனறு
மனனவனும வேழவனைத தனியே கணடு
மஙகைநிலை கூறுவது நலல தெனறாா!
நனறெனறாா இருவருமே! உருவம மாறறி
நடநதாாகள மூவருமாய அரணம னைக்குத
தென்புறததே வேழவனாா தஙகி யுளள
திருமன்று தனைநோக்கி மிகவி ரைநதே!

இயல், 28

வேழமனனன் திருமனறில அமைநது நரிகதுக் கதிர நாடடைப பட்டம் கட்டினேனை என்று மகிழ்ந் தான. அதை ஒரு முதியோன மறுததான.

ஒளிவிளக்குப பததாயி ரததின நாபபண்
உயிர்விளக்காய வீறறிருநதான வேழ மனனன்!
தெளிவிளக்கும் அறிவுடைய அமைச்சன் தானும,
செறியபடைத தலைவர்களும சூழநதி ருந்தார,
களிமிகுக்க வேழததான உரைக்க லுறறான்
கணமுனைதிரில் இருக்கின்ற தன்னாட் டார்பால்
குளிர்புனலசேர் கதிர்நாட்டை நரிக்கண் ணறகுக்
கொடுததுவிட்டேன; அவனகுறையை முடிததுவிட்டேன்.

எ ன்னருமைப படைததலைவன மகிழும வண்ணம
யான்புரியத தக்கதுபு ரிநது விட்டேன
தனனருமை உழைப்பாலே என்னி டததில
தானபெறதத கூநதலைததான பெறறு விட்டான
பொனமுடியை அவனதலையில் சூட்டும போது
பொதுமக்கள் இநநாட்டார் முகததி லெல்லாம
துன்பததை நானகண்டேன ஏனோ என்றான்'
"சொல்வேன் "என் றொருமுதியோன வணங்கிச் சொல
[வான:

நரிக்கண்ணன் கதிர்நாட்டை அடைவ தற்கு
நலலதொரு சூழ்ச்சியினைத் தேட லானான்;
எரிவுதனைக் கதிரைவேல் மன்னன் மேலே
ஏற்றினான தங்கட்கு! நம்பி னீர்கள்!
ஒருநாளும தங்களைஅக் கதிரை வேலன
உளளததால பேச்சாலே இகழநத திலலை.
பெரும்படையும் கொண்டுவந்தீர்! நடநத போரில்
மறவர்நெறி பிழைதததுவும் அறமோ ஐயா?

இருவேநதர் வாட்போரை நிகழததும போதே
ஈட்டியினைப பின்வநது கதிரநாட டான்மேல
நரிக்கண்ணன் செலுததினான் நானும கண்டேன்
நகைதததுவான்! நாணிறறு நலல றநதான்!
இருககடடும்; பெருவேநதே, அரசி யாரை
எதிரபாரா வகையாக வஞ்சத் தாலே
பெருஙகொலைசெய தான்அநதோ! இபபெண் ணாளைப்
பிறரறியா வகையிலநான் காததேன் அன்றோ

இவவிளைய பூஙகொடியின வேர றுக்க
எனனவெலாம செயகினறான் எனனைக கொலல
ஒவவாத முறையெலலாம சூழு கின்றான்
உங்களிடம நீதிகேட் கின்றேன என று
செவவிதழாள அனனததை முகிலின மீண்ட
திஙகளென மாறறுருவம களைநது காடடி
அவவகையே தானுமதன உண்மை காடடி
ஆததாளனபேர்; அரசின் பணிப்பெண் என்றான்.

இயல 29

ஆததா, அனனமு என அறிநத வேழ முனனன
வியபபுறறதோடு, பழி எனமேலலல எனறன.

வியபபுறருன் , முகநிறையக் கணதி றந்து
மெலலியினை, ஆததாவைப பாாததான ; மிக்க
துயருறறுன “ ஒருநாட்டைப பிடிதத பின்னா
தொடாபுடையாா தமைக்கொலல ஒப்பு வேணோ !
செயபபடட போாநடுவில பகையை நாணோ
பினனிருநது கொலைபுரியச செய்வேன ?'' என்று
வியர்ததிட்டான உடலெலலாம ! அநதத தீயன்
விளைததிட்டான , நானலலேன் எனறு சொன்னன்

அபபோதே நானினைததேன , கேளவி யுறறேன்
அவறறையெலாம நரிக்கண்ணன மறுததுக் கூறித
தபபேதும இலலானபோல ஆடல செய்தான
கதிர்நாட்டின் தனியரசாய நரிக்கண் ணறகும
இபபோது தான்முடியைச சூட்டி வநதேன்
என்செயவேன பழிசுமநதேன பழிசு மந்தேன்'
எபபோதும உமக்கேலா தீமை யினறி
யான்காபபேன அஞ்சாதீர் என்றுன் மன்னன்

இயல் 30

அனனடி முதலியவரைக காகதடி வழியை
அரசன ஆராயநதான.

பின்னுமஅவன அமைசசனையே, நோக்கி, இநதப்
பெண்ணரசி இனிஉயயும வணணம யாது?
சின்னநடை நரிககணணன இடமவி டுததால
தீஙகிழைபபான; நலலஉளப பாஙகொன றிலலான்;
அன்னையினைக் கொலைசெயதான , தநதை தனனை
அழிததிட்டான , அனனதனை ஒழிபப தறகும
முனனினறு காததாளை ஆததா எனனும
முதியாளைத தீரததிடவும, குதியா நினறான

கூறுகநின கருததென்றான அமைசசன சொலவான் ·
கொடியோனைக் கதிர்நாடடை ஆள விடடோ!
சீறுகினற பாமபுககுத தவளை யூரில
திருமுடியோ சூடடுவது? பினபு காண்பீர்!
வீறுடைய கதிரைவேல் மன்னன ஈன்ற
வெணநிலவு முகததாளின எண்ணங் கேட்டு
வேறுநாட டிளவரசை மணககச செயது
மேலுமொரு தீஙகினறிக் காக்க வேண்டும

இயல் 31

"அனனம முதலியவரைக் காபபாறற வேழ நாட்டிலிருநது ஒருவரை அனுபபிக கதிர நாட்டை ஆணடுவரச் செயக" எனறான அமைச்சன.

கதிர்நாட்டை நரிக்கண்ணன ஆளும ஆட்சி
கடுகளவும தீங்கின்றி இருபப தறகுப
பொதுநாட்டம உடையஓர் அறிஞன் தன்னைப
போயிங்கு நீ அனுபப வேண்டும என்றான
எதுநாட்டம? அன்னமே சொல்வாய் என்றான்
வநதமொழி கேட்டமலாக் கூந்தல் சொலவாள
சதுரநாட்டிப் பகைமுடிமேல் தாளை நாட்டும
தமிழநாட்டுப் பெருவேநதே, அவையில் உள்ளீர

பழநாளிற பாண்டியனின படைந டததிப
பகைகொண்ட சோழனையும வெறறி கொண்ட
அழலவேலான் என்னருமை மூதா தைக்கே
அளிததான்ஓர் **பேழையினைப் பரிசாய!** அந்த
எழிலான பேழையிலே ஞால மெசசும
இழை.ஆடை வாள்பலவும் இருக்கும; மேலும
அழகான கதிர்நாட்டின் வரலா றெலலாம
அபபேழை சொல்லிவிடும் ஆத லாலே

இயல் 32

அனனம கூறுவாள எனபேழை அரணமனையில
இருககும; அதைக காட்டச செயவீர மனனரே!

வேழமா நாடுடைய வேநதே, என்றன்
மேனுளின நற்புகழை விளக்கும அநதப
பேழைமா னுமல அதைக் காட்டும வண்ணம
பெரியதோர் கட்டளையும இடுதல வேண்டும!
ஏழையரின் குறைதீரததல கடமை யனறோ.
எனறுரைததாள. நன்றுரைததாய பெணணே அநதப,
பேழைமா றறமசிறிதும இன்றி இங்கே
பெருமபடையால வருமபடிசெய கினறே னெனறு

ஆளியெனும் படைததலைவா செலக எனறான.
ஆயிரவா உடனசெலக எனறான! இநத
நாளில இதே நேரததில அரணம னைககு
நாறபுறமும காப்பமைத்தும உடபு குநதும
ஆளிருவா மூவர்விழுக் காடு நீடும
அறைதோறும தேடிடுக எங்கும பாரபபீர
கேளீர் இதை "அபபேழை அடையா ளததைக
கிளிமொழியாள சொல்லிடுவாள" எனறான் மனனன

இயல் 33

பேழையின் அடையாளம் கூறினாள் அன்னம்.

இளவஞ்சி அன்னம் உரைத்திடுவாள் ஐயா
என்பேழை மன்னவரின் வாளின் நீளம்!
உள்அகலம் மூன்றுசாண்! உயரம் நாற்சாண்!
ஒளிதிகழும் கிளிச்சிறைப்பொன் தகடு தன்னால்
வெளிப்புறமும், பொதிகைமலைச் சந்தனத்தின்
வெண்பலகை உட்புறமும் காணும் மேலே
உள் அழுந்தும் எழுத்தாலே உள்ளிருக்கும்
உயர்பொருள்கள் அத்தனைக்கும் பெயர்கள் காணும்

வாள், நகைகள், ஆடைவகை முழுநீளத்தில்
வைத்திடுபொற் பட்டயமப்பேழைக்குளுண்டு!
காணுகநீர் என்றுரைத்துத் தான் அணிந்த
கழுத்தணியைக் கழற்றியதில் அமைத்திருந்த
ஆணிப்பொற் பேழையதன் அடையாளத்தை
அரசருக்கும் படையாட்சி தனக்கும் காட்டிச்
சேணுயர்ந்த அரண்மனைக்குள் ஆடற் கட்டின்
தென்அறையில் அப்பேழை இருக்கும் என்றாள்.

இயல் 34

அனனமு முதலியவாகளுடன படையை அனுபபி அரணமனையில பேழையைத தேடச் செயதான் மனனன.

ஓங்க,**பாண் டியன பரிசை** நோககி நீவிர !
உமைததடுததால நமதாணை அவாக்குச சொலக !
தேடுகவென றனமனனன ! சென றிட்டாாகள !
திருநாட்டை வென றேனநான எனினும அநத
நாடுதனை உடையவாக்கே நான ளிதது
நாளடைவில அவரிடததில கப்பம கொளளல்
பீடுடைய அறமாகும ! இந்த நாட்டின
பேருரிமை ஆராயவேன என்றன மனனன

அநநேரம எண்ணத்தில ஆழநதி ருநத
அமைசசன் இது கூறுகின்றன மனன வன்பால:
மனனவரே ஆளியினைப போகச சொன்னீர்
மறறநதப படைததலைவன நரிக்கண் ணறகுச
சினனவனே ஆதலினல பேழை தேடும
திறததினிலே குறைசசலவந்து சேரக் கூடும
இநநிலையில பொறுபபுளள ஆள னுப்பி
எழிறபேழை தனைதேடச் செயக என்றன்.

ஆத்தாவும உரைத்திடுவாள்: ஆமஆம நானே
அவ்விடத்தில போகின்றேன துணைய ளிப்பீர!
நீத்தாவும கண்ணாலே நரிக்கண் ணனதான
சிறியபடைத தலைவனையே அனுச வைத்துக்
காததாளும அரண்மனையில பேழை தன்னைக்
கைப்பறறிக கொளவானே என்று கூறத
தாத்தாவைப போலுருவை மாறறிக் கொளக
தக்கபடை யொடுசெலக என்றான் மன்னன.

இயல் 35

அன்ன முதலியவர் அரண்மனையடைந்தார்கள். ஆளி அரண்மனையில் தேடியதில் பேழை இல்லை யென்றான்.

முன்போல் ஆணுருவம் பூண்டாள் ஆத்தா,
முழுநீள வாளொன்றும் இடையில் சேர்த்தாள்!
பின்தொடர்ந்தான் கணக்காயன் வாளும் ஏந்தி!
பிற,காலாட் படைதொடர அரண்மனைக்கு
முன், வாயில் தனையடைந்தார்! மேலும் உள்ளே
மொய்த்தபடை மேல்சென்று மொய்த்து நிற்கச்
சின்னதொரு படைத்தலைவன் ஆளி என்பான்
"தேடியதில் பேழையினைக் காணோம்" என்றான்

திடுக்கிட்டான் கணக்காயன்! 'நரிக்கண் ணையா
தெருக்கத்தின் அருகினிலும் போக வேண்டாம்
படைமறவர் யாவருமே வெளிச் செல்லாதீர்
பகருமிது வேழவரின் ஆணை யாகும்
அடுக்களையோ ஆடரங்கோ எவ்விடத்தும்
அணுவணுவாய்ப் பேழையினைத் தேட வேண்டும்
நடுவிலுள்ள உமையும் ஆராய வேண்டும்
நகராதீர்" என்றுரைத்தான்; நன்றென் றார்கள்.

இயல் 36

கணக்காயன முதலியவாகள தேடினாகள. அங் கிருநத மறறவாகள அவவிடமவிடடு வெளியிற செலலாமல இருககவேணடும. ஆனல ஒருவன மடடும வெளியில ஓடுகிறன, ஆததா பின தொடாகினறள

கணாக்காயன எவவிடததும துணைவ ரோடு
கடி நாகத தேடுகையில, ஆட்கள தமமுள
இணைபபாக நினறிருககும ஒருவன் கணணை
இமைககாமல நாறறிசையும செலுதது வோனய்
அகனறிததான தெருவாயில நோக்கி மெலல
அகலுவதைக் கருததாக ஆததா பாாததே
கனுககாலே வெடடுவேன செலலேலல எனறள
கடிதுபறநதான , பறநதாள , வாளை ஓசசி

இயல் 37

ஓடியவன கணுக்காலை ஆததா வெடட அதே போதில அவன அவளின இடது கையை வெடட இருவரும ஓரிடததில வீழநதாரகள.

அரசனெடுந தெருநீங்கிப பல்க லைகள
ஆயகூடம, நோய்நீக்கும மருதது வததின
பெருநிலையம நீஙகிபபின, குறுக்கே ஓடிப
பிறைக்கோட்டு யானைபல நிறுததும கூடத
தருகினிலோர இருளகிடக்கும பொதுமன றததில
அவனபுகுநதான கணுக்காலை வெடடினாள ; தன
அரிதான இடககையை இழநதாள ஆததா
இருமுதியார அருகருகு துடிதது வீழநதார.

செநநீரிற புரளுகினற இரண்டு டமபும
தெண்ணீரின கரைமீனையத துடிக்கும! " ஆவி
இநநிலையில ஆயிறறு" எனனும வாயகள!
இரண்டுளளம சுரபபறற பசுக்காம பைபபோல
எநநினைவும் இலலாமல துனப மேயாம!
' இம 'மெனனும இருகுரலகள் வைய வாழக்கை
சினனேரம சினனேரம என்ப தெணணத
திடுக்கிடும அவ விருமுதுமைப பருவம ஆஙகே

770—5

தனக்குந்தன் கணவனுக்கும இடையில வாயத்த
தடை,பிரிவு கசபபனைததும பலலாண் டாகப
புனததிலுறும் புதலபோலே வளாநத தாலே
புறததொடாபே இலலாத முதிய ஆததா
அனறுகொளளி படடபிளளை கதறும போதில
அமமாஎன பதுபோலே துணைவன தனனை
நினைததவளாயத தாழகுரலில "அததான" என்றாள
நிறைவியபபால வீரபபன "ஆததா" எனறான.

இயல் 38

*வீரபபன தன மனைவியான ஆததாவைய புரண
டணைததான. அவளும அவவாறே!*

ஆணஎனறு வாளசுமநதும எனைத தொடாநதும
ஆளெனறும மரமெனறும தெரியாப போதில
காண்எனறு கணுககாலைத தீரததாய எனஉள
கனிஎனறும கருமபெனறும கிடநத நீதான்
வீணஎனறு கருதுகிலேன! எனசெய கைககு
விளைவெனறு கருதுகினறேன! கொடிய சாவைப
பூணஎனறு புகனறாலும மகிழவேன எனறு
புரணடணைததுப பொனனேஎன றழுதான கூவி

படையாளிற பகைஆளபோல இருநதாய அததான!
பாணடியனா பரிசெனனும நீணட பேழைக
குடையாளின பணியாளநான! நரிக்கண ணறகே
உளவாளாய் நீயஙகே ஓடினாய் என்
றடையாளம தெரியாமல இழைதத குறறம
அறிவாளா பொறுததிடுக என்று நெஞசம
உடைவாளாய் இருகையால அணைதத மெயயை
ஒருகையால் அணைததன்பில் உயர்வா ளானாள்

பிள்ளையெங்கே எனக்கேட்டான் வீரப்பன்தான்!
பெருங்குடிசை தனிலென்னையும் வேந்தன் பெற்ற
கிள்ளையையும் சிறைசெய்ய நரிக்கண் தீயன்
கிளப்பிவிட்ட கொடுமறவர் உயிரை அங்கே
கொள்ளையிட்டுக் கொண்டிருந்தார் அன்னம் என்னும்
கோவையிட்ட செவ்விதழாள் உள்ளத் துள்ளே
முள்ளையிட்டார் போலஅச்ச மேமே விட்டு
முறையிட்டாள் இட்டுவந்தேன் என்றாள் ஆத்தா.

மண்காண முகில்கிழித்து நிலவு வந்து
மற்றவர்கள் நமைக்காண வைத்தல் காண்பாய்!
புண்காண இடருற்றுக் கிடக்கின் றோமே!
புறஞ்சென்று நலங்காண வகையு மில்லை!
பண்காணும் மொழிஅன்னம் தனையும், பெற்ற
படிகண்ட பிள்ளையையும் இந்நாள் என்றன்
கண்காணு மோஎன்றான்! துன்பத் துக்கோர்
கரைகாணு மறகிடந்தார் இருவர் அங்கே

இயல் 39

நரிக்கண்ணனை வேழ மன்னன் சீறினன்.

திகழ்வேழ மன்னனுடன் அமைச்சன், அன்னம்,
செயலுடையார் திருமன்றில் அமர்ந்திருந்தார்!
அகம்வேறு பட்டநரிக் கண்ணன் அங்கே
அழைத்தபடி வந்துநின்றான்; வணக்கம் செய்தான்!
"இகழ்ச்சிமுடி பூண்டவனே என்செய் தாய்நீ?
இந்நாட்டு மன்னவனைப் பின்னிருந்து
நகைபுரியக் கொலைசெய்தாய்; அடடே நாட்டின்
நங்கையினைத் தங்கையென்றும் பாராய், கொன்றாய்

நாடிழந்தாள்; நற்றந்தை, தாயி ழந்தாள்.
நலமிழந்தாள். கலமிழந்தாள்; கொடி பறந்த
வீடிழந்தாள்; புகழ்இழந்தாள்; மண மிழந்த
விரிமலரைப் போலிருந்தாள்! அரச அன்னப்
பேடிழந்த அனைத்துக்கும் நீஆ ளாகிப்
பெற்றவற்றில் மீதியுள்ள உயிர்இ ழக்கத்
தேடுகின்றாய்; ஆத்தாவைத் தீர்த்திட் டாயோ,
திருடிவிட்டாய் பாண்டியனார் பரிசை எடா!

பினனறிவாய எனதோளின் வாளின் சீறறம !
பிழைசெயத தேன" என று மனனன கேட்டான் !"
முன்னறியுப அறிஞாககு முதலவரான
மூதறிஞ ரேமுழுதும அறிவீா எனனை !
என்னறிவால வாஞெடுவிண ணறிய நாயேன
எக்கொலேயும செயதறியேன ; பொறுதத ருளக
கனனலிடைக கணுக்கணடு பொருரோ ? தங்கள
கைவாளால வீழநதிடுமுன, காலில வீழநதேன !

இயல் 40

தான கொலை செயயவிலலை, என மகனை இவளே மணந்துகொணடு இந நாடடை இவளே ஆளட்டும என்றன நரிககணணன.

அன்னத்தைக கொலைபுரிதல இலலை , அநதோ
ஆததாவைக் கொலைபுரிதல இலலை , அநதப
பொனனைதத பேழையினைக கணட திலலை
பொய்யுரைபப தாய இலலை   இதையும கேட்பீர :
கனனததைத தனககமே கீறி டாது
கதிரநாடடை ஆண்டானனன மைதது னனதான்
தன அததை மகனை இவள மணநது கொணடு
தானௗக இந்நாட்டைப் பினநாள எனறுன

நரி இவவா றுரைததஉடன, அரசன, ஆமஆம
நனமுடிவு ! நனமுடிவே !! அனன மேஉன
கருததென்ன ? அதுதானே எனறு கேட்டான
கனிமொழியாள கூறுகினறுள   குயிலி னஙகள
திருசசின்னம ஊத,நறுந தென்றல வீசச
செவவடியார் அனனமஉலா வருமநா டாள்வீர
ஒருததன்எனை மணபபதெனில அனனேனே, என்றன
உயர்பேழை தனைததேடித தருதல வேண்டும

இயல் 41

அன்னம் "என் பேழையைத் தேடித் தருவோனையே நான் மணப்பேன்" என்றாள்.

முன்பாண்டு வையத்தில் முறைநடாத்தி
முத்தாண்டான் எனும்பெயரை நிலைநிறுத்தும்
தென்பாண்டி நாட்டான்பால் என்றன் தாதை
சிறைசசோழ னைவென்று, பெற்ற தான
என்பாணடி யனபரிசை எனக்களிப்போன்
எவனெனினும அவனுக்கே உரியேன் ஆவேன்
அனபாண்டா ரேஇதுஎன உறுதி யாகும
அருள்புரிய வேண்டுமென்றாள தெருள்உள் ளத்தாள்

காற்றுக்கும ஆடாமல, கனலத னக்கும்
கரியாமல் நன்முறையில முபப ழத்தின்
சாற்றுக்கு நிகரான மொழியா ளேநீ
சாறறுமொழி ஒவவொன்றும நோக்கும போது
நூற்றுக்கொன் றேஅனறோ மானே உன்றன்
நுண்ணறிவால் நீயுரைதத வாறு நானும
ஏற்றுக்கொண் டேனதுபோல ஆகட்டும் தீர்ப்
பிதுவென்றான் மதிபெற்ற வேழ மன்னன்

இயல் 42

அனனத்தின எணணததை அரசன ஒபபினான. இமமுடிவை முரசறைவிககக கேடடுககொணடாள அனனம.

இமமுடிவை நாட்டாரக்கு முரச றைநதே
இயமபுவிக்க வேண்டுகினறேன் என்றாள் அன்னம் !
செமமுடியை அசைததிட்டான் மன்னன் ; ஆஙகே
செயலமுடிபபோம என்றாரகள அஙகி ருந்தோர் !
“ அமமுடிவால தீமைபல நேரதல கூடும
அனனமே மருமகளே இதனைக கேட்பாய் !
தமமுடிமேல பேழையினைத தூககி வந்த
தண்டூனறு கிழவரைநீ மணபப துண்டோ ! ”

எனககேட்டான் நரிக்கண்ணன அனனம சொன்னாள் :
“ ஈவார்ஓர் கிழவரெனில எனைம ணகக
நினைப்பாரோ ? நினைபபரெனில் கிழவ ரல்லர்.
நெஞ்சததில இளைத்தாரே வயதில் மூததார் ! ”
எனஉரைக்கப, பின்னுமநரிக் கண்ணன் : “ நோயால்
இடருற்றேன் ஏன்றாலோ ? ” எனறு, கேட்டான்.
“ தனியரசு போக்காத நோயை நானே
தவிர்க்கின்ற பேறுபெற்றால் மகிழவேன் ” என்றாள்.

பகையாளி யாயிருந்தால தீமை என்றான்
“ பகையாளி உறவாளி ஆதல் உண்டு ;
மிகஉறவும பகையாளி ஆதல உண்டு
வியப்பிலலை இது ” என்றாள். “ குழநதை யாயின்
நகையாரோ ” என்றுரைததான். “ அவவ ருமபு
நன்மணததைச செயயுமெனல நகைபபே ! ” எனறாள
“ இகழ்சாதி ஒபபுவதோ ” எனறு கேடடான்.
“ இவவுலகில எலலாருமு நிகரே ” எனறாள

கூழையே னுஙகொண்டு காடடு மேடடுக
கொலலையே னுமசுறறித திரியு மநத
ஏழையே னுமகண் ணுக் கினியான இனறேல
இமமியே னுமவாழவை இனியான வேண்டேன
கோழையே னுமபெண்டிா இவவா றேதும
கொள்கைஏ னிலலைகாண் இனபம இனறேல
பேழைஏன சீாததிஏன பெறறி ருககும
பெண்மைஏன இளமைஏன எனறான மாமன

ஓததஅன்பால ஒருததிபெறும காத லினபம
ஒனறுதான இஙகுளள தெனறு ரைததாய
செததவனபால ஒருததிபெறும இனபம உண்டு
சேதிஇது புதிதாகும , கேட்க வேண்டும !
மெதத,வன்பால வஞசததால மான மினறி
மிக்கபெரு மக்களெலாம ஏங்க ஏங்கச்
சொததுஅவனபால பெறறவனை மாறறி அந்தத்
தூயான்பால அன்பர்பெறச செயதல இன்பம !

இன்பமவரும வழிகளபல உணடு மண்ணில!
எதிர்ததுநோ வெறறிபெற முடியா தென்றே
அன்பமைய உறவாடித தனகை வாளால
அழிததுபபின முழுநாடும அடைந்தான் எனறால
பினபவனபால பொனனுடைடை மீட்கப போககும
பெருநாடகள் ஒவவொனறும திருநா ளாகும
வனபகையால துடிக்கையிலும தொண்டு செய்வோன்
வரவேறகும இனபததுக களவே இலலை

எனறுபல கூறியபின எழிலவேந தனபால
"எனபாண்டி யனபரிசைத தேடு விகக
இனறுமுதல நீவிர, நடு நினறு நோக்கி
இடரினறிக் காபபதுநும கடனே" எனறுள
நனறுமட மயிலேநீ செலக எனறுன
"நரிக்கணணு, இருக்கின்றேன நானும இங்கே
ஒனறுபிழை என்றாலும ஒபபேன அன்னம
ஒருததிஉயிா உனகுடியின உயிருக் கொபபாம"

அன்னததின அனபுடையாா, நரிககண ணறகே
ஆனவாகள எனனுமோா பாகு பாடு
தனனைநம படைமறவா, உளவு காணபோா,
சறறேனும கருதாமல நடததல வேண்டும!
சினனநரிக் கணணனவன வஞசம, சூழசசி,
செயநினைபபான; செய்திடுமுன எனபால சொல்க!
மனனுகவே சரிநீதி எனறு மனனன
வழுத்தினன் எலலாரும வணஙகிச் செனறா

இயல் 43

முரசறையபபடடது!

கதிர்நாட்டின வீதியெலாம யானை மீது
கடிமுரசு முழக்கினான். அன்னம எனனும
கதிரைவேல மனனன்மகள இழந்து போன
கவின்"பாண்டி யன்பரிசைத தேடித் தநதால
அதுபோதே அவனையோ அவன குறிக்கும
ஆளனையோ அவளமணபபாள! தேடு வோர்க்கும
எதிரபபில்லை, எவராலும இடரும இல்லை.
இதுவேழ மன்னவனார் ஆணை" என்றான.

இயல் 44

ஊாப பேச்சுககள.

முழக்கததைக் கேட்டவர்கள பல உரைபபார்·
முறையறியா நரிக்கணணன மகனுய வநத
கொழுக்கட்டை, அனனததை மணநது கொளவான்;
கொடுததிடுவான எடுததிருககும பேழை தனனை!
வழக்கததை விடுவானே? வஞசம சூழசசி
வறறுத கடலன்ரே? உறறா தமமை
இழுக்கததான செயதானே! இருககும பெணணை
இழுக்கததான் இசசூழசசி செயதான என்பார்

கள்ளர்பலர் இருக்கின்ரா தென மலைக்குள
கைபபறறிப போயிருப்பார, அஙகுச செனருல
உள்ளபொருள் அகபபடுமே எனபார் ஆனல
உட்செல்ல யார்துணிவார என்று ரைபபார
பிளளைகளபோய அரண்மனையில விளையா டுஙகால்
பெட்டியினை எடுததிருபபார்; அவாகள அப்பன்
கொள்ளையடித துக்கொள்வான, அன்ன மெனனும்
'கோக்காத முததை'என்று சிலபோ சொல்வார.

அவவமைச்சன பொலலாத திருட னன்றே?
ஆளிலலா நேரததில் அடிததுக் கொனறு
செவவையாய இநநாளில அன்னத திறகுத
திததிபபுக் காடடிஅநத மாமப ழததைக்
கவவிடுவான அளளூறக கசகக ‘எடடிக
காயா’என்பாா சிலபோ! அநதப பேழை
இவவால மரததடியில எனபாா சிலலோா!
இததோபபில இககிணறறில எனபாா பலலோா!

இயல் 45

நீலி எனனும தோழியிடம அனனம வநததுரைததாள.

நிலவெரிக்கும இரவினிலே அரச அனனம
நீலிஎனும தோழியிடம நிகழநதது கினறுள·
குலையெரிநது போனதடி! ஆததா வினகை
குறைபடடுப போனது அவள மணாளா
நிலைகலஙகக கணுககாலை இழநது போனா!
நெறறியிலே வாளினநுனி பட்ட தாலே,
மலைநிகாதத தோளுடையான வேலனுக்கு
வாடிறறும மலாமுகமும! எனனலை! எனனலை!!

வீரபபக கிழவரைநான கணடேன அனனா
விளககமுறச சொலலவிலலை எனினும, "பெணணே
ஆரபபன நாடடுககு நரிபி றநதான?
அதுவெலலாம இலலைஇனி நீயே ஆளவாய!
நேரபபோ வதையெலலாம அறிவாா யாவா?
நிலையறியா நரிககண்ணன் கூதத டிததான!
திரட்டும எனநோயும, ஆததா நோயும!
சேரபபல் லாண்டுநீ வாழி" எனறா.

இயல் 46

நீலியுடன் அன்னமுடன் பேசியிருக்கையில் நரியின் மகன் பொன்னப்பன் வந்தான்.

பெரியார்வாய்ச் சொற்பலிக்கும் என்றாள் அன்னம்
"பிழையார்செய் தாலுமவர் பிழையார் அம்மா!
உரியார்க்கோ தாயகமும் உரிய தாகும்
ஒன்றுக்கும் அஞ்சற்க" என்றாள் நீலி!
நரியாரின் மகன்வந்தான் அங்கப் போது
நான்உன்றன் அத்தான்என் றுன்சி ரித்தான்!
தெரியாதா நான்நேற்றுக் காலை, வீட்டுத்
தென்புறத்தில் நின்றிருந்தாய் பார்த்தேன் என்றான்!

என்அப்பன் உன்மாமன் ஆத லாலே
எனக்குநீ மைத்துனிதான்! நானுன் அத்தான்!
பொன்னப்பன் என்றுபெயர் எனக்கு! நான்,மேல்
போட்டிருக்கும் பொன்னுடை பார் நகைபார்!
உன்னைப்போல் நான்அழகன்; அழகி நீயும்;
ஒன்பதுதேர் எனக்குமுண்டு வெள்ளியாலே!
தின்னப்பல பண்டங்கள் வீட்டி லுண்டு
திடுக்கிட்டுப் போவாய்நீ அவற்றைக் கண்டால்!

தேனாலும் பாலாலும் என்றன் மேனி
செம்மையுடன் வளர்ந்ததுண்டு. மெய்தான இந்நாள்
மானாலும் கிளியாலும் இளைத்துப் போனேன
மலர்ச்சோலை தன்னில்நான் ஓடி ஆடி!
ஆனாலும் ஒருபேச்சுக் கேட்பாய் நானே
அரசனமகன்! பலர்என்னை மணக்க வந்தார்;
போனாலும் போகட்டும் அன்ன மென்னும்
பூவையைத்தான் மணப்போமே என்நினைத்தேன்

எவ்வளவோ வேலையுண்டு முடிக்க வேண்டும்
இங்கிருந்து போய்முதலில் முரசறைந்தே
எவ்வூர்க்கும் திருமணத்தை முழக்கச் சொல்லி
எங்கெங்கும் வீதிகளை விளக்கச் சொல்லி
ஒவ்வொருவீ டும்சிறப்புச் செய்யச் சொல்லி
உன்பேரும் என்பேரும் எழுதி ஓலை
செவ்வையுறப் பிறநாட்டு மன்னர்க் கெல்லாம்
திருமணத்தின் அறிவிப்பை அனுப்ப வேண்டும்

மணந்துகொண்டால் என்னிடமே இருக்க வேண்டும்!
மரியாதை யாய்நடந்து கொள்ள வேண்டும்!
பிணம்போல எப்போதும் தூங்க வேண்டாம்!
பிச்சைக்கா ரர்வந்தால் அரிசி போடு!
பணம்போடு! குறைந்துவிடப் போவ தில்லை!
பாலினிக்கும்! நம்வீட்டில் மோர்பு ளிக்கும்!
துணிந்துநிற்பாய் என்னோடு திருடர் வந்தால்!
சுருக்கமென்ன முகத்தினிலே? அதெல்லாம் வேண்டாம்.

மனைவியென்றும் கணவனென்றும் இருந்தால் ஏதோ
மகிழ்ச்சியினால் காலமெலாம் எனக் கிடத்தல்
அனைவர்க்கும் உள்ளதுதான் ஆனால் நாட்டின்
அரசனென்றும் குடிகளென்றும் இருந்ததாலே
எனைவந்து தொந்தரவு செய்ய லாமா?
எனக்கன்றோ அதுகுறைவு? நீயே சொல்வாய்
மனிதனுக்குத் தொல்லையுண்டு பண்ணு கின்றாய்
மனைவியா மற்றென்ன விலங்கு தானா?

இவ்வகையாய்ப் பொன்னப்பன் அடுக்குகின்றான்
இளவஞ்சி, நீலிமுக்கம் பார்த்துப் பார்த்தே
செவ்விதழின் கதவுடைத்து வருமசி ரிப்பைத்
திருப்பிஅழைத் துள்ளடக்கிக் கொண்டி ருந்தாள்
எவ்வளவோ சொல்லிவிட்டான் இன்னும் சொல்வான்
என்தம்பி உனக்கென்ன பகையா? உன்னை
அவ்வளவாய் மதிக்கவில்லை என்று சொன்னால்
ஆர்குற்றம்? அப்படிநீ வைத்துக் கொண்டாய்!

மாமியார் ஒன்றுசொன்னால் மறுக்கின் றாயே
மருமகளைக் காப்பதெலாம் யார்பொ றுப்பு!
நாமியார் அவரைவிடச் சிறியோ மன்றோ?
நம்பிள்ளை குட்டிகளை வளர்ப்ப வர்யார்?
மீமீஎன் றழுமொன்று, மற்றும் ஒன்று
விளையாடும், ஒருபிள்ளை தோந டத்தும்
ஆமிந்த வேலையெலாம் அவர்பாரக் கட்டும்
அதிலேநீ தலையிடுதல் சரியே இல்லை.

மணவீட்டின் வாயிலிலே கமுகும தெங்கும
வாழையுமகட் டுதல்வேண்டும ஒருபு றததில்
கணகணெனன இசைக்கருவி முழஙக வேண்டும
கைகாட்டிக் கண்காட்டி ஆடும மாதா
மணியரஙகில அணிசெயய வேண்டும அஙகு
வருவாரக்கு 'வெறறிலையும பாக்கும தநது
வணககததைச சொலலியனுப புதலும வேண்டும
வாயார நமைவாழததி அவாகள போவாா.

இவைஎலலாம ஒருபுறமி ருக்க நானே
ஏழைகட்குச சோறிட்டுத துணியும தநது
கவலையிலா திருககுமவகை செயவ தெனறு
காபபுககட டிககொணடேன அதுவு மினறி
தவிலஅடிபபோன காதெலலாம கிழிபபான் அநதச
சநதடியை விலககிவிட வேணடும ! மிக்க
உவகையுடன தாலியினைக கட்டு கினறேன
உன்கழுததை எனபக்கம் திருபபு நனறாய்

ஏனவெட்கப படவேணடும? கட்டு வோனநான
இதனாலே யாருன்னை இகழுவாா கூறு?
கூனஎனன? நிமிாநதிருநதால நலல தனறோ?
கூட்டமாய வநதவாகள போன பினபு
ஏனததில பசுபபாலை ஏந்தி வநதே
எனககுமுனக் குமகொடுக்கும போது நீஎன
மானததைக் கெடுக்காதே சொனனேன சொன்னேன்
வாஙகிக்கொள் நான்குடிப்பேன குடிபபாய நீயும

பிளளைகளைத தூஙகவைதத பிறகு தானே
பெறறவள் தூங் கிடவேண்டும அதைவி டுததுச்
சொள்ளொழுக நீமுனபு தூங்க லாமா ?
சொல்என்றான் கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டே
பளளிக்குப் போகையிலே பிளளை கட்குப
பணடங்கள் கொடுததனுபபச சொனனான சொலலி
வெளளைவிழி காட்டிஉடல் துவணடு குநதி
பெ துவாகப் படுததுபபின் குறட்டை விட்டான.

சிரிக்கின்ற நீலியினை நோக்கி அனனம
தெளிநதிடும உள ளததோடு செபபு கின்றாள
இருக்குமென நானநினைநதேன அநதப பேழை
இவனிடததில இலலையடி நலல வேளை
சிரிக்கஉடல எடுததவனை மணககத தக்க
தேவை இலலை ஆனாலும இவனைப போலே
பொருததமிலான பேழையினைக கொணடு வந்தால
பொறறுலி புனையவோ வேணடும் என்றாள.

இயல் 47

நீலியும் அன்னமும் நிலா முற்றத்திற் சேர்ந்தனர். அதே இரவில் நரிக்கண்ணனும் அமைச்சும் தனித்துப் பேசியிருந்தார்கள்.

சிரித்திருந்த நீலியவள் இரக்க முற்றுள்
சிலபேசி நிலாமுற்றம் நீங்கி னார்கள்!
விரித்திருந்த மெத்தையிலே தனிய றைக்குள்
மேம்பாட்டுத் தாமரைக்கண் கூம்ப லுற்றாள்
கிரிசசென்னும் சுவர்க்கோழி வாய டங்கிக்
கிடக்கின்ற நள்ளிரவில் அமைதி யின்றி
நரிக்கண்ணன் தனக்குரிய அமைச்ச னோடு
நடுக்கமொடு பலபேசிக் கிடப்பா னானான்

தேன்வெறுக்கும் வண்டுண்டோ! நல்அ றப்போர்ச்
செயல்வெறுக்கும் தமிழருண்டோ! தெண்ணீர் தன்னை
மீன்வெறுத்த துண்டோ! இவ் வன்ன மென்னும்
மின்னாள் தன் திருமணத்தை வெறுத்து ரைத்தாள்!
ஏன்வெறுத்தாள்? பேரின்பம் விரும்பு கின்றாள்!
எதைஅவள்பே ரின்பமென நினைத்தாள்? யாவும்
தான்வெறுத்தும், என்குடியை வேர றுத்தும்
தன்பழிதீர்ப் பதையே பேரின்பம் என்றாள்.

பேழையினை, அதிலிருக்கும் பட்டயத்தைப்,
பெற்றபின்பு கதிர்நாட்டின் உரிமை தன்னை
வேழத்தா னிடம் காட்டி ஆட்சி பெற்று
வெள்ளெருக்கை எனவீட்டில் வளர்க்க அன்றோ
அழுததிலஉழு கின்றாள்'' என்ன செய்வேன்!
அறிவுடையாய் உரைஎன்றான்! அமைச்சன் சொல்வான்:
பேழைகிடைக் கரதபடி செய்ய வேண்டும்
கிடைத்துவிட்டால் பேரிழவே என்று சொன்னான்

நமைச் சோந்த படைமறவர் போலஉடுத்து
நம்மோடு நின்றிருந்தான் அவன்பால் தந்து
"சுமந்துபோய்த் தேரோட்டி யிடம்கொ டுப்பாய்
தாய்தான பேழையினை'' என்று சொன்னேன்
இமைக்குள்ளே கருவிழியைக் கொண்டு போகும்
எத்தனவன் பேழையினை ஏப்ப மிட்டான்
கமழாத புதாப்பூப்போல் திருடர் யாரும்
கதிர்நாட்டின் மலைமேல்தான் இருத்தல் கூடும்

பெரும்பாலும் பேழையங்கே இருத்தல் கூடும்!
பெருந்திரளாய் ஆட்களைநாம் அனுப்ப வேண்டும்!
ஒருவரையும் மலைப்பக்கம் விடுதல் வேண்டாம்!
ஊர்தோறும் தேடுவதும் தேவை என்று
நரிக்கண்ணன் உரைத்திட்டான். அமைச்சன் சொல்வான்:
நம,மலையில் பிறர்வருதல் கூடா தென்று
தெரிவித்தல் முறையல்ல. வேழ மன்னர்
திட்டத்தை நாமமறுத்தல் கூடா தென்றான்.

ஆம ! இதற்கோர் சூழசசிபினை நானு ரைபபேன
அம மலையில இபபோதே பூதம ஒன்றை
நாம் அனுபபி அஞசுமவகை செயயச சொலலி
நாடெலலாம் அநநிலையைப பரபப வேண்டும
போமமக்கள் போவதறகு நடுஙகு வாரகள
போயததேடு வாரெலலாம நாமே யாவோம
நீமாறு பேசாமல இதனைச செயக
நெடுமபேழை கிட்டுமென நரியு ரைததான்

இயல் 48

நரிககணணனின ஏறபாடடினபடி "எடடி" எனபான பூதமபோல மலைமேல ஏறிக கூச்சலிடடான.

"எட்டி" எனும ஓர ஆளை அழைதது வநதே
எரிவிழியும கருமுகமும நீண்ட பலலும
குடடைமயிர விரிதலையும கொடுவாள கையும்
கூககுரலும, நீர்பபாமபு நெளியும மாரபும
கட்டியதோர் காருடையும ஆக மாறறிக
காணுவார் நிலைபபடியே பூதம ஆககி
விடடார்கள் மலையினமேல ! "எட்டி" நின்று
வெளியெலலாம அதிரசசியுறக் கூச்ச லிட்டான்

இயல் 49

பூததைதக கணடவரும கேளவியுறறவரும
அஞசி நிலைதலைகதோடினாகள.

ஒளிவிளைக்கும கதிரவனும, தோன்றுக காலை
உயிர்விளைக்க நெலவிளைக்கும உழவ ரெலலாம்
களிவிளைக்கும தமிழாலே பண்டி தாககுக
கலைவிளககும எளியநடைப பாட்டுப பாடிக்
குளிர்விளைக்கும மலைசாாநத நன்செய நாடிக்
கொழுவிளைகக உழசசென்றார், காதில கேட்டார்
வெளிவிளைதத கூசசலினை! மலைமேற கண்டார்
விழிவிளைக்கும எரியோடு கருமபூ தததை!

ஆழ்ந்தடிக்கும ஏரடியும தாறறுக கோலும
அயலடிக்கும வாலளருதும நோககா ராகி
வீழ்ந்தடிததுக் கொண்டோடி நகர டைந்து
விலாஅடிக்கும பெருமூசசு விடடு நின்று
சூழ்நதடித்துத தினனஒரு கரிய பூதம
சுடரடிக்கும கொடுவாளும கையு மாகத
தாழநதடிமேல அடிவைதது வருஙகால அந்தச்
சநதடிகேட டடியேங்கள வாழநதோம் என்றார்.

இதுமட்டும சிலர்உரைக்கக் கேடகு மட்டும
இன்னொருவன் புளுகினன் இயன்ற மட்டும்:
அதுமடடும தனியல்ல வான மடடும
அளவுடைய ஐந்தாறு பெருமபூ தஙகள
குதிமட்டும நிலததினிலே தோனறு வாகிக்
கொண்டமடடும ஆடகளையும வாயிற கௌவி
எதுமடடும வருவேன்என் றனையே பாாக்கும
என்மடடும தபபினேன் எனறு சொனனன்.

வாலிருநத தா ?எனறே ஒருசேய கேட்டான
வாலில்லை பினபுறததில எதோ ஒனறு
கோலிருநததோ எனறும கொடியோ எனறும
கூறமுடியா நிலையில இருநத தெனறன
மேலிருநது வநதிடுமோ எனறா அநத
வீதிவரை வநததனைப பாாததேன எனறன
காலிருநதும போதாமல இறகைகை வேண்டிக்
கடிதாக ஓடினன ஐயோ எனறே!

அவனோடைக் கண்டொருவன ஓட அஙகே
அத்தனைபே ருமபறநதார! பூதம! பூதம!
இவனோடி வநததெனக் கூச்ச லிட்டார!
இவவீதி அவவீதி மககள எலலாம
கவனோடும கலலைப்போல விரைநதா ரேனும
எவவிடததில போவதெனறும கருததிலலை
கவலைஎரு துகளபோல மக்கள யாரும
காலகடுக்க நகாசுறறிச சுறறி வநதார.

அத்தெருவில் அவ்வீட்டில் பூத மென்றும்
அதுபூதம் இதுபூதம் என்பர் கன்றும்
தொங்குகின்ற வெளவால்போல் மரத்தின் மீதும்
தூங்குகின்ற பூனைபோல் பரண்கள் மீதும்
முத்தெடுக்கும் மனிதர்போல் கிணற்றி னுள்ளும்
மூட்டையினைப் போல்வீட்டின் இடுக்கி னுள்ளும்
மொய்த்திருக்க லானார்கள்! கருத்தின் பூதம்
முன்னிற்கும் பூதமாய் எங்கும் கண்டே.

முன்நடப்போர் பின்வருவோர் தம்மை எல்லாம்
முகந்திரும்பிப் பார்க்கும்முன் பூதம் பூதம்
என்றலறி எதிர்வருவோர் தமைஅ ணைக்க
என்செய்வோம் பூதமென அவரும் ஓடி
நின்றிருக்கும் குதிரையையோ எதையோ தொட்டு
நிலைகலங்கி விழும்போதும் புழுதி தூற்றி
முன்றிலிலே பிள்ளைகளின் கண்கெ டுத்து
முழுநாட்டின் எழில்கெடுக்க முழக்கஞ் செய்வார்.

இயல் 50

அமைச்சன் மகனும் பேழை தேடத் துவக்கினன்.

நாடுமுழுதும் பூத நடுக்கம் கொள்ள
நரிக்கண்ணன் ஆட்களெல்லாம் பேழை தன்னைத்
தேடுவதில் இருந்தார்கள் தினம் மேலே!
சிலஅறிஞர் நாம்பேழை தேடப் போனால்
கேடுபல சூழ்ந்திடுவான் புதிய மன்னன்,
கிடக்கட்டும் நமக்கென்ன என்றிருந்தார்!
பாடுபட்டுப் பார்ப்போமே என்நினைத்தே
பலஇடத்தும் அமைச்சன்மகன் அலைந் துழன்றான்!

சீனிஎனும் கணக்காயன் தன்பால் கற்கும்
திறலுடைய இளைஞர்களை அழைத்தழைத்துத்
தானினைக்கும் இடமெல்லாம் தேடச் சொல்லித்
தளர்வின்றி முயன்றிடுவான் அன்னமென்னும்
தேனிதழாள் வானிமிர்ந்த சோலை தன்னில்
திண்ணையிலே உட்கார்ந்த வண்ணமாக
என்டியே நீலியே பேழை தன்னை
யானடையும் நாள்வருமோ என்று நைவாள்.

இயல் 51

நீலியொடு அன்னம்!

நின் கைகையிலே என்நெஞ்சம் எரியு தேடி
நினையாமல் இருப்பதற்கோர் வழியு முண்டோ?
பனைகைகை உறும் களிறுபோல தந்தை யாரும்
படரும்லாக கொடிபோலும் அன்னை யாரும்
என்கைகையிலே ஏந்திவளர்த்த தாரகள் ஐயோ!
இறக்கையிலே துடிக்கையிலே என்றன் பெண்ணே
உன்கைகையில்வைத்தோம் இப்போ துளத்தில் வைத்தோம்
உயிர்விட்டோம் அயல்விடுத்தோம் எனச் சென்றாரோ.

நன்செய்வாய்ச் செந்நெல்லாம் பொன்மலைபோல்
நனிகுவிக்கும் கதிர்நாட்டின் முடிபுனைந்த
பின்செய்வாய் அருஞ்செயல்கள் அறச்செயல்கள்!
பெருநூலின் ஆராய்ச்சி, இளமை போகும்
முன்செய்வாய் என்றுரைத்த என்பெற்றோர்கள்
முதுநாட்டை விட்டாவி முடியும் போதில்
என்செய்வாய் என்செய்வாய் என்றன் பெண்ணே
எனப்பரிவாய்க் கதறினரோ அவரின் செவ்வாய்

இயல் 52

துயநறும அனனததை, ஓடம ஏறி உலவ
நீலி அழைததாள.

விழிபபுனலில குளிப்பவளாயத, துனப ஆறறின
மேறறுறையும காணாளாய இவவா றெலலாம
கொழிபபாளநெஞ சிளகுமொழி ! அனன மேபூங
கொடியேநல இளம்பிடியே வளாநத தேக்கின
செழிபபினிலே நிழலசாயநத செயயாற றேரம
திருததமுற நிறுததிவைதத ஓடம ஏறிக்
கழிபபோமே நேரததை ! எனறுள நீலி !
கையூன்றி எழுநதிருந்தாள தையல நலலாள

நீாதேஙகும செயயாறறின ஓடம, துனபம
நினைந்தேங்கும அனனததை நீலி யையபூந
தாாதாஙகும தடடம்போல தன்பால தாஙகத்
தடககையால துடுபபசைய ஓடடு வாாகள
ஆர்தாஙகள எனக்கேட்டும இனபம ஊடடும
அருமபாடடுப் பலஇசைத்தும ஓடட லாளா ,
சீாதேஙகும வெளளன்னம அசைநதி டாது
செலலலபோல தெண்ணீரில சென்ற தோடடம

"தேஙகிநிறகும புனல்மீது செலலா நிறகும
செமபடகில ஒருபுறததில சிரிதத வண்ணம
பாஙகிநிறகப பாாததுநின்ற அனனம சொலவாள '
பாரடிநீ மேறறிசை வானததை ! அஙகும
தேஙகிநிறகும பொனனுறறில செழுமா ணிக்கச
செமபருதிப படகோடும ! கீழத்தி சைவான
வாஙகிநிறகும ஒளியைபபாா ! காடசித தேனில
வணடடிநாம எனறுரைதது மகிழநது நினருள.

இயல் 53

படகு ஆற்றில் போம்போது, மழையும் பெருங் காற்றும்!

கிழக்கினைநோக் கிப்படகு செல்லும் போதில்
கேள்விஇலார் நெஞ்சம்போல் இருண்டு, நீளும்
வழக்குடையார் செல்வம்போல் மின்னி மாய்ந்து
வண்பொருளை இழந்தான்போல் அதிர்ந்து பின்னர்
மழைக்கண்ணீர் உகுத்ததுவான்! மேற்கி னின்று
வந்ததுசெய் யாற்றினிலே பெரிய வெள்ளம்
பழக்குலைமேல் எறிந்தகுறுந் தடியே போலப்
பாய்ந்ததொரு பெருங்காற்றுப் படகு நோக்கி!

நம்மாலா காதென்று கைவிட் டார்கள்
தடந்தோளால் படகோட்டும் மக்கள் யாரும்!
இம்மாநி லத்தினில்வாழ் விதுவோ என்றே
இழைபோலும் இடையுடையாள் அழுதாள்! நீலி
கைம்மீது தலைசாய்த்துக் கதற லானாள்!
கவிழ்ந்துபோம் நிலையினிலே வந்த ஓடம்,
செம்மானூர்க் கரையினிலோர் குடிசைக் குள்ளே
தெரிந்ததுதாய்க் கும்சேய்க்கும்! விரைந்தெ ழுந்தே,

இயல் 54

ஆத்தாவோடிநந்த வேலன் ஓடி ஓடத்தை நிறுத்தி,
இருவரையும் தன் குடிசைக்குக் கொண்ணாந்தான்.

"விடை" என்று கேட்டான்சேய! நடஎன் றுளதாய!
விரைந்தோடிப் பெருமரத்தில் கயிறு கட்டி
நெடுமுனையை ஒருகையாற் பற்றி நீந்தி,
நிலைதவறும் ஓடத்தில் ஏறிச், சேந்திக்
கடிதினிலே ஓடத்தைக் கரையிற் சேர்த்தான்;
கசங்கியஓர் கொடிபோலக் கிடந்த அன்னத்
துடியிடைக்கும் நீலிக்கும் தோள் கொடுத்துச்
சுரைபடர்ந்த சிறுகுடிசை தன்னிற் சேர்த்தான்!

கண்ணேஎன் அன்னமே, நீயோ? நீயோ?
கனிமொழியே நீலியே நீயோ? நீயோ?
பண்ணுள நீபிறந்திருக்க ஆற்றில்
மழைப்புனலும் பெருங்காற்றும் உன்னை மாய்க்க
ஒண்ணுமோ? என்றுரைத்துக் களைப்பு நீக்கி
உடைமாற்றிக் குடிநீரும் காய்ச்சித் தந்து
தண்ணென்று தரையிருக்கும் என்று சென்று
தடுக்கிட்டுத் தலையணையும் இடப்புக் கீந்தே

770—7

நனைந்த குழலுக்குசசந் தனமபு கைதது
நளிருண்டோ எனநெறறித தொட்டுப் பார்த்துப
பனமபழததின் சாறட்ட பணிட்டும தேனும
பரிநதளிததுக கருஙகுயிலே அருநதச சொலலி
நினைநதிருநதேன் மறநதுவிட்டேன செஙக ருமபை
நெறிதெடுதத சாறறுக்கற கண்டு காய்ச்சப !
புனைந்துவைத்தேன் முலலையிலே கண்ணி ஒன்று
புரிகுழலில வைஎனறு தநதாள ஆததா !

இயல் 55

அன்னமும், வேலனும் அன்புப் பேச்சுகள்.

ஆத்தாவே இவர்யாரென்று அன்னம் கேட்டாள்
அவன்தான் என்மகனென்று சொன்னாள் ஆத்தா!
தீத்தாவும் கண்ணுடையார் வேழ நாட்டார்
சிறைபிடிக்க வருங்கையிலே மறித்தே என்னைக்
காத்தாரும் இவர்தாமோ? என்றாள் அன்னம்!
கடமைபுரிந் தான்இவனே என்றாள் ஆத்தா!
வாய்த்தீரே மானத்தை உயிரைக் காக்க
மறப்பரிது நும்நன்றி என்றாள் அன்னம்!

ஒருசற்றும் பயனில்லா உடம்பை, வாழ்வோ
உண்டில்லை என்னுமொரு மின்னைத், தின்ன
நரிசற்றும் விலகாத கூட்டைச், சான்றோர்
நகைப்புக்கே இலக்கான குமிழி தன்னை
முரசுக்கு வாயலையாக் குறட்டில் மன்னர்
முடிசாய்க்க நெடிதாண்ட மன்னரின்பெண்
ணரசுக்கோ ஆட்படுத்தா திருத்தல் வேண்டும்?
அறிவுக்கோ இழிவுதனை ஆக்க வேண்டும்!

எனையீன்ற தந்தைக்கும் தாய்க்கும் மக்கள்
இனமீன்ற தமிழ்நாடு தனக்கும் என்னால்
தினையளவு நலமேனும் கிடைக்கு மென்றால்
செத்தொழியும் நாளெனக்குத் திருநா ளாகும்
பனையளவு நலமேனும் தன்னா லதைப்
பார்ப்பாரோ மக்களிலே பதடி யாவான்
உனையொன்று வேண்டுகின்றேன் என்னால் ஆவ
துண்டென்றால் அதற்கென்றன் உயிருண் டென்றான்

'இழந்தபாண் டியன்பரிசைத் தருவார்க் கென்னை
இழந்துபோ வேன்' என்று முரசம் எங்கும்
முழக்கியஓர் சேதியினை அறியீர் போலும்!
முயலாமே இத்தனைநாள் கழித்தீர் போலும்!
பழம்பெரிய பாண்டியனார் பேழைக் குள்ளே
பகைவர்தமை ஒழித்திடுமோர் குறிப்பும் உண்டு!
கொழுத்தபுகழ் உமக்குண்டு கொண்டு வந்தால்!
கொடைகொடுத்த தாகும்இந் நாட்டுக் கென்றாள்

பேழையின் தடையாளம், பறிபோய் விட்ட
பின்நிலைமை, முன்னிலைமை, பூதச் சேதி,
ஆழ உரைத் திடலானாள் அன்னம்! வேலன்
அத்தனையும் கேட்டிருந்தான் "நானோ மெத்த
ஏழைமகன்; நரிக்கண்ணர் ஆணை எங்கே
யானெங்கே, ஆயினுமென் கடமை உண்டு
பேழையினைக் கொண்டுவந்து தருவேன்; அன்றிப்
பேருலகில் உயிர்வாழேன்" என்றான் வேலன்

மாததியன நரிககணணன, காணு வணணம,
மறைததவளும, வேழனிடம வழககும இடடுக
காததவளும, நோநினறே இனறும அனறும
காததவளை ஈன்றெடுததுப பாலும ஊடடிக்
காததவளும், இனிககாப்பா ளும,பெண ணுளின்
கணணெனவே வாழபவளும ஆன அனபின
ஆததாவின் இடதுைக் நோககி நோக்கி
அழுதிருநதாள வீரபபன் நிலைககு நைநதாள.

இயல் 56

கொயயாக குடியில வீரபபன, ஒரு குடிசையில
இருககிறன. தோழன ஒருவன வருகிறன.

செய்யாறறின கரையினிலே, செமமானுாரில
செலவததையும, மனைவியையும, விடடு வேறு
கொயயாக்கு டிக்குசசென ருனவீ ரபபன,
கொய்திட்ட காலோடும ஆட்க ளோடும!
எயதுமோா காலநோயால அவவி டததில
இரவினில்ஓா குடிசையிலே இருக்கும போதில
ஐயா என றொருதோழன அழைததான, " இநத
அரசாடசி நமமிடததில வநத" தெனருன.

மாடசியுறும மன்னவனைப பினனுல குததி
மனனவனின் இனனுயிராய, வையத தினகண்
காடசிக்கோா ஒவியமாய, வாழந்து வநத
கடடழகை வஞசததால வெடடி வீழததி,
வாட்சுழலால உயிாசுழலக, கணக்கில லாத
மககளைவீழத துங்கொடுமை தீரா இநத
ஆட்சிக்குப புறம்பாயநான் இருக்கும போதே
அறறதுகால! அரசுபெறருல் உயிர்போம என்ருன்.

இருட்டறையில உளளதடா உலகம் ! சாதி
இருக்கின்றதென்பானும் இருக்கின் றனே !
மருட்டுகின்ற மததலைவா வாழகின றரே !
வாயடியும கையடியும மறைவ தெந்நாள ?
சுருட்டுகின்றார் தம்கையில கிடைதத வறறைச !
சொததெல்லாம தமக்கென்று சொலவார் தமமை
வெருட்டுவது பகுததறிவே ! இலலை யாயின
விடுதலையும கெடுதலையும ஒன்றே யாகும

எலலார்க்கும் எலலாமென றிருபப தான
இடமநோககி நடககின்ற திநத வையம ,
கலலாரைக காணுஙகால கலவி நலகாக
கசடர்க்குத தூக்குமரம அஙகே உண்டாம
இலலாரும அஙகிலலை , பிறனந லததை
எனனென்று தனியொருவன சொலலான அஙகே ;
நலலாரே எலலாரும அவவை யததில
நமககென்ன கிழியட்டும பழமபஞ சாஙகம !

என்றுரைததான் வீரபபன ! தோழன சொலவான் :
எழிறபாண்டி யனபரிசைத தேடு கின்றார்.
தெனமலையிற பிறர்அணுகா திருககும வணணம
செயதுவிட ஒருவனை அம மலைமேல வெறறித
தினனவரும பூதமிது என்று சொலலித
தெருவாரை அழுமபிளளை ஆககி வைததே
அனனவரே பேழையினைத் தேடலானார
அமமலையை இன்றளநதால ஆளமட டநதான

வீடெலலாம தரைமடடம, ஆல இருநத
வேரெலலாம பறிததநிலே கிணறறின மட்டம!
காடகழநத நீரூறறின ஆழங காணில
கடலுண்டே அதுநமககுக கணுககால மடடம!
ஈடறற கலைபபொருளகள இருககும மனறம,
எணணறற ஆயகூடம, பளளி, இநத
நாடழிய ஆளுகினற நரிககண ணறகோ
நலலறிவோ அணுவுககும மிகவும மடடம!

மூடடையொடு கழுதைநடந திருக்கும, பினனே
முழுககூனன ஏகாலி செலவான, அநதப
பாடடையிலே பஞசுநிறை கூடை போகும,
உழுவாக்குப பழஙகூழும எடுததுச செலவார,
கூடடுநீ லசசாயம கொணடு செலவார,
குழுக்குநெடுக காயமககள பலபேர செலவார,
காட்டாளோ பூதமெனபான, அஞசி வீழவார!
கருமபூதம வெணபூதம ஆவார யாரும

அரணமனையின யானைவரப, பூதம எனறே
அலறினா, மாவுததன! வைக்கோல வணடி
எருதினமேல வீழநதான! சாயநததுவைக கோலும!
எழுபபிவைதத சாரநதான தெளிய, உசசி
இருநதகொல லூறறுக்கா ரனகுதித தான!
எரியடுபபால கூரையுமவைக் கோலும பறறித
தெருபபறறி எரிகையிலே, பூதம அங்கே
சிரிபபதென அலறினா அடுதத ஊரார்!

அஞசவைககும பூதததை அஞச வைக்க
ஐஞசாறு பூதததை நாம னுபபிக
கொஞசிவிளை யாடவிடடால நலல தாகும
கூறுகநீர விடைஎனறுன, அதனைக கேடடு
நெஞசிலவைததே வீரபபன, "வேணடு மாலை
நிகழததுவோம நடபபதெலலாம அறிய வேணடும
வஞசமுறற நரிககணணன ஆடகள, எந்த
வழிசசெனறுா எனபதையும காண்போம" என்றுன்

'கொண்டுவநத பேழையினை மகனி டததில
கொடுபபதெனில, நானகொடுததால சிக்கல உண்டாம்.
பணடெனது செயலைஅவன அறிய நேரும;
பாண்டியனுர் பரிசினையும வெறுபபான்' எனறு
தொண்டுகிழ வனபுகனறுன்! "மகனி டததில
சொலலாமல பிறாகையால கொடுபபீர" என்றே
அணடையிலே இருநதஅவன சொலல, ஆமஆம
அதுநனறு நனறெனறுன அவவீ ரபபன!

இயல் 57

நரிக்கண்ணனின் அமைச்சன் மகனை
நீலன், நீலியைக் காணுகின்றான்.

அமைச்சன்மக னாைர் நீலன் என்பான்,
அருஞ்சூழ்ச்சி செய்வதிலே மிக்கக் காரன்!
இமைக்கின்ற நேரத்தும் வீணாக் காமல்
எழிற்பாண்டி யன்பேழை, அன்னம், ஆட்சி
நமக்குவரு மோ என்று நினைத்தா னாகி
நல்லபல சூழ்ச்சியெலாம் நாடுகின்றான்.
சிமிழ்க்காத கண்ணோடு தெருக்கள் தோறும்
சிற்றூர்கள் மற்றுமுள இடத்தி லெல்லாம்

அன்னத்தைத் தேடுகையில், நீலி அங்கே
ஆற்றோரம் நின்றிருந்தாள், மாலைப் போதில்!
இன்னவளை ஆராய்வேன் என்றெ ருங்கி
"என்னவியப் பிதுநீலி? தேடிப் போன
கன்னலொன்று காலடியிற் கிடைத்த தைப்போல்
கண்ணெதிரில் கிடைத்தாயே! என்எண் ணத்தை
உன்னிடத்தில் சொல்லிவிட வேண்டும், என்னை
எவ்வழிநீ விட்டாலும் ஒப்பு கின்றேன்

என்தநதை என்னிடததில இனறு வந்தார்:
எபபோது மணமபுரிய எண்ணு கின்றாய
என்றுரைததார யானுரைததேன இவவை யததில
என்னுளததைக் கொளளைகொண்ட பெணஒ ருததி
பொனவேலி தனிலஉணடு! நீலி என்று
புகழுவாரகள அவளினபோ! அனனத திறகும
இன்னுயிரைப போனறுளளாள! அவளை யனறி
எவளையுமநான மணமபுரியேன என்று சொனனேன.

மாந்தளிரால மெலலுடலும, மணககும செநதா
மரையிதழால வாயிதழும உடையாய கேடபாய,
சாயநதிடா எனவிழுநதார என்றன தநதை!
“தலைகொழுதத பிளளையே அமைசச னுக்கு
வாயநதிருககும பிளளைநீ பாஙகியைபபோய
மணமபுரிநதால என்ஆகும?” எனதது டிததார
தீநததினி அவளிடததில செனற உளளம
திருமபாது, தீரபபெனறேன ஒபபுக கொணடார!

என்னநீ நினைக்கின்றாய? அனனத திறகே
எழிறபேழை தனைததேடித தநது, பினனா,
அனனதனை ஏனமணகக லாகா தெனறால,
அவள என்றன கணணுக்குப பிடிகக விலலை
பொன்னுககுப பிததளையோ ஒதத தாகும?
பூவுககு நிகராமோ சருகின குபபை?
மினனலிடை, கனனலமொழி, இன்னும சொன்னால்
விரியுலகில ஒருததிநீ, அழகின உசசி!

ஒளியேனும் வானத்தை மறந்தல் கூடும்
உயிரேனும் உடம்பதனை மறத்தல் கூடும்
எளியேனும் உமைமறத்தல் உண்டோ? அன்றி
எனையேனும் நீமறத்தல் உண்டோ? பச்சைக்
கிளியேனும் குயிலேனும் கேட்டால் நாணக்
கிளத்துமொழி அன்னமகம் தொரூமைப் பாட்டைத்
துளியேனும் அறிவதுகூ டாது; சின்ன
சொல்லேனும் வெளிப்படுதல் கூடா தென்றான்

விழிபார்க்க எண்ணிடுமே உன்னை! யாரும்
விலைபார்க்க இயலாத முத்தே! நானுன்
வழிபார்த்து நிற்குமிடம் சொன்னால் நீயோ
வரப்பார்த்து முகம்பார்த்துப் போவேன்! இல்லை
ஒழி! பார்த்துப் பார்த்துநீ என்கின் றாயோ,
ஒழிந்தேன்என் றெண்ணிநீ எனைப்பு தைத்த
குழிபார்க்கத் தான்வருதல் முன்னே சொன்னால்
கோவையிதழ் சுவைபார்த்துப் போவேன் என்றான்.

மன்றிரண்டு தெரியுமன்றே அவற்றில் நெல்லி
மரமிரண்டின் நடுவுள்ள பொதுமன் றுக்குள்
இன்றிரண்டு நாட்களிலே வருவேன்! வந்தால்
எனக்கிரண்டு பட்டாடை தருவீர்! மெல்ல
ஒன்றிரண்டு பேசியபின் சுப்பல் ஒன்றை
உளியிரண்டாயத் தறித்ததுபோல் பிரிதல் வேண்டும்!
பொன்திரண்டு வந்தாலும் சரிதான் என்னைப்
போட்டிரண்டாய் வெட்டினும் நில்லேன் என்றாள்.

எததடையும இல்லையடி மாம ரததை
இசைநதடையும கருங்குயிலே ! கதிர்நாட் டானின
சொததடையக் கவர்ந்ததன்றி அனனத துக்கும
சூழகினறுன வாழவுக்கே தடைகள எனறுல
இததடைகள நீககுதறகு முயலகின் றுளா ?
எழிறபாண்டி யனபரிசின நிலைமை என்ன ?
கொததடையும மலாக்குழலே எனனி டததில
கூறுதறகுத தடைஎனன எனறுன நீலன

கூடுவிடடுத தாயைவிட்டுப பறநது விடட
குயிறகுஞசு போலனனம் ஒருததி, மனனா
வீடுவிட்டு வேலைவிட்ட ஆத்தா, வேலன,
விரலவிட்டே எண்ணிடுமித தொகையுள ளாரபோய்த்
தேடிவிடடால கிடைததுவிடு மோஅப பேழை ?
தீனியிடடுக கோழியினை மடக்கு வாரபோல
மூடிவிடடாா பேழையினை ! அவாகள கொஞசம
மூசசுவிடடால தானேநாம அறிதல கூடும ?

இடக்கையோ ஆததாவுக் கில்லை ! இவவா
றிருக்கையிலே அவளதுணைவா வீரப பாக்கோ
நடக்கையிலே ஊனறுதறகோ கணுககா லிலலை
நறுக்கையிலே பொனவீசும ஒளியாற செய்தே
எடுக்கையிலே அமைவுறற மேனி யாட்கோ
இயறகையிலே இடையிலலை எனபாா கறறேர !
படுக்கையிலும விழிக்கையிலும பலகை. ஓலை
படுக்கையலலால வேலனுககோ நினைவே யிலலை

எதுமுடியும அவராலே? எனருள நீலி!
என்முடியா தென்கினருய்]?புலவூர் தனனில்
புதுமுடிவேந தனவிட்ட மறவா தமமைப
புறஙகாணச செயதானே வேலன ? ஆததா,
முதுமுடியான கதிரவேலன பெறறெ டுதத
முனமுடிநத மேகலையாள அனனத திறகோ
" இதுமுடிய இதுசெயவாய"—எனறு கூறி
ஏறறமுடி வைசசெயயும ஆறற லுளளாள் !

ஆததாவின துணைவயாரா▌? அறியேன எனருன
ஆனமடடும உளவறிய]எண்ணி நீலன !
கூததாடிப பிழைபபார்போல தோனறு கினரா.
குடிசையிலே அபபொருளும கண்டேன என்ருள
பாாததாயா எனனென்ன உடைகள் எனருன்.
படைமறவா உடை, இநத வையய வாழவை
நீததாரின உடை,பலவும கணடேன எனருள
நீசொலலும வீரபபா எஙகே எனருன.

" போவிரைவில" எனறுரைததாள ஆததா ! அனனோ
போயவிடடாா எமைவிட்டே எநத ஊாககோ !
வாவிரைவில எனறுரைததால வருவாா போலும !
மறுததுரையாா ஆததாவின மொழியை எனருள்.
தீவிரைவில கொலலுதலபோல பூதம வநது
தெருவாரைக கொலலுவதால என்றன அனபே
நீவிரைவில் போஉன்றன் குடிசைக் கென்ருன்
நீலியவள்குலுக்கெனறு சிரிததுச சொலவாள .

ஊருக்குட் பூதமெனப் புளுகி னோரின்
உள்ளத்தை நினைத்துநான் சிரித்தேன், அன்னார்
நேருக்கு நேரடையும் தீமை தன்னை
நினைத்துநான் சிரித்திட்டேன் என்றன் வாழ்வின்
சீருக்கு வாய்த்திருக்கும் அன்பே, பூதச்
சிறுசெய்தி நம்புகின்றீர் உம்மைக் கண்டால்
தேருக்குச் செப்பனிட்ட முட்டுக் கட்டை
சிரிக்குமெனில் நான்சிரித்தல் வீணே என்றாள்.

உன்னகத்தை யறிவதற்கே இதனைச் சொன்னேன்
உயிர்வகையில் பூதம்என ஒன்று மில்லை
தன்னகத்தில் வளர்ந்துவரும் மடமை யின்பேர்
தன்னடியால் நடவாத பூத மென்று
சொன்னகற்றோர் மொழியினைநான் ஒப்பு கின்றேன்
தொன்மையெனும் உச்சியிலே அறிவால் வாழ்ந்த
பொன்னகத்தில் தமிழகத்தில் தாய கத்தில்
பூதமெனும் சொல்நுழைதல் புதுமை என்றான்.

திங்களிடம் குளிர்போலும் கதிர வன்பால்
செந்தழல்போ லும்பூவில் மணமே போலும்
உங்களிடம் எனக்குள்ள அன்பின் மீதில்
ஒருபழியும் நேராமல் விரைந்து நீவிர்,
தங்களிடம் நோக்கியே செல்ல வேண்டும்
தமிழ்நிகர்த்த அமுதமொழி மங்கை அன்னம்
இங்குவரக் கூடுமன்றோ என்றாள் நீலி!
இன்னுமொரு சேதியென்று சொல்வான் நீலன்:

எனபொருடடு நினனழகை, அனனை ஈநதாய
எதனபொருடடு நானிதனை மறததல வேணடும?
நினபொருடடு அவளுககோ நனமை செயய
நினைக்கினறேன அனனநதான இழநத பேழை
யினபொருடடுப பொருள,ஆவி உடலவேண டாமல
இனியுழைககக கடவேனநான! அனபு நீலி,
தனபொருடடு வாழவாரோ ஏழை! மககள
தமபொருட்டு வாழவாரோ செலவன எனறான.

பின்னையுமபன மலர்களையும கொண்டி யாககை
வேணடுமென அமைததெதன விளஙகும அனனம
தனனையுமநான அறியேனே! வேழ, நாடு
தனிலிருநது வநதுளளேன ஆத லாலே
எனனையுநதன தொணடரொடு சோததுக கொளள
எழிலுடையாள இடததிலநீ மொழிதல வேணடும!
பொனனையுமவாரப படநுணமை தனையும வையப
புகழகொளளச செயதிடுமபெண ணழகு நஙகாய!

நலஙகிட வே கதிரநாடடை ஏபப மிடட
நரிககுததான எனதநதை அமைசசன! மெயதான!
குலுஙகுநகை முததாகக கொழிககும பெணணே!
கொடியவனைத தொலைபபதெனறன தநதை நோககம!
விலஙகுபழக கிடுவானின வெளளா டொனறு
வேஙகையிடம நெருஙகையிலே மகிழவ துணடோ?
தெலுஙகினிலே பாடிடுமோ தமிழன செயகை
தேனெனறு நினைககினறா தமிழ கததா?

சுடப்புஙகை யிலகொடுவாள உடையான அநதக
கொடுங்கொடியான நரிக்கண்ணன எனிலள ணககோ
வேபபஙகாய! அவனுமளளை விதைபற றுத
வெளளரிக்காய என றுநினைத திடவு மிலலை!
தீபபொங்கும மலையடியில வாழு கினறேன
சிலிரக்கினற குளிரதெனறல உலவும தெனனந
தோபபிஙகே கா ணுகினறேன! குடியி ருபபேன்
சொலலொருசொல அவளிடததில எனறான நீலன

கூருமபலல; அதுபிழிநத சாறே போலும
கழறுகின்ற மொழியுடையாள அனனம நெஞசம
இருமபலல! நானசொல்வேன ஏறறுக் கொளவாள!
இருநாளில பதிலுரைபபேன எனறாள நீலி!
அருமபலல! கண்ணலல அவவா றேசெய!
அனுபபென்னை! இனிபபான தேனே! சறறே
திருமபலலல் தீரஎனறு செபபிச சென்றான
தேனிதழாள அவனபிரிவால தியஙகி நினறாள.

770—8

இயல் 58

ஊரப பேசசு!

இததனைநாள் ஆயிற்றே பேழை எஙகே?
இநநாட்டில அதுவிருநதால வெளிபப டாதோ?
முததன்ன வெண்ணகையாள் திரும ணந்தான்
முடியுநாள எநநாளோ எனபாா சிலலோர்!
வைததவர்கண் ஏமாறக் கவாநது சென்றோ
வணகடலில போட்டாரோ? நரிப்போ கொண்ட
எததனவன தானெடுத்துப பேழை தன்னை
எரித்தானோ என்றுரைபபாா மறறும சிலலோர்!

நறபேழை கிடைததிட்டால நரிக்கண ணறகு
நலமலலால தீமையிலலை எனபார் சில்லோர்!
பொறபேழை கிடைததிட்டால் நரிக்கண் ணறகுப்
பொல்லாஙகே ஆதலினால மறைததான் என்று
சொறபலவும விரிபபாாகள சிலா! இப பூதத
துயாஎன்று தீரநதிடுமோ எனபார் சிலலோர்!
தெறகுமலை காடுநகர் நாடு யாவும
தேடுவதாய அழிகின்றாா என்பாா சிலலோர்!

இயல 59

வேழ மனனனும அமைசசனும!

வேழவனும அமைசசனெடு வீறறிருநதான்
விளக்கமுறு திருமனறில! உரைக்க லானான!
பாழடைநத இருள்வீட்டில விளக்கு, வானப
பனிபபுகையில எழுநதகதிர, அனனம எனபாள்!
வாழஒரு பாண்டியனார பரிசு வேண்டி
வாடுகினறாள! நாளபலவும வறிதே யாகப!
பேழையினை நரிககண்ணன தானும தேடிப
பெருநதொலலை யடைகினறான எனறு சொனனான.

அபபேழை நரிககண்ண னிடததே யிலலை
அவனதனை யிழநததுவும வியபபே யாகும!
ஒபபேதும இலலாத மஙகை யனனம
உடலஉடைமை ஆவியெலாம பேழை எனறு
செபபினாள! அதிலென்ன ஐயப பாடு?
திருநாட்டின ஆட்சியுமதன மணமும அநதக்
கைப்பேழை தனிலுண்டு! கிடைததால நெஞ்சக்
களிப்பு-எழை யடைவாளென றமைசசன சொனனான்

இயல் 60

நரிக்கண்ணன் பேழை தேடுவாரை மேற்பார்வை பார்த்துத் திரிகிறன.

தேனமலையில தேடுகினற கூட்டம, காட்டில
தேடுகினற ஒருகூட்டம, நாட்டில தேடி
இன்னலவிளைத திடுங்கூட்டம, வீடு தோறும
எங்குண்டு பேழைஎன அதட்டும கூட்டம,
பணனுமிவை அனைததுககும மேறபார வைககுப
பறககினற தலைவாகளின தலைவ ளுகிச
சென்றுசென்று நிலையறிவான எவவி டததும
தேரேறி நரிககண்ணன் ஊரி லெலலாம

தட்டுபபட டதுவோடா பேழை என்று
தரைபிளபபார் தலைவனைபபோயக கேட்பான்! ஆங்கு
வெட்டுபப டாதிருகக வேணடும பேழை
மெலலெனவே மண்வெட்ட வேணடும என்பான்!
முட்டுபப டாதுழைபபீா! கிடைததால பேழை
மூநநூறு பொன்னளிபபேன எனபான! ஓர்பால
சிட்டுபப றநததுபோல தெருவில ஓடித
தெரிந்ததுவோ உளவென்பான நரிக்கண் ணன்தான!

தெருததோறும வாழவாரை ஒருஙக ழைததுச
செயபபிடுவீர உணமைதனை, அரணம னைக்குள
ஒருபேழை தனைததநதேன, அதனை வாஙகி
ஒளிததவரும நீரதாமோ? எனறு கேடடுப
பெருமககள தமையெலலாம உளமவ ருததிப
பெரியோரை அதடடிடுவான, பெணடிர தமமை
எரிமூளும கணணாலே அஞச வைபபான
இழிசெயலான நரிககணணன எனனும தீயன.

இயல் 61

அனனம குதிரை ஏறிய பேழைகதுப புலன கேட்கிறாள்.

ஓடிககொண் டேயிருககும குதிரை, காதில
ஒலிததுக்கொண டேயிருககும காறகு ளமபும!
ஆடிககொண் டேயிருககும நெறறித தொஙகல
அழுகைககொண டாளஅனனம அதனை ஊாநதே
தேடிககொண் டேயிருநதாள பேழை தனனைத
தேனைககொண் டேமொழியும மழையைப போலே
பாடிககொண டேஇருநதாள நிலைமை பறறிப
பருகிக்கொண டேயிருநதாா இரஙகி ஊரார!

பணடிருநத பாண்டியனா பரிசை, எனறன
பழமபுகழைப, பொனனனை பேழை தனனைக
கண்டிருநத துண்டெனறால கூறு வீரோ?
காணுதார் இனியேனும முயலு வீரோ?
வண்டிருந்து பண்பாடிக் கொணடி ருக்கும
மலர்சசோலைக் கதிர்நாட்டின மகளநா னனறோ?
தொண்டிருநத உள்ளததீர்! மரவா மக்காள!
தொலலையினைத தீாத்திடுவீர் எனறாள அனனம,

நீா அடையும விழியுடையாள். தெருக்கள தோறும்
நிகழ்ததுமொழி கேடடவர்கள, இருகை ஏநதிச
சீரடைய வேண்டுமெனில எலலா மாண்பும
சென்றடையும எந்திருவே இநநாள இநதப
பாரடையும தீமையெலாம நீஙகி நலல
பயனடைய வேண்டுமெனில நலல றமதான
பேரடைய வேண்டுமெனில பேழை வேண்டும '
அதைததேடும பெருஙகடமை எமககே என்றா

இயல் 62

அன்னம் அலைந்து, பின் ஓர் சோலை அடைந்தாள்.

அகலவானில் விட்டுவிட்டு மின்னல் போல
ஆங்காங்குச் சென்றுபின் மீண்டா ளாகிப்
பகல்வானம் மாணிக்கப் புனலா டுங்கால்
படர்முல்லை சிரித்திருக்கும் சோலை கண்டு
புகலானாள், குதிரையினை விட்டாள்! அங்குப்
புன்னைவர வேற்பளிக்கத் தென்றல் வந்து
துகிர் உடலில் மணந்தடவ இசைய ரங்கு
தும்பியார் துவக்கினார்! அமர்ந்தாள் அன்னம்;

தாமரைக்கண் இமைத்ததோ அசைய வில்லை
தளிர்மேனி அசைவில்லை "பூ"வை மற்றோர்
பூமறைப்ப தைப்போலும் எழிற்கன் னத்தில்
பொற்கொடிதன் அங்கைதனை ஊன்றி, நெஞ்சே
நீமறைக்கா தே! உன்றன் இன்ப யாழை
நிகழ்த்தென்றாள், உகுத்த இசை உணர்வால் அள்ளித்
தீமையிலா உயிர்பருகக் கிடந்தாள், வையம்
செந்தமிழி லக்கியத்தின் வருகை நோக்க

மீதுயாந்த இருதோளகள ஒளியை வாரி
வீசுகினற குனறஙகள ! மறவன தூககி
ஊதுகினற வளைகொமபின புருவத தினமேல
உயாநெறறி அஞசாமை முழஙகும கூடம !
மோதுகினற இளஙகளிறு போலந டநது
முனவாயிற புனனகையை விளைபபான ! ஆனல்
காதலிலலை அவனகண்ணில ! தேனபற றுத
கவினமலரில இடமிலலைஎன உயிரவண டுக்கே.

கிளிககழுததின பொனவரிபோல அருமபும மீசை !
கீழககடலின மாலைவெயில கலநத நீல
ஒளிததிரைபோல தலைமயிாசிங கததின தோறறம !
உயிரபபரிதி வானபோனற மேனி வாயநதான !
துளிததநறும தேனெனறு சொலலும சொலலைத
தொடஙகுகுரல முழஙகுகினற கடலே ! ஆனல
கிளிககஒரு காதலிலலை அனனோன கணணில !
கவினமலரில தேனிலலைஎன உயிரவண டுககே !

அடுககிவைதத அழகழகாம உறுபபுக களமேல
அனுபபிவைதத எனவிழிகள ஒளியு மஙகித
தடுககிவிழும எழுமஒனறில சறுககி வீழும !
தனிபபிறவி ! வையததுமககள தமமில
எடுககளடுக் ககுறையாயச சுவையின ஊறறை
இனிகக இனிக கககாணும ஆணமை ! ஆனல
துடிக்குமோ காதலிலலை அனனோன கண்ணில் !
தூயமலரில தேனஇலலைஎன உயிரவண டுககே !

தீங்கைஇனிப பொறேன்என்னும கணகள் ! என்றன்
திருநாளைத தனக்கெனறே நினைக்கும நெஞசம !
வேங்கைஅவன் ! அஞசாதே என்ற பேசசு
வீணலல வெறறிமுர சென்று சொலவேன !
ஏஙகையிலே எனைமீட்டான ! ஓடம விட்டே !
இறக்கினை ! தொட்ட இடம மறக்க விலலை !
பாங்குறஓர காதலிலலை அன்னை கணணில !
பனிமலரில தேனிலலைஎன உயிரவண் டுக்கே !

விழியிலலை ; உணாவிலலை , குடிசை தனனில
வீழநதிருந்தேன அபபோதில எனறன ஆததா,
மொழியிலலை இதுமருநதே எனுமப டிககு
மொயகுழலே எனறழைததாள ; உயிர டைநதேன ,
வழியிலலை என்றிருநத எனகண் முனனே
வாயததவனை யாரெனறேன வேலன எனறாள
எழுகினற காதலிலலை அனனை கண்ணில !
எழிலமலரில் தேன் இலலைஎன் உயிரவண டுக்கே

இயல 63

இவவாறு அனனம துயிலகையில அஙகே ஓர
துறவி வநதான்

நனவுலகில இவவணணம இருநதாள அனனம!
நலவிழியைத துயிலவநது கெளவ, ஆஙகே
கனவுலகில இலக்கியததைத தொடாவா ளானை,
கைமமலரில தலைசாயததுப புனசி ரிபபைக
கனி இதழில புதைததுடலை ஒருகக ணிததுக்
கைவலலான வைததயாழ போறகி டந்தாள.
இனிநாளும இவவுடலும புளியும ஓடும
எனறிருககும ஓா துறவி அஙகு வநதான

துவராடை உடுததிருநதான்! தோலின ஆடை
தோளினிலே சுமநதிருநதான! சுரைககு டுக்கை
தவறுமல கைபபிடியாயப பிடிததி ருநதான!
தடியொனறு வைத்திருநதான! உடைவாள ஒனறும
எவரேனும எதிாக்கையிலே உதவு மெனறே
இடுபபிலவைததான! பறகொமபு, விசிறி, செமபு,
கவிகைஇவை யலலாமல எலலாம நீதத
கடுநதுறவி ஆஙகுவோள எதிாஉட் காாந்தான்

இயல் 64

அனனம துறவியைக கணடு திடுககிடடாள.

'வெண்தாடி நிலமபுரள மேலநி மிாநத
விழிமுடித தாமரையின இருககை கொண்டு
கொணடாடும கறபாறை போலி ருநதான !
கொஞசுகிளி விழிபபாளா எனநி னைததே !
வணடோடு பூவிதழும பறககக காறறு
மரக்கிளையை நெடிதலைததுச சருகை எலலாம
திண்டாட வைககையிலே இமைதி றநதாள !
திடுக்கிட்டாள ! துறவிதனை எதிரிற கணடாள.

விரைநதெழுநதே ஆடைதனை ஒதுககி நினறு
மௌனமலாககை கூபபினள ! துறவி சொலவான
தெரிநதுகொணடேன நினஉளளம வாழக நன்றே !
சிறநதஓர பாண்டியனின பரிசு, கைககு
வரும சிறிதும வருநதாதே எனறு சொலல
வாய்மலர்க எநநாளில எனறுள அன்னம !
" அருஙகிளியே உனக்கான ஆடவன பால
அதையுரைபபேன இஙகவனை அனுபபாய" எனறுன்.

பெரியானைக் கைக்ூபபிக குதிரை ஏறிய
பெண்ணரசி "உம" எனறுள் செமமா னூரின
அருகினிலே வேலனவரக கண்டாள். கையால்
அழைததிட்டாள ! செயதியினைக காதில சொன்னுள !
தெருவினிலே நினறிருபபேன ! வரவு நோககிச
செவிக்கமுது கொண்டுவர வேண்டு மெனறுள !
"இரு" எனறுன செமமானூரக குடிசை சேரநதான
எழிலவேலன பெரியானை நோககிச செனறுன

இயல் 65

தெனமலையில நரிககணணன ஆடகள பேழைகதத தோணடுகிறாாகள அபபோது அஙகு ஓா பூதம வெளிபபடுகிறது. எலலாரும பறநதாாகள. நரிக கணணனிடம சொனனாாகள.

"தெனமலையில பேழையினைத தேடுகினறாா
சிலா அஙகே கறபிளபபாா! மணவெணடுபபாா!
சினனகுகை புகுநதிடுவாா! மாலைப போதும
செனறுவிட, இரவினிலே மலையின உசசி
மினனிறறுப பெருஙகூசசல கேடட தஙகே
மேலநோககி ஐயையோ என அ திாததாா
நினறதொரு நெடுமபூதம நரிககண ணனபால
நிகழநதினறா! தெனமலையில எவருமிலலை

ஓடினான் நரிக்கணணன் தெனமலைககே
உடனசெனறாா படைமறவா பலலோா! பூதம
ஆடியதும, நெடுவேலைச சுழறறி நினறே
அரறறியதும கண்டாாகள! நடுஙகி ஓடி
மூடிவைதத தெருககதவை உதைததுத தள்ளி
முன்வீட்டின் அறைபுகுநது தாழிட் டாாகள!
பாடுபடடு நான்கண்ட சூழசசி தன்னைப
பயனபடுததிக கொணடானே அவனயாா என்றே

நரிககணணன எணணினான ! பூதந தனனை
நானகுமுறை நோககினான நோகக நோக்கப
பெரிதாகும நிலைகண்டான ! நடுககம கொண்டான் !
பெருமபூதம தெனமலையில இருநத செயதி
தெரியாமல இருநதேனே எனமு டிததான !
தெனமலைககும அரணமனைககும இடையில வாயதத
அரைககாதம அதைநினைததான ! ஓட லானான !
அரணமனைககுள பெருமபூதம ! எனறு கேடடான.

வடதிசையைத தானமறநது மேறகு நோக்கி
வாழநதேனகெட டேனெனறே ஓடும போதும
தடதடென ஆயிரமபேர எதிரவந தாரகள
சரியாக ஒருதெனனை அளவு யாநத
கொடுமபூதம வநததெனக கூறி னாரகள
குளளநரி படடதுயர கூறொ ணாதே
பிடிததானபின ஓட டததைக கிழககு நோககிப !
பெருமபூதம எனறுரைததார அஙகும பலலோர்.

இயல் 66

நரிககணணன, அவன கூடடம, பூதம பூதம எனறு அரணமனையைக காலி செயதாரகள அனனம உள நுழைநதாள. வேலன முதலியவரும சேரநதார.

அரண்மனையில நரிக்கண்ணன் ஆட்கள, பெணகள,
அருகிருநத தூண்,கதவு பெடடி யாவும
பெருமபூத மாயததோன்றக கதறி, ஓடிப
பிணியுறறார! உயிரவிடடார, சிறசி லரபோயப
பரணுக்குள குடிபுகுநதார! இவவாறுகப
பாழான அரணமனைக்குள் யாழசசொல அனனம
திரண்மலைததோள வேலனொடும நீலி யோடும
சிரிததபடி உளநுழைநதாள செபப லுறறாள

ஆளுயரம் இருநததுவாம நரியார பூதம!
ஆள ஒருவன தோளிலோர ஆளையேறறத
தோளுயரநத இரடடையாட பூத மன்றோ
சுடுநெருபபைக் கக்குகின்ற நமது பூதம!
கோளுக்குக் கோள்பொய்க்குப பொயயே வேண்டும
கொடியவனவெட் டியகிணறறில அவனே வீழநதான
நாளும்எழில நாட்டாரகள பூத மெனறு
நடுங்குநிலை இரங்கததக் கதுதான் என்றாள

சிரித்துவிளை யாட இது நேர மன்றோ!
திண்ணூரின் குளக்கரையில் நெடுநா ளாக
இருப்பவனோ திருடனென்ன இயம்பு கின்றார்
யான்செல்வேன் விடைகொடுக்க என்றான் வேலன்!
'இருக்கட்டும்! நீலி நீ துறவி யாரை
இங்கழைத்து வா'என்றாள்! நீலி சென்றாள்!
நெருப்பிறகு நீருண்டு தணிக்க! அன்னம்
நினைப்புக்குத் தணிக்கையிட அவனால் ஆகும்

து றவுடையார் "பேழைஅகப் படும்"என் கின்றார்!
தொல்லைஇனி நமக்கில்லை என்றாள் அன்னம்!
அறிவுடையார் பிறர்தம்மை நம்பித் தம்பால்
ஆம்செயல்செய் யாமல்இரார் என்றான் வேலன்!
முறையாமோ இமைப்பொழுதே அமைதி கேட்டேன்
முழுநாளும் தழல்தழுவிக் கிடப்பார் உண்டோ?
நிறைவுறும்உன் மொழியான குளிர்ம ரத்து
நீழலிலே விளையாடி மகிழ்வேன் என்றாள்

கரும்பெடுத்துப் பிழிந்ததுவும் என்சொல் தானோ?
கனியெடுத்து வைத்ததுமென் இதழோ? முல்லை
அரும்பெடுத்துக் கொட்டியதும் என்சி ரிப்போ?
அடியெடுத்தால் அழகெடுக்கும் அன்ன மேஉன்
சுரும்பெடுத்த இசைபோலும் சொல்லெ டுத்தால்
சுவையெடுப்பாய் இருக்கும்இனிக் கொஞ்சிப் பேசி
இரும்பெடுத்துச் செய்திருக்கும் என்றன் காதில்
இன்னமுதைப் பாய்ச்சாயோ என்றான் வேலன்

பிள்ளைநிலை என்னுமொரு கனியின் சாறும்
பேரிளமை என்னுமொரு கரும்பின் சாறும்
கொள்ளைபடப் பெயதுவைதத இளமை எனனும்
கொப்பரையில நாளஎன்னும் பூனை நாவால
மொள்ளையிலே " உயிர் "என்பார் பார்ததி ருத்தல்
முறைதானோ என்றுரைததாள அனனம! வேலன்
அள்ளையிலே காதல-அதை அருநதல இனபம்!
அகமொதது மேல்நடததல அறமாம எனறான்.

இயல 67

அதறதுள துறவி வநது சோகதான.

மறறுமொரு பேசசெடுததாள அனனம அஙகே
வணடிவரும ஓசையினைக கேடடு நைநதாள !
ஒறறைஎரு திழுததுவநத வண்டி விடடே
ஊனறுகோல துணையாகத துறவி வநதான.
கறறைமலாக குழலுடையாள நீலி யோடு
கைகூபபி வரவேறக, வாழததுக கூறி
மறறவரைப புறமபோககி வேலன காதில
வாயமலரை ஒறறிமலாத தேனைப பெயதான.

நீலியவள் விடைபெறறு வெளியிற சென்றாள்
நீளறையில தனிததிருநதாள அனனம ! அனனாள
சேலினவிழி மகிழச்சியினால மினனும ! வாயின
செவவிதழில குறுநகைபபுச சிநதும ! நலல
வேலியிடட நனசெயிலே விதைதத விததும
விளையுமென அவள உளளம கூததடிககும !
மேலுமஅவன் அடிமையுளம உடையான அலலன.
மெனமலர்நான ! தும்பிஅவன ! எனவியநதாள

இயல் 68

நீலியும் நீலனும் பேசியிருந்தார்கள் நீலன் வீட்டில் !"

ஓ துகின்றான் நீலியிடம் நீலன் என்றன
உயிர்போனற நீலியே வாராய் வாராய.
பூதமென ஒன்றில்லை என்று முனபு
புகன்றாயே ! இகழ்ந்தாயே என்னை ! விண்ணை
மோதுதல்போல வருமபூதம பாரததாய அன்றோ ?
மொய்குழலே இஙகேயும இபபோ துமதான்
தீதுசெய வரக்கூடும ! என்று கூறித
தெருவிளககுத தூண ஒன்றை உறறுப பாரததான்.

முனவநத பூததததை நரிவி டுததான !
முதறபூதம நடுநடுங்கிச சாகு மாறு
பினவநத பூததததை இளைய அன்னம
பெறறெடுததாள. என்றுரைததுச சிரிததாள் நீலி !
என்னபொருள இதறகென்று நீலன கேட்டான்.
இதன்பொருளதான மடமைமேல வெறறி என்றாள்
ஒன்றுமே விளஙகவிலலை என்றான நீலன
ஓர் ஆளும, கறுபபுடையும பூதம என்றாள !

வாட்படையும வேறபடையும கண்டு நெஞசம
மலைப்படையக் குதிததபூ தததுக கெலலாம
ஆடபடைதான அடிபபடையோ? அஞசி ஓடி
அலுபபடைநதேன இதுகாறும எனறான நீலன்.
" மீடபடையா மககடகு மீடபும, சறறும
விழிபபடையா மககடகு விழிபபும நலகத
தோடபடையால வையததை வெலலும வேலன்
துணைபபடையாய அனனததுக கமைநதான" என்றாள்.

ஆளபிடிககுமோ அவளுக கென று கேடடான்,
அடிபிடிதத வோகலவி நூலபி டிதது
வாளபிடிதத றுதலெடுதத செமம ரததில
வான்பிடிககச செபபணிடட தோபோன றுனின்
தாளபிடிதது வாழகினறாள அனனம! வேலன
தகைமைஎலாம மிகபபிடிக்கும! அவளுக கனஞேனை
தோளபிடிக்கும, சுவையெலலாம பிடித தெடுதத
தூயதமிழ நடைபிடிககும எனறாள நீலி!

எமசொததே, கதிரநாடு; நாமே ஆளவோம,
எனநினைததார நரிக்கணணார, தீதே செயதார!
பஞசொததுப பறககினறார நாடடு மககள!
பலாஒதது விரைவாகச, செழிதத மாவின்
பிஞசொதத கண்ணாளுக கிநத நாடடைப
பெருமைபெற முடிசூடடி முடிதது விட்டால,
நெஞசொதத நாமிருவர மணமுடிதது
நெடுவாழவு தொடஙகலாம! உனனிடததில,

'அனனததை நானகாண வேணடும எனறேன்.
அதைமறநதாய' எனனேடி எனருன் நீலன!
சொன்னததை நானமறநது போக விலலை
தொடாபொனறு மிலலாத புதிய ஆளை
எனனததுக் கவளநமப வேணடும? அனனுள
எணணததை நானறிவேன எனருள நீலி!
' பொன்னைதத பேழைககு முயலகின ருளா?
புலன்எதும கிடைததது வா ' ' எனருன நீலன

ஒருதுறவி வேலனுககே ஆன மட்டும
உதவுகின்ருன். பேழையினைத தேடி வநது
தருவதாய் உரைககினருன பேழைக் காகச
சறறேனும கவலையிலா திருககின ருாகள
வருமபேழை என்றுதான நினைககின றேனநான
மறைவாகப பேசுகினருா எனைய கறறிப!
பெருமபூதம விட்டதுவும துறவி வேலை!
பினநடதத இருபபானும அவனை எனருள.

வடடிலிட்ட வெறறிலைககுச சீவல செயயால
வறுததெடுதது நிறுததநிறை மணமும சோததுத
தடடிலிட்டுச, செமபினிலே இனபால பெயது
தனிததனியே முக்கனியின் சுளையும இட்டுப
படடிலிட்ட மேலவிரிபபில பூவ டிப்பைப
பாரெலலாம் மணம்பரவத தெளிததுத, தங்கக
கடடிலிடட அறைகாட்டி நீலி தோளமேல
கையிட்டான பெருவீடு கமழச சென்ருா

இயல் 69

நரிககணணன அஞசியோடி அடைநத ஆனையூாப பளளியில, தன ஆடகளிடமும, அமைச்சனிடமும பேசியிருநதான.

சென்றடைநத ஆனையூாப பள்ளி தன்னில
சிலமறவா உடனிருநதாா ; அவரை நோக்கி
இனறடைநத பூததததை இதறகு முன்னே
எஙகேனும கணடதுணடோ நீஙகள எலலாம ?
குனறடைநத நமஆடகள கண்ட துணடோ !
கூறுஙகள எனறுரைததான நரிககண தீயன் !
எனறுமிதைக கணடறியோம கேட்டோ மிலலை
என்றுரைததார் எலலாரும ! அமைசசன் சொலவான :

ஆனையூர் தனிலவநதோம இவவி டததில
அபபூதம் வாராத தெனன ? நாமும
பானையினைத தலைகவிழததுச் செயத தைபபோல்
பகைவர்களும ஒருபூதம செயதாா போலும !
வனிதறகு நாமஞச வேண்டும எனறுன
இதற்கிடையில் அமைசசனமகன நீலன் எனபான
தேனிதழாள நீலியிடம பெறற நலல
செய்திகளில் சிலசொல்ல அங்கே வந்தான்

இயல் 70

இங்கு வந்த நீலன் நரிக்கண்ணனை அருசா திருக்கச் சொல்கின்றான்.

பூத்ததுக் கஞ்சுவதோ வேந்தே? அஃது,
பொய்ப்பூதம்! ஆள்கொண்டு செய்த பூதம்;
ஊதப்ப றக்குமொரு சருகு! வற்றி
உலுத்தஒரு மிலார்! அந்த அன்னத் திறக்குத்
தோதாக ஒருதுறவி இந்தச் சூழ்ச்சி
சொல்லிவைத்தான்; அவ்விளைய அன்ன முமதன்
காதலனும், துறந்தானும் அரண்ம னைக்குள்
கால்வைக்க வாயிற்றே! பேழை தன்னை,

அரண்மனையில் தேடுகின்றார்! அவ்வி டந்தான்
அதுகிடைக்கும் என்பதுதான் அவர்க ருத்து!
விரைந்தங்கு வாரீரோ என்றான் நீலன்!
வேந்தன் நரிக் கண்ணன் எரிக் கண்ண னாகிப்
பொருந்துமிது! நடவுங்கள் அரண்ம னைக்குள்!
போயிருக்கும் அன்னத்தைத் துரத்த வேண்டும்!
இருந்தங்குப் பேழையினை நாமே தேடி
எடுத்திடுவோம் என்றுரைத்தான்! நீலன் சொல்வான்:

இங்கிருநதே, எலலாரும பூதங களபோல
எழிலமாறறி மொழிமாறறிக் கிளமப வேண்டும,
அஙகிருக்கும ஊாமககள அஞசிப போவாா;
அன்னததின் ஆதரவும குறைநது போகும;
சிஙகமவரக கணட ஒரு மானைப போல
சேயிழைதன கூடடமொடு பறநது போவாள;
எஙகிருககும ஆடகளையும அழைபபீா எனறான்
ஏறபாடடை நரிக்கண்ணன ஒபபுக கொண்டான்.

இயல் 71

நீலன் அரண்மனையில் அன்னத்தின் கூட்டத்தைக்கண்டு நரிக்கண்ணன் முதலியவர்கள் பூதமாக வர இருப்பதைக் கூறினன்.

அரண்மனையை நோக்கி வந்த நீலன், நீலி,
அன்னமெனும் உன்னருமைத் தலைவி யர்க்கும்
பெருமைபெறும் வேலனார், துறவி யார்க்கும்
பின்னுள்ளார் அனைவர்க்கும் உனக்கும் தீமை
வருவதையும் அறியீரோ? உயிர்பி ழைப்பீர்.
வாரீரோ வாரீரோ என்றான் நீலன்
அரசன்மகள் உள்ளழைத்தாள் நீலன் சென்றான்.

இன்றிரவு பூதங்கள் நூறு வந்தே
இங்குள்ளார் அனைவரையும் கொன்று போடும்!
ஒன்றதிலே நரிப்பூதம்! மற்ற எல்லாம்
உடனிருக்கும் படைமறவர் எனும்பூ தங்கள்!
நன்றிதனை நானறிவேன்! நானோ அந்த
நரியாரின் அமைச்சன்மகன்! நீலி என்பாள்
என்னுயிர்போன்றாள். அவளோ தங்கள் தோழி!
என்னிடத்தில் மிகவாகச் சொல்லி யுள்ளாள்

துறவியார் இவர்தாமோ? வேல ஞரும
ஆயபிற நண்பாகளும இவாகள தாமோ?
நிறையெனக் கனபுண்டு தங்கள் மீதில்!
நேரினிலே மட்டுநதான கண்ட திலலை!
பிறகெலலாம பேசலாம! வருநதீ மைக்குப
பெரிதுநீா கருதிடுக எனமுன! வேலன,
இறையவரின அமைசசருக்கு மகளு ரேநீர்
இன்றிழைதத நன்றியையாம மறவோம என்முன

என்றவுடன துறவியவன நீல ஞரே
இங்குவரும பூதஙகள தப கைம நாமே
சென்றெதிாபபோம! உமதநதை அடையா ளததைச
செபபிடுவீா? அவரைநாம காததல வேண்டும
என்றுரைததான அதுகேடட நீலன, "தநதை
இடதுகையில வேப்பிலைவைத திருபபாா, அந்த
மனனன அடை யாளமோ தலையில மாமபூ
வைததிருபபான் அறிநதிடுவீா" என்று சொனனுன

பறநததுவே லன்குதிரை! அனனம ஓர்பால்
பாயநதேறித தனபரியைப பறககச சொன்னுள!
"பிறநததுநம விடுதலைநாள! பிறநத தின்பம!
பிளநததுபோய் ஆள்வாரின் சூழசசிப பாறை!
மறநததுவும உண்டோநம் வாளும தோளும
மாறறலாகள் ஏற்றுவந்த பழியை எனறே
அறைநதாாகள வெல்முரசம! தோழா எலலாம
அடடாளன றரண்மனைககுள கடிது வநதாா

கணக்காயர் வந்திட்டார்! தம்பால் நாளும்
கற்பாரும் வந்திட்டார்! வீரப் பர்க்குத்
துணைத்தோழர் வந்திட்டார்! நாட்டின் அன்பு
சுரப்பான் நெஞ்சத்து மறவர் எல்லாம்
பணிக்காக உயிர்என்று கொதித்து வந்தார்!
பகையாக வந்தவரைத் தொகையாய் வெட்டிப்
பிணக்காடு செய்கருவி அனைத்தும் தீட்டிப்
பிழைகாட்ட வழியினறித் தொழில்பு ரிந்தார்.

இயல் 72

அனமழ வேழ மனனனைக கணடு பேசலுறறள.

வஞசியவள வேழனிடம சென்றுள. ஐயா
மககளளெலாம பூததததால நடுங்கு கின்றுர்.
நெஞசுறுதி கொண்டவரும் அதைள திர்க்க
நினைபபதிலலை தங்களினபே ராணை எணணி!
அஞசலளனத தாஙகளுமலா சொலலைச சொல்லி
அருளுவதும இலலைளனில ஆா தாம காபபார்?
கெஞ்சுபவர் சார்பில்நான் கெஞ்சு கின்றேன்
கெடுகலையைத தீாபபதுநும கடனே எனறுள.

முதலிலொரு சிறுபூதம வநத தென்றுா!
முன்னிலுமு யாங்ததுவாய மறறொன றென்றுா!
கதிாநாடு பட்டதுபஞ சுமப டாது
கண்டாரும காணுரும சொனன சொலலால்
இதுபூதம அதுபூதம எனந டுங்கி
இறபபாரும ஆனுர்களா. புதுமை அன்றோ?
புதுமன்னன் நாடாள வநதான பூதம
போநததென ஓடிவிட்டான கூட்டத தோடு

அஞ்சவைக்கும் பூதத்தை எதிர்த்துக் கொல்வார்
ஆரெனினும் அவர்க்குநாம் காப்பளிப்போம்!
வஞ்சிஎழில் அன்னமே இதுநம் ஆணை!
மக்கட்கெலாம் இதனை எடுத்துரைப்பாய்!
மிஞ்சவிடக் கூடாது பொல்லாங் கெல்லாம்
விளைந்தனவே பூதத்தால் என்றான் வேழன்!
நஞ்சுக்கு மருந்தையா தங்கள் ஆணை
நன்றையா என்றுரைத்தே அன்னம் சென்றாள்.

இழந்தானோ ஏழை.பெருஞ் செல்வம் பெற்றான்
என்மகிழ்ந்து வரும்அன்னம் தனை நோக்கிப்
பழந்தானா என்றான்வே லன். பழுத்த
பழந்தான்என் றுரைத்திட்டாள்! அரண் மனைக்கு
நுழைந்தானைத் துறவியவன் கேட்கப், பூதம்
நுழைந்தானைக் கொல்லுவதால் அதைம றித்து
முழந்தானை முறிஎன்றார் மன்னர் என்று
மொழிந்திடவே துறவியவன் மகிழ்வு கொண்டான்.

இயல் 73

இரவில நூறு பூதம வருவதாக அனனததின ஆள வநது அனனம முதலியவரிடம கூறினன.

சேறுண்டு நடவுணடென றிருபபாா தாமும
திருவுண்டு கடையுணடென றிருப்பாா தாமும
வீறுண்டு வாளுண்டென றிருபபாா தாமும
வினவுண்டு படிபபுணடென றிருபபாா தாமும
சோறுணடு மனைமக்க ளோடு செனறு
துயிலுணடு கிடககினற இரவில ஓராள
நூறுண்டு பூதஙகள வருவ தைநான
நோக்கியதும உண்டென்ருன துறவி யின்பால!

வாளெடுபபீா இடககையில பலகை கொளவீர்
வரிபபுலியின கூட்டமபோல சுருககாய ஓடித
தோளெடுக்கும முன,பகையின் உயிரெடுப பீர்
தூயவனே! நரிககண்ணன தலையில மாமபூ!
தேளெடுதது வைததெனை இருக்கும வேமபின்
சிறிய இலைக கொததனறே அமைசசர் கொண்டார்!
தாளெடுபபீர் நடபபீாகள வேல ஞரே
தலைமைநடாத துகளென்று துறவி சொனனன.

இயல் 74

அனனமடி நரிககணணனை மாயததாள.

ஞாயிறறின ஒளிமுகததது வேலன, அனனம
காலாட்கள, நடநதாரகள! கோடடை வாயில
போயிறறுக் கூடடமிது! பூதக கூடடம
பூபூளன் றதட்டிறறு நேரில வநதே!
ஆயிரரு உமைககாததுக கொளவீர எனறன
அடலவேலன! எதிரததாரகள! பனையி னினறு
காயஇறறு வீழவதுபோல நரிககண ணனதன
கருந்தலைவீழ்ந ததுவேஅன னததின வாளால!

நாறபுறததும வளைததார்கள பகைககூட டததை!
நடுபபுறததில அமைசசனஉயிரப பிசசை கொளள
ஏறபுரைதது, மறறவரின உயிரை வாஙகி
எடுத்துவநத எரிகொளளி யால, முகஙகள
மாறறமுறத் தீய்த்துப்பின பிணததை எல்லாம
வரிசையுறக கிடததி, அரண் மனைய டைநதார.
வீறறிருநத துறவியவன நடநத எலலாம
வினவினன. அமைச்சன்தான மொழிய லானன்:

இயல் 75

நீலன் தந்தையும் நரிக்கண்ணன் அமைச்சனுமா
கிய ஒருவன் துறவிபால் நடந்ததை கூறினன்.

தீப்பட்ட காட்டினிலே வேங்கை யோடு
சிறுமுயலும் சாதல்போல நரியின் மைந்தன்
சாப்பாட்டுப் பொன்னப்பன் தானும் செத்தான்.
தன்தாயும் உடனிறந்தாள் 'பூதப் போரவை
காப்பாற்றும் எனநினைத்தார்! அதனால் மாண்டார்!
கண்ணிமைப்பில், அன்னத்தால் நரி இறந்தான்
வெப்பிலைக்கை யுடையளைப் புறம்விட்டது!
வீழ்ந்தினா பகையனைத்தும் வேலா என்றான்

தேரோடு வீதியிலே கதிர்நாட் டானின்
செந்நீரோ டும்வண்ணம் வஞ்சம் செய்தும்
காரோடு நிகர்குழலாள் அரசி தன்னைக்
கனிவோடு பேசித்தன் கையால் மாய்த்தும்,
சீரோடு வாழ்ந்திருக்க நினைத்தான்; அந்தத்
தீயானும் தீர்ந்தான் தன் குடித்தனத்தை
வேரோடும் தீர்த்திட்டான்! இரங்கு கின்றேன்!
மேலென்ன விளைந்ததெனத் துறவி கேட்டான்.

770—10

பூதமெனச சொலவதெலாம மனிதா என்று
புகல்வதற்கே, பிணததையெலாம வரிசை யாக்கி
மீதமுள்ள அமைசசரையாம அழைதது வநதோம்!
விடிந்தவுடன் நாட்டார்கள கண்டும கேட்டும
ஓதுவதால வேழநாட் டரசன எணணம
உணாநதிடுதல முடியுமென வேலன சொனனன
தீதொனறும இலலைஇனித துயில்வீா என்று
செபபினன நறறுறவி! ஒபபிச செனறா.

இயல் 76

வேலன நெஞசம அனனததினமேல !

சனனலிலே தெனறல்வநது குளிர விளைக்கும;
தனியறையோ அமைதியினைச செயயும; மிக்க
மெளனமையுறு பஞசணையோ துயிலக என்று
விளமபும! அவன் உளமஅங்கே இருநதால தானே !
கனனலிலே சாறெடுதது தமிழ குழைததுக்
கனிஇதழார பரிமாறும இனிய சொலலாள
அனனததினை மேலவைததான நெஞசை வேலன்.
ஐயததை மேன்மேலும உடையா னாகி

விண்ணிடையே பன்னூரா யிரமமீன கட்கு
வெண்ணிலவு போலஅநத மங்கை, அன்னம
மணணிடையே பெண்ணினததுக் கொருததி அன்றோ ?
வாழவிடையே பெருவாழவும வாழந தாள ;என்றன
கண்ணிடையே மலர்க்காடா னாளே ! உளளக்
கருததிடையே மணமானா ளெனன செயவேன் !
நுண்ணிடையாள எனககுததா னோ அலலாது
நோயிடையே சாகததான் பிறந்துள ளேனோ !

தேனைப்போல் மொழியுடையாள ; அனற லாந்த
செந்தா மரைமலரபோல முகததாள ; கெண்டை
மீனைப்போல் விழியுடையாள விட்ட திரந்த
மின்னைப்போல நுண்ணிடையாள் ! யாவுங் கொண்ட
வானைப்போல் உயாவாழவு வாய்நதாள ; என்றன்
மகிழசசிக்கு மகிழநதுநான நைந்தால நையும
மானைபபோன ருளஎனக்குத தானோ அனறி
வறிதேநான் சாகததான பிறநதுள ளேனோ !

பயிரடைநத ஊடடததி னூடு தோனறும
பசசைப பசுநதோகை மயிலோ ! நலல
உயிரடைந்த ஓவியமோ ! அச்சில வாரதத
ஒளியடைநத வடிவமோ ! வைய மெனறும
பெயரடைந்த பெருவாழவு வாயநதாள ! எனமேல
பெண்ணடைநத மகிழசசிக்கோா எலலை யிலலை
உயர்வடைநதாள எனக்குததா னோஅல லாமே
ஊன்மெலிந்து சாகததான் பிறநதுள ளேனோ !

திருந்தாதோ முலலையெனச சிரிபபாள ! நன்றே
செழிக்காதோ வையமென அறஙகள செய்வாள !
அருந்தாதோ துமபியென வாயமலர் வாள !
அடையாதோ அன்னமஎனும நடையாள ! நாடு
வருந்தாதோ என ஆளும வாழவு வாய்ந்தாள !
வாய்க்காதோ என அருளதான எனறு நோக்கி
இருந்தாளே எனககுததா னோஅல லாமே
இடருறறுச சாகததான பிறந்திட் டேனோ !

'கொமபெனருல அவளமெயயைத, தாவருநதும!
'கொடிஎனருல அவளிடையை மின்வருநதும!
அமபென்ருல அவளவிழியை மீனவருநதும!
அலைஎன்ருல அவள குழலை முகிலவருநதும!
செமபென்ருல் பொனனீயும வாழவு வாயநதாள
செயலஎன்ருல "உளமவாயமெய உனக்கே ஆகும
நமபெனபாள்!" எனககுததா னேஅல லாது
நலிவுறறுச சாகததான பிறநதிடடேனே!

பொன்னிழையால பூபபோடட நீலப படடுப
புடைவையொடு நடையழகி கண்டேன ஆங்கோர்
புன்னைமரம மலாகுலுஙக நடந்த தெனன
புதுமையென நானவியநதேன்! இவவை யததில்
மனனுமிள வரசிளனும வாழவும வாயநதாள
மலர்விழியால அருடபிசசை கேடபாள என்னை!
அன்னமவள எனககுத்தா னேஅல லாமே
அகமநொநது சாகததான பிறந்துள ளேனே!

ஆடபபோம புனலிலெலலாம அவளே, காற்றில்
அசையபபோம பொழிலிலெலலாம அவளே! கண்ணால
தேடபபோம பொருளிலெலலாம அவளே! நேரில
தினனப்போம் சுவையிலெலலாம அவளே, வண்டு
பாடபபோம் மலரிலெலலாம அவளே! மேறகில
படுகதிரில அவளவடிவே காண்பேன என்று
வாடக்,கண் துயிலாமல இருநதான வேலன்
மலாந்திட்ட காலையிலும அவளைக் கண்டான்.

இயல் 77

ஊராப பேசசு

வடிந்ததுவே கருவண்ண இரவும! ஆரநது
வழிந்ததுவே பொனவண்ணப் பகலும! எங்கும்
ஒடிந்தது, தீயோன்பிடித்த கொடுங்கோல்! வானில்
உயாந்ததுநல லோரின்கை! சிலாஅ றிநது
முடிநதது பூதச்சூழசசி! எனம கிழந்தார்!
மூளுகின்ற அச்சமினி இல்லை என்றார்!
கடிநதுரைத்தார் நரியானைக் கைகள் கொடடிக்
களித்திடுவார் பாடிடுவார், ஆடு வார்கள்!

அரசனிதுகேள்வியுறறான், வியந்தான்; செனறே
அபபிணங்க ளைககண்டான்! நரிக்கண் ணறகு
வருமஇந்த நிலைக்கிரக்கம கொண்டா னேனும
வஞசகர்க்கு வாய்ப்பதுதான் வாய்த்த தென்று
கருதினான். பூதமென வந்த தாலே
கட்டோடு மாண்டுவிட்டான். மாளச் செய்த
ஒருகூட்டம உண்டெனறால அதனை நானதான
உண்டாக்கி னேனஎன்றன் சடடத தாலே

தொல்லை இனிக் கதிர்நாட்டுக் கில்லை பூதச்
சூழ்ச்சியோ வேரற்றுப் போன தாலே!
'வில்லைநிகர் நுதலுடையார் அன்னம், பேழை
வேண்டுகின்றாள் அதன்முடிவு காண வேண்டும்
கல்லையெலாம மலையையெலாம கட்டி டங்கள்
காட்சிதரும மன்றமெலாம அகழ்ந்தும சாய்ததும்
இல்லை இது வரைக்குமே அருமைப் பேழை
இருக்கின்ற தெனுமபேச்சே' என்றான் மன்னன்.

வேழவனே இவ்வாறு கூறக் கேட்டு
விளமபிடுவான் நல்லமைசசன: மன்னர் மன்னா!
பேழையினைக் காண்பதுவும எநத நாளோ!
பெருநாட்களை நாமிஙகுக் கழிகக லாமோ!
எழெட்டு நாட்களிலே பேழை கிடடா
திருந்திட்டால் கதிர்நாட்டின ஆடசி தன்னை
மாழைஎனும தங்களஅரும மருக ருக்கு
வழஙகுவதே ஒழுங்காகும எனறு சொனனான்.

இயல் 78

வேழமன்னன் "ஏழுநாளில் பேழை அகப்படா
விட்டால் கதிர்நாடு மாழைக்குச் சூட்டப்
படும்" என்று பறை அறைவித்தான்.

எவரெதனைச் சொன்னாலும் ஆம்ஆம் என்றே
இயம்புகின்ற வேழத்தான் இதையும் ஒப்பித்
தவறென்று மில்லைஇதில் ஏழு நாட்கள்
தவணையிட்டுப் பறையறையச் சொல்க என்றான்!
நவிலுற்றான் எவ்விடத்தும் வள்ளு வன்போய்!
நாடெல்லாம் முரசொலியைக் கேட்டார் மக்கள்!
இவண்ஏழு நாட்களிலே பேழை காணா
திருக்குமெனில் மாழைக்கே கதிர்நாடு ஆகும்.

சிறுகுடிலில் நலஆத்தா இருந்தாள்! ஆங்கே
தேனிதழாள் அன்னத்தின் விழிநீர் சிந்த
இறையவனும் வேழத்தான் சொன்ன வண்ணம்
ஏழுநாள் போய்விட்டால் நாடும் போமே
அறையாயோ ஒருவழியை ஆத்தா என்றே
அழுதிருந்தாள்! வீரப்பர், கதிர்நாட் டாட்சி
பெறுவாய்நீ என்றாரே அவரைக் காணப்
பெறுவேனோ எங்குள்ளார் பேசாய் என்றாள்.

இடைததுகிலால் கண்துடைததே அனன மேளன்
அனபுக்கு வாய்ப்பிடமே! என்து ணைவர்
நொடிபபோதும சோர்வின்றிப பேழை தனனை
நோககுமவிழி மூடாமல தேடு கினருர.
துடிககுமநரிக கண்ணனவன் ஒழிநதான. நீயே
தொட்டவாள அவனகுடியை அழிதத துண்டு.
கொடிககுநிகா இடையாளே கதிரநாட் டாட்சி
கொளளுநாள இதுஅன்ருே எனருள ஆததா.

வாயோரம "உயிரவாங்கும சிரிபபு" மினனி
வழிகினற வேலவனின் திருமு கததில
மாயாத என்நெஞ்சம செனறு செனறு
மாய்வதனை இவ்வையம அறிவ துண்டோ?
தீயோரும என்நிலைமை அறிநதால, எனறன்
திருபபேழை தாராரோ எனதது டிததுப்
பாயோரம ஆததாவின் மடியின மீது
தலைசாயததுப படுததபடி பலநி னைததாள.

நான்குநாள் ஆயினவே! பேழை தனனை
நாட்டாரில ஒருபேதை கண்ட தாயும
நான்கேட்க விலலையே மலர்மு கததில்
நறைபெருககும இதழானைப பெருவ துண்டோ
வானமுகிலில பெருங்கடலின் கீழபபால இந்த
வையததில் பெருங்காட்டில இருபப தாக
ஊனசெவியில நான்கேடகப பெறருல என்றன்
உயிர்கொடுததும பேழையினைப் பெறுவேன் அன்ருே.

எனத்துடித்தே எழுந்திடுவாள்! வீதி நோக்கி
எழில்நகரை உள்ளத்தால் நோக்கி நோக்கி
இனித்தேடும் இடமில்லை எனமு டித்தும்
இருகாலும் செல்லும்வழிச் சென்றி ருந்தாள்.
தனித்தாளும் அரசுபோல் துறவி யங்கே
தானொருபால் வீற்றிருந்தான் அரண்ம னைக்குள்!
கனிச்சாற்றை நிகர்க்கின்ற தமிழ றிந்த
கணக்காயன் முதற்பலரும் அருகி ருந்தார்

கணக்காயன், அறிஞரே, துறவி யாரே,
கடிதினிலே பாண்டியனார் பரிசு தன்னைத்,
தணிக்காத காதலனார் வேலன் கொள்ளத்
தண்ணருளைப் புரியீரோ என்று சொல்லத்
துணுக்கமுறு கின்றதுவே என்றன் உள்ளம்
தூயபாண் டியன்பரிசு வெளியில் வந்தால்
பிணக்கங்கள் வஞ்சங்கள் பிறக்கும். தூய
பேழைநிலை என்னுமோ? கருத வேண்டும்!

ஆயினும்நான் பேழைதனை நாளைக் கீவேன்
அறநெறியின் மறவர்களில் ஒருவன் வேலன்!
தூய,அவ் அன்னமும்இக் கதிர்நா டாளத்
தோன்றியவள்! கவலைஎன்? நீவிர் போகச்
ஆயவெலாம் நான்முடிப்பேன் என்று ரைத்தான்
அகமகிழ்ந்தார் அங்கிருந்தார்; அகன்று போனார்!
ஆயிழையாள் நீலியவள், பொதுமன் றத்தில்
ஆளனிடம் அன்புசெய்ய விரைவிற் சென்றாள்!

இயல் 79

நீலன் நீலி பேச்சு

அன்பாகப் பேசியும்,கை தொட்டும், தோளை
அணைத்தும்பின் முகத்தோடு முகமிணைத்தும்
இன்பாக இரவுகழித் திடலாம் என்றே
எண்ணிச்சென் ருள்அந்த நீலி! நீலன்,
முன்பாகச் சொல்லடிநீ பேழை பற்றி
முடிவென்ன செய்துள்ளார் அவர்தாம் என்ருன்!
பின்பாகட் டும்சற்றே தமிழும் அன்பும்
பிசைந்தாற் போல்பேசி யிருப்போமே என்ருள்

மகிழ்ச்சிக்கோர் அடிப்படைதான் பேழைச் செய்தி
வற்ருத அன்பூற்றே சற்றே கேட்பாய்!
புகழ்ச்சிக்கே உரியவளாம் அன்னத் திறகுப்
பொன்முடியைச் சூட்டிவிட்டால் நாட்டார் பெற்ற
இகழ்ச்சிமுடி வடையுமடி! நமது நெஞ்சும்
இன்னலிலா திருக்குமடி! அப்போ தன்ருே
தொகுத்துவைத்த முத்தங்கள்; கொடுக்கல், வாங்கல்,
தொழில்விரைந்து நடக்குமடி என்ருன் நீலன்,

நாளைக்குப் பேழைவரும என்றாள நீலி!
நற்பேழை இருபபிடததைக் கேட்டான் நீலன்!
காளைக்கும் மஙகைக்கும கணக்கா யர்க்கும
காட்டுங்கால காணுவாா என்றாள! தெனனம்
பாளைககு நிகரான நகைமு கததாய
பகறபோதில எனவீடு வருவாய! இநத
வேளைக்கு விடைகொடுப்பாய என்று கூறி
விரைவாக நடந்திடடான வீடு நோக்கி.

இயல் 80

நீலன வீடுசென்று பேழையோடு வநதோனை மறித்துப் பறிககச் சொலலி, ஆடகளை ஏவினன.

வீடடைநதான நீலனவன ! பொழுதோ இன்னும
விடியவிலலை ! ஆட்களபலா எவவி டததும
காடடைநத விலஙகுகளபோல உலவலானா
கடகடெனக் குதிரையினை நடதது கின்றார் !
கூடடைநத கிளிபோலக குடிசை தனனில
கொடியிடையாள இருந்திடுவாள ! விரைவில் அங்கே
ஓடிடுஙகள என்றகுரல கேடகும ஓாபால !
ஊககஙகொள வீரஎன்னும ஒருகு ரலதான !

எவனேனும பேழையொடு செலவா னாயின
எதிாததிடுவீா, பேழையினைப பறிப்பீா எனறு
நவிலுமோர் குரல ! நீண்ட வாளம றைதது
நடவுங்கள என்றதட்டும ஓாகு ரலதான் !
சுவரைப்போய் பார்என்பான ஒருவன் ! பேழை
தோளினமேல வைததபடி நிறகின றனபாா !
அவனைமறி எனறொருவன கூறக் கேட்டே
அததிமரத தைஒருவன் குத்தி னைவான்.

ஆலடியில் நின்றிருந்த கழுதை தன்னை
அங்கொருவன தொட்டதையும பட்டு வீழந்தான
காலடிஓ சைகாட்டா தொருவன் சென்று
கலதூணை மறபோருக் கழைக்க லானான் '
வேலடியை ஆளளனறு நெருங்கி முட்கள
வெடுக்கெனறு தைததினால நடுக்கங கொண்டான்!
மேலெழுந்த நிலவிலும,இத் தொலலை யாயின
மிகுமிருட்டு வேளைஎனில எனஆ வாரோ ?

ஆளொருவன் வரக்கண்டால ஐநது பேர்கள்
ஆரங்கே என்றதட்டி நிறுதது மநத
நாளிரவு மெதுவாக நடக்கக், கீழபபால
நடுக்கடலில இளஙகதிரதான நுனிமு ளைககும
வேளையிலே கதிர்நாட்டின் மேறகி னின்று
வேலன்ஒரு குதிரையினமேல பேழை யோடும
வாளோடும் வருகின்றான ' அவனைச சூழநது
மறவர்பலா வருகினறார குதிரை மீதே.

இயல் 81

வேலன பேழை தூக்கிக் குதிரைமேல வர, எதிரிகள் எதிரக்க—வேலன ஆட்களும கை கலநதாாகள.

சீழகக்கையடிததே ஒருவன, வேலன் ! பேழை !
செலலுஙகள என்றுரைததான ! வேலன, மேலே
வாழக்கையிலே வனபிணிகள பாயநத தைபபோல
மறவர்பலா வாளுருவிப பாயநதிட டாாகள !
தாழக்கையினறி எதிர்ததாரவே லன்கூட் டததார் !
சாயநதனதோள தலைகாலகள் தடத டென்று !
கீழககடலின மிசைவநத பரிதி அங்கே
கிடநதஉடற குருதியிலே கண்வி ழிததான

கணககாயன மாணவரும, வீரப் பறகுக
கையுதவி யானவரும பகைக்கூட் டததைப
பிணக்காடு செயகினறா ! பகைவா தாமும
பிளக்கினறார் பலலோரைப ! பேழை தனனை
அணைததபடி வாளசுழறறும வேலன தனனை
அழிபபதுவே கருததாகப பகைவா கூட்டம
தணறகாடடாய்ச சூழகையிலே பேழை காக்கத
தட்டினன் குதிரையினைத தறுகண் வேலன்.

பறந்ததுவே லன்குதிரை தெறகு நோக்கிப !
பகைவர்களுநம தொடர்நதாாகள வேலன் தனனைச !
சிறந்தகணைக காயனநெடும பரியும ஆங்கே
செல்பகைமேற சென றதுசெஞ் சிறுதைதை போலே !
மறைந்திடுவான வேலனஒரு காட்டில ! மேட்டில
வாய்ந்திடுவான பகைகாண ! அவன்தி றததை
அறிந்துபகை பாயுஙகால குதிரை தனனை
ஆறறினிலே நீநதுவிபபான , தோபபில மீளவான் !

தன்னருமைப பேழையொடு குதிரை தனனைத
தட்டுவான ; விரைவினிலே செலுததது கினறான !
பினதொடரும பகைவாசிலா சேர்நது நிறபாா ;
பினசெலலும கணககாயன அவரைக கொலவான் !
இனனலதரும பகைவாதொகை குறையும அஙகே ;
எனறாலும அதநீயோா தொடரு கின்றா
மினனொளியாள இனனுயிாபோல வாளஅன னததின்
மீதுறற அன்புளததான ; தீது காணான !

இயல் 82

*துறவியிடம் வேலன் நிலையைச்
சொல்லுகிறான் ஒருவன்.*

துறவியிடம் வந்தொருவன் வணங்கி நின்று
"தூயவனைப் பகைவர்பலர் தொடருகின்றார்!
திறல்வேலன் பேழையுடன் திரியாநின்றான்!
வேலனொடு கணக்காயர் தாமும் சென்றார்!
முறைமையுடன் வேலனிடம் கிடைத்த பேழை
முரடர்களால் பறிபோகக் கூடும்" என்றான்
துறவிஉளம் கலங்கினான் "வேழ வன்பால்
சொல்லுகபோய் இதை" என்றான்! சென்றான் அன்னோன்.

அவ்வேழ மன்னவனால் கதிர்நா டெங்கும்
அமைதிநிலை பெற்றதுதீ யோரால்! யார்க்கும்
எவ்விடத்தும் தீங்கில்லை நகர்க்காப் பாளர்
எங்கெங்கும் வாள்பிடித்து நின்றி ருந்தார்
கவிழ்ந்தது மாலைஇருள்! வேலன் தன்னைக்
காண்போமோ எனப்பலரும் ஐயுற் றார்கள்!
இவ்வளவில் வேலனையும் கொன்றி ருப்பார்
என்றுபலர் எண்ணியுளம் ஏங்கு வார்கள்!

770—11

நரிவாழ்வு வேரோடு சாய்நத பினனும
காட்டினிலே அனனததின நலததைப போக்க
இருபபவாதாம யாரென்று கேட்பாா சிலலோா !
இளவரசி அன்னததை அடைவ தறகோ
எழிறபேழை வேண்டும ! அதை வேலன பெறறான்;
பெறறான்பால பெறுதறகு முயலு கினறார் !
ஒருபொருளிற பறறுடையார் அறததால கொள்வார்
ஒருசிலர்தீ நெறிச்செல்வாா என்றார் சிலலோா !

குடிசையிலே நல்லாததா மயககத தாலே
குறறுயிராயப புரண்டபடி கிடநதாள ! போழ்து
விடிநததுவும தானறியாள ; பரிதி மேறகில்
விழுநததையும அவளறியாள , இரவு வநது
படிந்தது தனிக்குடிலில் ! விளககு மிலலை !
பதறினள ! விழிதிறநதாள ! எழுநதி ருந்தாள் !
உடலநோகத தீக்கடைந்தாள ! விளககை ஏறறி
உடன்துயினற அனனததைப பாாததாள, இலலை !

இயல 83

ஆததாவுடன படுததிருநதாள அனனமும அவள,
விடியலில காணவிலலை.

சேயிழையாள துயிலகிடநத இடததில தோயநத
செஙகுருதி கண்டிட்டாள. ஐயோ என று
வாயிலிலும உட்புறததும வெளிபபு றததும
வஞசியுடல தனைததேடிக் காணா ளாகித
தூயவளே அனனமே என று கூவிச
சொலலொனறும செவியினிலே கேளா ளாகி
நீயோடி இறநதிட்டாய எனதது டிததாள !
நீலி அவள அவவிடததில ஓடி வநதாள.

அனனததைச செஙகுருதி சாயக் குததி
அழகுடலை இடுகாட்டில பட்டுப போன
புனனையடி யிறபுதைததார ; என றன் ஆததா
போனதடி கதிரநாட்டின தேனூற றெனறு
சொனனபடி துடிததழுது புரணடாள நீலி !
துனபததுமலையடியிற புதைநதாள ஆததா !
சினனகுடில ! செஙகுருதி வெளளம கணடு
சிவக்கின ற திருவிளக்கும் நடுங்கிற றஙகே !

இயல் 84

அதே நேரம் பேழையோடு வேலன வநதான.

இக்கொடிய காடசியினை வேலன கணடான
இதோபாண் டியனபரிசு! தாயே! என்ன?
பொறகொடிஎஙகே? எனறு விரைநது கேட்டான
பொன்னனையாள செஙகுருதி இஙகே சிநத
அக்கொடியார சாகக்குததிப, படட புனனை
அடியினிலே புதைததாரே எனருள ஆததா!
தைக்கினற வேலநூறும அமபு நூறும
சருக்கெனறு பாயநததுபோல உளம துடிததே

ஐயகோ எனஅலறி எனறன வாழவும
அழிநததடி அன்னமே, எனறி ரண்டு
கையாலும தலைமோதிக், " கண்ணே உனறன்
கலக்கததைத தீர்க்குமோர இலக்கி யததைப்
பொயயாத பாண்டியனார பரிசை, உண்மை
புலபபடுத்தும பட்டயததைக் கொண்டு வநது
வையாயோ எனருயே வஞ்சி, தூக்கி
வந்தேனே செநதேனே எனக்கேன பேழை!

இயல் 85

*நரிகள் மண்ணைத்தூற்றும் இடுகாடு, வேலன் அங்குச்
சென்றான் அலறி*

எங்குள்ளாய் உடன்வைத்துக் கொள்வாய்" என்றே
இட்டதோர் பேழைதனைத் தோளில் ஏற்றி
அங்குள்ள புன்னையினை எண்ணி வேலன்
அழுதபடி ஓடுகின்றான்! முழுநி லாவும்
பொங்குதுயர் காணவும்பொ றாத தாகி
மறைந்ததுவே போய்க்கரிய முகிலுக் குப்பின்!
மங்காமல் விழிக்குமரி மண்ணை ஏற்று
வருகின்ற இடுகாட்டிற் புன்னை யின்கீழ்

பிணமேடு தனைக்கண்டான் நெஞ்சி ரண்டாய்ப்
பிளந்ததுபோல் திடுக்கிட்டான்! ஆவி தனைத்
தணலேறிச் சுட்டதுபோல் துடித்தான்! காணத்
தாங்காது கைவிரைந்து விழித்தான் கண்ணை!
மணல்மீது தான்வைத்தே பேழை தன்னை
மற்றுமொரு முறைகண்டான்! கனவோ அன்றி
உணர்வேதும் கலங்கியதோ எனநி னைத்தான்.
உயிர்க்குயிரே அன்னமே என அழைத்தான்!

சிவபபாமபல மலாவாயிற சிநதும முலலைச
சிரிபபுக்கும, கருபபஞசாற றுசசொல லுக்கும,
குவிக்கின்ற காதலொளி விழிககும, காாபோல
கூநதலுக்கும, சாாநதமுகத திஙக ளுககும
உவபபுறறேன அவவுவபபால காதல பெறறேன
உயிாநீயே எனறுணாநதேன இயஙக லானேன!
அயாநதனையே திருவிளககே' இநத வையம
அயாவிலலை எனிலஎனககிங கெனன வேலை?

படிததுண்டு; கேடடதுணடு, கண்டதென்ன?
பகலியங்கி இரவுறஙகும சிறுமை யனறித
தடிததஉடல பெருநெறியிற செனற திலலை
தனிததினிக்கும இசைததமிழில தேனும கூடடி
வடிததெடுத்த மொழியாளே, மலாககண் காடடி
வாழவிலெனை உயாவிததாய், உயிரே, உனசீா
முடிததனையே திருவிளக்கே இநத வையம
முடியவிலலை எனிலஎனககிங கெனன வேலை?

பிறககமுடி யாதினிமேல பெண்ஒ ருததி!
பிரிககமுடி யாதஉயிாப பொருளே! நெஞசம
மறககமுடி யாதஎலலாம பேசி, இன்ப
வாழக்கையெனும கடறகரையின ஓடடில நானே
இறககஒரு முறையேனும மூழக விலலை!
சேயிழையே! தீங்கனியே! அநதோ நீதான
இறபபதுவோ! திருவிளக்கே இந்த வையம
இறககவிலலை எனிலஎனக்கிங கெனன வேலை?

மோதலொன்றோ? எதிர்ப்பொன்றோ இப்பேழைக்கு?
முழுமூச்சும் ஈடுவைத்துக் காத்து வந்தேன்!
ஈதலொன்று மற்றொன்று சாதல் என்றே
எண்ணினேன! அன்னமே உன்மேற் கொண்ட
காதலன்றோ என்வெற்றி! கண்திறந்து
காணாயோ? பேழையையும் எனையும் விட்டுச்
சாதலுண்டோ திருவிளக்கே இந்த வையம்
சாகவில்லை எனிலெனக்கிங் கென்ன வேலை?

வெண்ணிலவை எட்டிவிட்டேன் என்றிருந்தேன்
விண்ணினின்று வீழ்ந்தேனே! தென்றல் காற்றின்
பண்ணமைந்த தமிழ்ப்பொதிகை எனக்கே என்றேன்
பாழுங்கிணற்றில் தூக்கியெறியப் பெற்றேனே!
திண்ணெனவே இழந்தேனே, பசியைப் போக்கத்
திரட்டியமுப் பழச்சாறே! என்னை விட்டு
மண்ணடைந்தாய்! திருவிளக்கே இந்த வையம்
மடியவில்லை எனிலெனக்கிங் கென்ன வேலை?

கடைவிழியில் நிலவுசெயும் உனது சாயல்
களிமயிலும் காட்டாதே! ஒசிந்த மென்மை
இடையழகு மின்னலிடை இல்லை யேசெவ்
விதழ்கண்டார் மலரிதழும் காண்பா ருண்டோ
உடையெல்லாம் நீலமணி! கடலோ நாணும்!
ஒளிமுகத்தைக் கண்டிட்டால் பரிதி நாணும்!
மடிந்தாயோ திருவிளக்கே இந்த வையம்
மடியவில்லை எனிலெனக்கிங் கென்ன வேலை?

இயல் 86

பிணத்தைத் தோண்டி மடியில் சாத்தினான். நிலவு அப்போது முகிலில் மறைந்திருந்தது.

புதைத்தாரோ இரக்கமிலார் பொன்னுடம்பைப்
புதுமுகத்தைக் கடைசிமுறை காட்டாய் என்று
பதைத்தானாய்ப் பிணப்புதையல் தோண்டிக், கூட்டைப்
பரிந்தெடுத்துத் தன்மடியில் கிடத்திக், கூந்தல்
ஒதுக்கி,முழு நிலா, முகிலில் புதைந்த தாலே
இருளிடையே ஒளிமுகமும் புதைந்த தென்று
கொதித்துள்ளம், கண்ணேஎன் கண்ணே என்று
கூப்பிட்டு, முகத்தோடு முகத்தைச் சேர்த்தே

"முத்தமடி" கடைசிமுறை! ஒன்றே ஒன்று
முடிந்ததடி என்வாழ்வும்! உயிர்க்கிளிமேல்
தொத்துகிளியே,என்று மலர்க்கண்ணைத்
துணைவிழியால் தேடுங்கால் முழுநிலாவும்
மொய்த்தமுகில் கிழித்துவெளிப் பட்ட தாலே
முழுத்முகி, ஊன்கழன்ற முகத்தைக் கண்டான்!
கொத்தர்க்க குழல்கழன்ற நிலையும் கண்டான்!
குடல்சரிதல் கண்டான்; பல் இளித்தல் கண்டான்.

இயல் 87

பினனா, நிலா வெளிபபடவே, பிணத்தின
அழகறற நிலேகணடான. எறிநதான பிணததை!
வெறுததுரைததான பெணணுலகை!

சீ!எனறு பிணமஎறிநது விரைந தெழுநது
சிதைவுடலே மறுமுறையும உறறு நோககி
ஏ! இதறகுத தானு? இவ வழியு டறகா?
இருளகணடால விழிமூடும! நோயும அஞசும!
வாயெசசில கணடாலும அருவ ருககும!
மாககீழமை! இதறகுததா னுஇப பாடு!
ஈயருநத அழுகுததசை, எறுமபு மொயகக
இறறெருழுகு புணணீர! மற றிதிலோ நாட்டம?

பேனநாறி வீழகுழலேத தேனு றெனறும
பீளேஒழு குமவிழியை நீல மெனறும
மேலநாறும சளிமூககை எட்பூ எனறும
வெறுஙகுறுமபிக் காதைஎழில வளளே எனறும
ஊனநாறும ஊததைபபல வாயஉ தட்டை
ஒளிமுலலே செவவாமபல கோவை எனறும
தோலநாறும கனனமகண ணுடி எனறும
துயாஈளே பயிலகுரலேக குயிலதான் எனறும

உடல்சுமக்கும் உரல்போலும் இடையை, வானின்
உச்சிஅதிர் மின்னலினும் அச்ச மென்றும்
கொடுங்குள்ள வாத்துநடை அன்ன மென்றும்
குறுகியசெக் குலக்கைக்கால் வாழை என்றும்
இடும்பையிலே இடுமகுதிக்கால் சுவடி என்றும்
ஈரித்த வெள்ளடி தாமரைப்பூ என்றும்
கெடும்படியே சொல்லிவைத்தார் புலவர், நேரில்
கிழக்கினையும் மேற்கென்று கிளத்து வார்போல்!

கண்ணுக்கு மையிட்டும் காதில் மூக்கில்
கல்லிழைத்த நகையிட்டும், சிக்க றுக்க
ஒண்ணாத குழலுக்கு மலர்கள் இட்டும்
உரைநாணும் உடலுக்குத் திரையை இட்டும்
பெண்ணென்று வந்தவளை இட்ட வெல்லாம்
பிரிப்பாரேல் காண்போர்கள் சிரிப்ப ரன்றோ?
மண்ணுக்கு வைத்தசுமை; வாழ்வின் நஞ்சு
மங்கையரை வெங்கனவாய் மதித்தார் மேலோர்!

மாவடு வென்றால்விழியை மரமே நாணும்!
மலர்என்றால் பெண்முகத்தைச் சோலை நாணும்!
காவடிபோ லும்தோளை மூங்கில் என்றால்
காக்கையுந்தன் கால்வைக்கக் கூசு மன்றோ!
நாவடுச்சொல் தேனென்றால் வண்டோ ஒப்பும்?
நங்கையரின் அங்கையோ செங்காந் தட்பூ?
சாவடியின் கால்விலங்கு நிகாக ழூதைதச
சங்கென்றால் இக்கொடுமை எங்க டுக்கும்?

தேன்பாதி கொடுநஞ்சு பாதி என்றும்
திருப்பாதி வறுமைநிலை பாதி என்றும்
வானபாதி படுசூறை பாதி என்றும்
வழிபாதி அடைமுட்கள் பாதி என்றும்
ஊனபாதி பெருநோயும் பாதி என்றும்
உரைப்பதுபோல் பெண்ணொருத்தி ஆடவன்பால்
நானபாதி நீபாதி என்பார் ஆயின்
நல்வாழ்வில் சரிபாதி இல்லை ஆகும்

இருளெல்லாம் பகலாக எண்ணி, நாளும்
இரவெல்லாம் சலியாமல் ஓடி, ஆடித்,
தெருளில்லா, நெஞ்சுடையேன் அலைந்தேன் இன்பம்
தேரேன் ,இத் துறைநாடி இன்னல் உற்றேன்!
அருளில்லா வாட்படைக்கும் வேற்படைக்கும்
அழிவில்லா திருந்திட்டேன் எனினும் அந்தோ
பொருளில்லாப் பெண்மையைநான் பொருளா யெண்ணிப்
பொழுதெல்லாம் பழுதாக்கி விட்டே னன்றோ?

நாயகர்க்கேனும் தொண்டுசெய்யார்! அன்பு கொண்ட
தந்தைக்குந் தொண்டுசெய்யார்! தன்நாட் டார்க்குப்
போய்த்தூய தொண்டுசெய்யார்! தமிழ்வ ளர்க்கும்
புதுநூற்குந் தொண்டுசெய்யார்! கல்லார் நல்லா
ராய்த்திகழத் தொண்டுசெய்யார்! அடிமை மாற
அறத்துக்குந் தொண்டுசெய்யார்! பெண்கள் என்னும்
நோய்க்கன்றோ நாளெல்லாம் தொண்டு செய்தார்
நுனியேறி அடிமரத்தை வெட்டு வார்போல்!

பெண்ணினததைத் தூறறலுறறான்! பெண்ணினததைப்
பெரிதெனனும வையததை அருவருத்தான!
கண்ணிழந்தான போலிருநதான! எதையும அஙகுக
காணாமல இருநததனால காதல தேனை
உணணுவதும தீரநதிட்டான். மெயவெறுததான்!
உயிரவெறுததான! பெண்நெருபபில வீழதல இன்றிப்
பண்படுதத முடியாதோ உலகை என்றான்!
பலசொனனான முடிவான கருததும சொலவான!

இயல் 88

பெணணுலகை ஏசுகினற வேலனினபின
அனனடி வநது நினறு அழைததாள!

முதுவையம! தீசசெயலால முடிநத வையம!
முடிவிலொரு பயனிலலா வையம! எனறான!
அதுபோதில பினபுறததில அனனம வநதே
அடியோடு தீரநததுவோ ஆஆ எனறாள!
இதுவைய மாளனறான! "உளளேன" எனறாள்!
இரணடுமுகில! இரணடுநிலா! உனைநான பெறறேன
புதுவையம! புதுவையம இதுதான எனறான!
பூவைநீ இலாவையம விழலே எனறான!

திகழுவேலன பாண்டியனார பரிசு தனனைச
செஙகையிரண் டுமேசோததுத தூககி, "உனறன
புகழுககுரிய பேழையினைக் கொளக" எனறான்
பூஙகையால வாஙகினாள முகததில ஒறறி
மகிழசசியொடு கீழஅமைததாள, திறநதாள், கண்ணால,
மஙகாத பட்டயமும அனைததும கண்டாள!
முகமதாழததிக், காலவிரலால தரையைக் கீறி
முடிநததுசூள; கடிமணநதான மிச்சம என்றாள.

இயல் 89

வேலன நடநததை உரைததான.

ஆம்என்றான, அளளுற! இனிமேல உமமை
அததானஎன றழைததிடுவேன என்றாள அனனம!
தூமணியே செயஎன்றான! எனனை வநது
தொடுஙகள அததான என்றுரைததாள! தீரநத பினனா
மாமயிலே இனிமெதுவாய நடபபாய என்று
மணிபபேழை தானதூககி நடககலானான!
தீமையுறு பிணமெனன? இறநத தாகச
செபபியவா யாரஎன்றாள! வேலன சொனனான்.

தெங்குபெருங குலைசுமநத தைபபோல பேழை
செஙகையிலே சுமநதுகுடி சைபபு குநதேன
மஙகைஎழில அன்னமெஙகே என்று கேடடேன.
மரததடியில புதைததாரகள என்றார தாயார்.
செஙகுருதி தோயநதிருததல கணடேன. அஙகே
செவவிழியால நீரபெருக இருந்தாள நீலி!
இங்குவநதேன, சரி, அதுபோ கடடும, பெணணே
இனபமன்றோ நடைமுததம என்றான வேலன

இயல் 90

அனனம, நீலன வீட்டில இருநததையும இபபோது குடிசைகது வநதபோது ஆததா வியபபுறறுச் சொனனதையும சொலலுகிறள.

உமஅனனை யுடன துயினறேன. விடியுமுன்னே
உலவிவர நீலிளனை அழைததுச சென்ருள!
அமமருஙகில தீயவாகள எனனை திரததார!
அபபோது நீலன எனனைத தனஅ கததில
செமமையுற இருளனருன, வெளியிற சென்ருல
தீமையென உரைததிட்டான. அஙகி ருநதேன!
இம,மதியின் ஒளியினிலே குடிசை வநதேன்.
எழிலநீலி, ஆததாவும வியபபுற ருாகள!

நானிறநது போனேனும! புனனை யணடை
கலலுடலைப புதைததாராம! ஆததா வினபால
தேனிதழாள நீலி இது சொனனுள! அநதச
சேயிழைககோ நீலனுரைத தானும! எனறன்
ஊன்உருததத செஙகுருதி குடிசை தன்னில
ஓரேவெள்ள மாயிறறும! இதுவு மனறிப
போனதுயிர எனுமபடியே அருமை ஆததா
புலனமயஙகிக் கிடநததுவும வியபபே எனருள்.

இயல் 91

வேலன, நீலனுடைய சூழசசியைக கூறினான.

எனனிடததில பேழையினைப பறிகக நீலன
எழிலுடைய நீலியிடம உளவ றிநதான
இனனலசெய எவவிடததும ஆடகள வைததான்
இதறகிடையில நீ இறநதாய எனற பொயயை
எனசெவியில நீலியினால எடட வைததான
இவையெலலாம இருக்கட்டும பெண இ தழதான
கனனலினசா றெனகினறா மெயயா எனறான
காணிரென, உளஙகனிநதாள ! நடக்க லுறறாள !

நானிலலை எனதெரிநதால நீரு மிலலை.
நடுததெருவில பேழைதான் கிடக்கும ! நீலன்
தானிநத நாட்டினையும, எனையும பெறறுத
தனியாடசி நடததலாம எனநி னைததான் !
தேனிலலை எனிலநலல வணடு மிலலை
செததொழிவேன நீ இறநதால ! இதனை நீலன்
எனறிய விலலை ? இருக் கட்டும ! தெனறல
இருவாக்கும நடுசசெலல விடாதீர் என்றாள்

இயல் 92

அனைவரும ஒனறு சோநதனா.

வேழவனின படைமறவா காபப ளிக்க
விரைவாக எதிாவநதாா! கணக்கா யாதாம
வாழகளன வாழததுரைதத வணணம வநதாா!
மறறுமுள தோழாகளும வநது சோநதாா
பேழையினைக கணடாாகள வேல னோடு!
பெடை அனனம நடைகணடு மகிழவு கொணடாா!
தாழுமுழுத துறவியவன வநதான! ஆததா
தளளாடி ந நதுவநதாள! நீலி வநதாள!

வெறறியெலாம நீா அருளிச செயதீா என று
வேலனதான துறவியினை வணங்கி நினறான!
உறறபெரு வாழவினைததும நீவிா தநதீா
ஒருபோதும மறவேனஎன றுரைததாள அனனம்!
பெறறவனதன பிளளைககு நலததைச செயதான
பெருவியபபுக கிடமிலலை என்று கூறி
ஒறறுநரை முடிநீக்கி வீரப பனதன
உருக்காட டினை யார்க்கும உவகை யூட்டி!

இயல் 93

முடிசூட்டு விழா அறிவிப்பு.

தெருவெல்லாம் மறுநாளே முரச றைந்து
திருநாடு வேலற்குத் சரும விழாவைப்
பெருநாட்டெல் லாம்உரைத்தார் வான்ம றைத்துப்
பின்னிவைத்த வன்னப்பந் தல்கள் நாட்டி
இருள்நாட்டா திருக்கும்வகை விளக்கும் இட்டார்
எழுதிவைத்த ஓவியங்கள் உயிர்பெற் றுறப்போல்
வருகாலிற் சிலம்பசைய மாதர் இல்லம்
மணியாக்கித் தணியாது மகிழ்ந்தி ருந்தார்!

ஆர்சிருக்கைப் பெருங்கூட்டம் சிறக்க, ஆங்கே
அணிமட்டவார் மறவேந்தர் சூழ்ந்தி ருக்கக்
முரசெழுப்பக், கருவியெல்லாம் இசையெ ழுப்ப,
முதுநாட்டுப் பெருமக்கள் புதுமை காண,
வரிசையொடு காத்திருக்க வேழ நாட்டு
மன்னவனும் வந்து நின்றே "அன்னம்" "வேலன்"
திருமணமும் இதுஎன்றான்! கதிர்நாட் டாட்சித்
திருமுடியும் இதுஎன்று புனைந்தான் நன்றே.

இயல் 94

அனனம வேலன மண வாழதது !

தமிழகககவிஞா வாழததுரைததாா தமிழி சைக்குத
தனிபபுலவா வாழததிசைததாா, நகைமு கததின்
அமுதமொழி மஙகைமாா மலாபொ ழிந்தே
அரசியாா அரசாஙனி வாழக எனறாா !
தமைவாழததி ஞோகமெலலாம அனனம வேலன
தகுநனறி கூறினாா ! தமிழும பூவும
கமழகினற பெருஙகூடடம விடட கனறாா
கதிாநாடடு மககளெலலாம வாழக எனறே!

மணிததவிசில வீறறிருநத பசிய கிளளை
மலாசசோலை தானபுகுநதே குடமெ டுததே
அணிததான குளிாபுனலை வநதி, முலலை
அடிவாாபபாள போறகாடடிக கீழககண ணாலே
தணிக்காத காதலொடும அனபுள ளானைத
தான்பாாதத படியிருநதாள ! வேலன தேடி
பணிசசியரால உளவறிநதே விரைவில அனனம
பறக்குமுனம பறநகினபம பகிாந்தான் வாழி !

*
* *

மதராஸ் ரிப்பன் பிரஸ், ராமச்சந்திரபுரம்